

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ОТ АВТОРА НА •СЯНКАТА НА БОГА•

ДЖОН КЕЙС

КОННИЦИТЕ НА АПОКАЛИПСИСА

„Това е книга, която захапва, чупи и гърми.“

Пийпъл

ИЗДАТЕЛСТВОТЪЩА БАРД

ДЖОН КЕЙС КОННИЦИТЕ НА АПОКАЛИПСИСА

Превод: Радослав Цанчев

chitanka.info

Това е книга, която захваща, чупи и гърми.

Пийпъл

След получилия изключително висока оценка бестселър „Сянката на Бога“, Джон Кейс отново ни поднася един смразяващ и напрегнат роман, който читателите поглъщат на един дъх.

ЗАГОВОРЪТ

Един мъж и една жена са убити жестоко близо до Ню Йорк...

В Северна Корея едно село, покосено от болести, е сринато до основи... В Норвежко море ледоразбивач си пробива път през замръзналите води към далечно островче, носейки на борда си екип от учени, тръгнали да изровят телата на отдавна умрели миньори.

Три отделни събития, свързани в сложна мрежа от заговори.

РЕПОРТЕРЪТ

Репортерът от „Вашингтон Поуст“ Франк Дейли попада на гореща тема. Но планът му да се присъедини към групата учени в историческата им мисия е осуетен от ужасна буря, която го забавя. Като посреща кораба при връщането му в норвежкото пристанище, той разбира, че нещо не е наред...

СТРАХЪТ

По лицата на екипажа личи, че са обхванати от страх. Всички мълчат. Някой се старае да накара Дейли да престане да разпитва какво се е случило... Но ако около фактите е издигната стена, Дейли ще я събори. Упорит и съобразителен, той знае как да получи отговорите, които никой не иска да му даде. Колкото повече неща открива, толкова по-опасен става залогът...

ПРОЛОГ

ДОЛИНАТА ХЪДЗЪН

11 НОЕМВРИ 1997

Томи беше нервен. Сузана знаеше, че той обича да говори, но вече петдесет мили не бе казал нито дума. Не че го упрекваше. Тя самата също беше нервна. И възбудена. И уплашена.

Когато излязоха от магистралата, вече се смрачаваше. Включиха фаровете и поеха през хълмистата местност, приличаща на пейзаж на Ралф Лаурън — къщите бяха толкова перфектни, та беше ясно, че са собственост на лекари и адвокати. Това бяха „мини имения“, оградени територии с имена като „Лисича ливада“. В тях не растеше нищо, може би с изключение на спаружени от слънцето домати и лапад.

Докато минаваха покрай института „Омега“, Сузана се зачуди какво е това. Шофьорът Томи само изхъмка. После двамата се изсмяха (малко пресилено) и Сузана си помисли, че ще да е нещо модернистично.

Въпросът беше — и това я правеше нервна — в цялата тази история със зъбите, с изваждането на зъбите. Както и да го гледаш, изваждането на зъбите си е гадно. Като Нюрнберг или нещо подобно. Ако ги хванеха, щеше да е не само убийство, щеше да е... какво? Чарлз Менсън или нещо такова.

Не че тя трябваше да го направи — не би убила и муха. Това си беше работа на Вон — зъбите и пръстите. Както и слагането на инжекциите. Той трябваше да го направи, защото беше лекар. (При това добър. Томи казваше „Вон е стара кримка, нали, Вон?“ Каквото и да значеше това.)

Все пак тя недоумяваше защо трябва да се прави това със зъбите. И с пръстите. Защо просто не ги заровеха? Или още по-добре — да ги хвърлят някъде.

Помисли малко за това, после сви рамене. Соланж правеше странни неща. Понякога просто за ефект, за да го забележат, да ги смае.

Не че това имаше някакво значение. Нямахте да ги хванат. Всичко бе репетирано — от почукването на вратата до белезниците. Нямахте нищо, което да не бяха предвидили.

Като караваната. Тя бе идея на Соланж и беше брилянтна. Вон щеше да има пространство за действие. И да може да направи това, което трябва, дори и да са в движение.

При това всичко бе незабележимо. Защото каравани има навсякъде. Няма място в Америка, където да не ги видиш. Дори и тук ги имаше. Всички ги използваша.

Нейната работа бе да влезе в къщата и да направи така, че Бергманови да не могат да стигнат до пистолета си. Тя всъщност имаше две задачи и причината, поради която всички мислеха, че ще се справи, бе фактът — не се надуваше, това са си реалностите на живота — фактът, че е „хубавичка“. С красотата на мажоретка. И бременна, което я правеше да изглежда уязвима.

Затова хората ѝ се доверяваха, което е важно. Защото Бергманови бяха параноици — сякаш някой е тръгнал да ги убива. Тя се усмихна на тази мисъл. Да си говорим за ирония, а?

Обаче наистина си беше страховито и ужасно. Тя не искаше да има нещо общо с това. Само че трябваше да се направи, защото Соланж беше казал, а Соланж никога не лъжеше. Никога.

И нямаше да е болезнено. Вон беше казал, че те нямало да усетят нищо, само боцкането на спринцовката, като ужилване от пчела. И това щяло да е всичко.

Освен, разбира се, ако нещо не се объркаше. Като например да имат доберман или нещо подобно. Те обаче нямаха куче, защото ако имаха, Лени щеше да каже. Лени им беше син и ако имаше доберман, щеше да каже.

Както Марти направи за пистолета. Не че Марти им беше роднина, но беше близък. Той каза така: „Не мисля, че дъртакът знае как да го използва, но все пак има 38-калибров във вестибюла — на една масичка точно под телефона. Будалках го да си го сложи в кобур, а той вика: «Какъв кобур? Нямам кобур». И не се шегуваше. Този човек живее в друг век.“

И все пак... ако иглата на спринцовката се счупеше или пък жената започнеше да крещи? Всичко можеше да се издъни. Както стана с Риф, когато тя беше малка и колата го блъсна. Баща ѝ се опита

го застреля, за да не се мъчи, но беше нервен и не можа да улучи сърцето. Затова... продължи да стреля.

Ако се случеше нещо такова, щеше да има кръв из цялата къща и по тях също. Това, което бяха намислили, *юридически* си беше убийство. За човек, който е възпитан като католик, дори и вече да не ходи на църква, това е нещо лошо.

Защото убийството е грешно. Тя го знаеше. Няма „ако“, „и“ или „обаче“. Да убиеш някого е грешно.

Освен...

Освен ако си войник. А те бяха точно това — тя, и Томи, и Вон, и Французина отзад в караваната. Те бяха войници. Дори рицари. Също като кръстоносците.

Сузана мислеше за Тайната война, войната на Соланж, своята война. Мигачът започна да щрака и караваната зави по някакъв местен път, като подплаши стадо сърни, които пасяха край канавката.

Очуканата каравана с регистрационни номера от Аризона подскачаше и трополеше по пътя, като забавяше при всяка пощенска кутия, след това пак увеличаваше скоростта, после пак забавяше — шофьорът търсеше точния адрес.

БЕРГМАН

Томи се загледа в сребристите залепени букви, измърмори нещо, загаси фаровете, върна малко назад и притаил дъх потегли по дългата алея към къщата.

Сузана се размърда на седалката си и пое дълбоко дъх. После си облиза устните.

Караваната се дотътри по чакъла до входната врата на бяла къща под короната на няколко стари кестена. Томи загаси двигателя, дясната врата се отвори и Сузана се измъкна навън.

Тя беше, както всеки можеше да види — хубавичка, млада и бременна, с големи кафяви очи и пепеляворуси коси. Носеше жълта рокля под развлечен сив пуловер, който ѝ бе твърде голям — като наследство от баща ѝ. С поглед към шофьора, който казваше: „Ето, тръгвам“, тя пак пое дълбоко дъх и тръгна по стълбите между лехите с цветя от двете страни.

Изкачи се на площадката и се поколеба. Внезапно се почувства слаба и уморена. Постоя пред вратата. После почука — много тихичко; тайничко се надяваше, че няма никого.

И наистина не дойде никой, но тя чуваше, че вътре работи телевизор, и почука пак. Този път по-силно. След това почти заблъска по стъклото на вратата.

Накрая една жена към петдесетте погледна през прозорчето.

— Моля?

— Здравейте! — каза Сузана. Изглеждаше овчедушна и хубава.

Марта Бергман погледна корема ѝ, после погледна караваната — един къдрокос младеж (съпругът на младата жена, предположи тя) махаше с ръка. На едната страна на караваната бе изрисувана испанска сеньорита, срамежливо прикрила се зад ветрилото си. Продавачите на каравани обичаха да правят това — рисуваха по колите сцени от местата, откъдето се предполагаше, че са собствениците: каубои, раци и небостъргачи. Марта реши, че караваната е от Ню Мексико или някъде от Югозапада, и попита:

— Какво има?

— Ами... — отговори Сузана и пристъпи от крак на крак. — Загубихме се.

Лицето на Марта омекна.

— Какво търсите?

Младата жена вдигна рамене.

— Загубихме номера. Знаем обаче, че е една от тези къщи — една от къщите на Бойс Роуд.

— Това е дълга улица, мила.

— Ако... ако мога да използвам телефона ви... да се обадя на брат си.

Марта се намръщи. После погледна корема на Сузана и внезапно успокоена, се усмихна, махна верижката от вратата и отвори.

— Разбира се. Влезте. Телефонът е ето там — на масичката.

— Благодаря — каза Сузана и влезе във вестибюла. — О, каква красива къща! — Всъщност приличаше точно на къщата на родителите ѝ, с изкуствения паркет в стаите и натруфените мебели.

От съседната стая мъжки глас надвика звука на телевизора:

— Марта! Какво правиш? Изпусках!

— Идвам.

— Кой е? — попита мъжът.

— Една млада жена. Иска да се обади по телефона — отговори Марта, погледна Сузана и въздъхна: — Играят „Джетс“.

Сузана се усмихна разбиращо и поклати глава, сякаш казваше: „Мъже!“. После отиде до масичката с телефона.

— Благодаря ви още веднъж — каза тя и вдигна слушалката. Обърна се с гръб към жената, набра номера на клетъчния телефон в караваната и изчака. Няколко секунди имаше шум, неясен звук и...

Щрак.

— Да! — Беше Вон.

— О, здрасти! — изпищя Сузана радостно — заради госпожа Бергман.

— Влезе ли?

— Да! — И след това, както го бяха репетирали, започна да разказва подробно как току-що завила зад ъгъла, понеже загубила номера на къщата и кой всъщност точно бил той?

— Какво става с пистолета?

Сузана се усмихна — госпожа Бергман не можеше да я види, — издърпа лекичко чекмеджето на масичката, видя пистолета и каза:

— Взех го! Няма проблеми.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Идвам.

Тя продължи да говори няколко секунди след като Вон беше затворил, после затвори, обърна се и се опря на масичката.

— Добре че успяхте да се обадите — отбеляза госпожа Бергман, въпреки че се чувстваше малко неловко от това, че младата жена не бе помръднала от мястото си до телефона. — Наблизо ли е къщата?

Сузана сви рамене, отвори чекмеджето и извади пистолета. Видя уплахата в очите на госпожа Бергман, сложи го зад гърба си и се усмихна.

— Не се плашете. Сериозно.

Мислеше си за Соланж и за това, което ѝ бе казал снощи: „Опитайте се да не ги уплашите. Няма смисъл да се създава паника. Поне засега.“

Точно тогава влезе Хари Бергман — намръщен, с чаша вино в едната ръка и вестник в другата. На шията му на черна каишка висяха

очила за четене.

— В двора има *кола* — каза той сърдито, сякаш това беше най-ужасното нещо на света. После се обърна към Сузана: — Вие коя сте?

— Това е нашата кола — отвърна Сузана.

Хари я погледна, след това погледна жена си и пак Сузана.

— Какво става тук?

За момент никой не проговори. След това от двора се чу стържене, сякаш някой забиваше пирони, а после трясък на метал.

Марта подскочи.

— Какво е това, по дяволите... — каза Хари.

— Караваната ни — отвърна Сузана. Опитваше се да говори успокоително. — Задната ѝ врата все се отваря. Трябва да я смажем.

— Добре — каза Хари и трмаво направи една стъпка към масичката до Сузана.

— А, не — каза тя и вдигна браунинга към него.

Хари замръзна, по-точно се вледени. Жена му излезе пред него.

— Само го оставете. Той не...

— Марта... — почна Хари.

— Вземете каквото искате.

— Благодаря — каза Сузана. — Не е там работата.

Бергманови я погледнаха неразбиращо и тя насмалко да припадне. В същия момент външната врата се отвори и влезе Вон — носеше рязана пушка — небрежно, без да я насочва. Французина бе точно зад него, с пластмасовите белезници, които напоследък се използваха от полицията при масови арести. На входната врата застана Томи — нащрек.

— Сега, слушайте — каза Вон. — Ако направите това, което ви кажем, ще се махнем до десет минути. Честно.

Хари Бергман прегърна жена си и кимна. Не толкова защото бе съгласен, а защото бе твърде уплашен, за да каже нещо.

Французина с белезниците пристъпи зад тях с едно истинско „сил ву пле“, внимателно отмести ръката на Хари от раменете на жена му, изви ръцете му зад гърба и здраво ги стегна. После повтори същото и с нея.

— Добре — каза Вон и се обърна към Сузана. — Знаеш какво да правиш, нали?

Сузана кимна — съвсем лекичко — и загледа как извеждат Бергманови.

— Между другото, вчера говорих със сина ви — каза Вон. — Праща ви много поздравя.

Направо се чу как хлъцнаха.

Външната врата се тресна и се чу гласът на Бергман, уплашен като на малко кученце, което си пази постелката от някой ротвайлер:

— Какво правите? Къде ни водите?

После се чу гласът на Вон, нисък и безизразен:

— В караваната...

„Е, добре“ — помисли си Сузана, потръпна, после извади кърпичка от джоба си и избърса пистолета. След това го сложи в чекмеджето и изтри отпечатъците от пръстите си от него и от телефона. Още какво? Трябваше да изключи телевизора, след това лампите и да затвори външната врата. Всичко трябваше да изглежда сякаш...

Внезапно отвън долетя изплашен, почти кошмарен звук, като предсмъртно хлипане от неописуем ужас. След миг настана тишина. Разтреперана, Сузана изскочи от къщата, сякаш тласкана от силата на нечий чужд страх.

Пред вратата видя Томи — идваше иззад караваната. Бързаше, навел глава и с отворена уста.

— Какво стана?

Томи само поклати глава, седна зад волана и чак тогава каза:

— Не ходи там.

Защо пък да не ходи?

Зави зад ъгъла и видя мъжа — Бергман — на земята. Тялото му трепереше, сякаш бе включено към невидим, но много силен електрически проводник. На няколко метра встрани жена му лежеше по корем върху алеята, затисната от Французина — той я държеше с ръка за врата, а с коляно притискаше кръста ѝ. За секунда очите на Сузана се срещнаха с очите на жената и сякаш нощта между тях потръпна. После Вон прекрачи все още гърчещото се тяло на съпруга ѝ, наведе се над жена му и би инжекцията в рамото ѝ, направо през тънката памучна рокля.

Очите на жената изведнъж се оцъклиха. Връзката между нея и Сузана — смесица от омраза и съжаление — прекъсна, след като десет

кубика морфин влязоха в сърцето ѝ. За няколко секунди тя се вдърви, а после омекна. Накрая напрежението напусна тялото ѝ — тя бе мъртва.

На Сузана ѝ трябваше известно време, за да разбере, че не диша. Накрая успя да си поеме дъх и почувства необходимост да обясни защо е тук.

— Чух някакъв звук...

Вон се изправи и кимна.

— Беше мъжът. Изкрейзи, като видя спринцовката.

Французина се покатери в караваната. Там имаше два 250-литрови варела, поставени до бяла метална маса. Подът бе покрит с черни полиетиленови торби. Отгоре светеха лампи и той ги изключи. След това скочи отново на земята и поклати глава:

— Не беше от спринцовката. От караваната беше. Като видя торбите, тогава се изплаши.

Вон вдигна рамене.

— Както и да е. Помогни ми да я качим.

Французина хвана тялото на жената под мишниците, а Вон — за краката. Докато я вдигаха, Вон погледна Сузана:

— Нали видя, че светлината угасна?

Сузана се изненада.

— Каква светлина?

— В очите ѝ — отвърна Вон. — Нали се гледахте, докато ѝ слагах инжекцията.

Сузана бавно кимна. Да, беше видяла. Очите станаха... *като мътна вода.*

Двамата мъже натикаха тялото в караваната.

Вон се обърна към Сузана и я погледна със симпатия.

— Виждам го на лицето ти.

— Какво виждаш? — попита Сузана.

— Начина, по който реагира. Беше сякаш... — Гласът му заглъхна.

— *Какво?* — попита Сузана, почти сякаш Вон флиртуваше с нея.

Той помисли за миг, поклати глава и се засмя:

— Сложно е. Доста е сложно.

След това хвана трупа на мъжа под мишниците и го повлече към караваната.

Сузана не можеше да повярва на очите си — ивиците, които краката очертаваха в пръстта, бяха толкова идеално успоредни, сякаш някой ги рисувахе на бял лист.

1.

ДИАМАНТЕНИТЕ ПЛАНИНИ

26 ЯНУАРИ 1998

В началото не ги чу. Шумът беше на стотици метри отдолу — далечен вой, сливащ се с вятъра. Канг бавно се тътреше нагоре по хълма, навел глава, пренебрегвайки свистенето на вятъра и тракането на зъбите си.

Студът го правеше тромав. На два пъти се подхлъзна на заледени места и двата пъти успя да се задържи, забивайки пръсти в коравия сняг. Ръкавиците му бяха целите на дупки и усещането бе сякаш хваща натрошено стъкло.

Въпреки това бе изненадан, че е стигнал толкова далече по това време на зимата. В крайна сметка беше сакат. Корав обаче, като истински кореец. И други бяха минавали преди него по този път, но бяха имали по два здрави крака.

Той имаше само един.

Повечето дървета бяха изсечени преди години за огрев. Докато се катереше нагоре, Канг стигна до оцелелите борчета с нарезите за събиране на смола по кората. Това минаваше за храна в гладните години.

Меката смола, която изсмука точно под един нарез, напълни стомаха му. Въпреки че едва я преглъщаше, беше приятно да я дъвче. Премахваше поне за малко болките от глада и приличаше на слаб чай.

Все пак обаче, като вземаше смолата, убиваше дърветата и нараняваше земята.

Жените бяха тези, които се катереха по хълмовете, за да берат треви и да събират смола и дърва. Докато не се бе разболяла, както се случи и с много други, жената на Канг се катереше по същия хълм, със същия сгъваем трион, който той носеше сега, и дори със същото въже.

Тя му бе казала да идва тук. Въпреки че беше невероятно стръмно, той удържа обещанието си и правеше това, което му бе

казала. След смъртта ѝ бе изминавал това разстояние десетки пъти, като разменяше събраните дърва за ориз, билки и дори чифт стари обувки. Сега вече познаваше хълмовете над Таси-ко толкова добре, колкото пукнатините на тавана над леглото си.

Спря за малко, за да си поеме дъх, и се вгледа в планинския терен — преценяваше как най-добре да мине през скалите и точно къде да стъпи. Това беше малко сложно, защото единият му крак бе дървен от коляното надолу и нечувствителен при стъпване.

Пред него имаше празно пространство и той бавно тръгна по снега, като внимаваше да не се подхлъзне. Най-сетне стигна върха на хълма и мястото, което търсеше — няколко борчета, блестящи със зелените си иглички изпод снега.

Както ставаше винаги, когато стигнеше до това място, лицето на жена му се появи пред очите му и те се напълниха със сълзи. След това Канг се втурна към дърветата, намери едно от тях с нарез и започна да смуче смолата. После погледна има ли някое подходящо, което да отреже и да занесе в селото.

И тогава сред тишината на боровете освен свиренето на вятъра чу различен звук — механично бучене, което разпозна веднага.

Това беше звукът на спасението, бученето на освобождението.

Канг се свлече малко надолу и погледна към пътя. Конвой от камиони се движеше към Таси-ко. От това разстояние изглеждаха съвсем мънички.

Всичко на всичко бяха шест камиона с войници, един джип и два влекача, натоварили оранжеви булдозери. Веригите им мачкаха снега и леда и изглеждаше, че конвойт очертава права черна линия.

За пръв път от много седмици Канг се усмихна, с облекчение седна на снега и затегна винтовете на изкуствения си крак. Нещата щяха да се оправят.

Това беше най-страшната зима, която помнеше — парализиращ студ, който бе довел до глад, а гладът — до болест. Трийсет и един души — една четвърт от селото — лежах на пода в работилницата, телата им бяха наредени едно до друго като отсечени дървета. (Тази сграда, изглеждаща като ковчег и направена от цимент, бе място, където се правеха метли — хубави метли — вече повече от двадесет години. Сега обаче бе мъртва като струпаните в нея. Без отопление

връхчетата на метлите щяха да увехнат дори въздухът да е сух и да няма течение.)

Сградата бе ужасяваща — изкуствена морга, препълнена с трупове на мъже, жени и деца, чиито покрити с язви крайници бяха започнали да синяят в дните, преди да умрат. Като единственото медицинско лице в Таси-ко, Канг бе пренесъл труповете в работилницата, за да изчакат погребението си през пролетта.

До днес, докато не бе видял камионите, движещи се бавно към селото, Канг се съмняваше, че до пролетта някой ще си направи труда да погребее мъртвите. Ако случайно някой би го направил, едва ли щеше да е той самият, а ако трябваше да бъде той, едва ли би имал сила за кирка и лопата.

Засрами се от горчивите си мисли. По някое време, може би когато умря жена му, се бе предал на отчаянието. Беше започнал да мисли, че страданията в Таси-ко отминават незабелязани или са пренебрегвани, защото селото е далечно и незначително. „Това са предателски мисли — каза си сега. — Ако се разпространят, ще отслабят съпротивата на цялото население. При това са грешни, точно колкото и предателски. Ясно е, че животът на един селянин в Таси-ко не струва толкова, колкото животът на един инженер в Пхенян.“ Доказателството беше долу, на пътя. Всичко бе просто въпрос на време и на разпределение на оскъдните ресурси.

Идването на армията бе отрицание на неговите лоши и мрачни мисли. В камионите трябваше да има храна и лекарства. Както и доктори, *истински* лекари, а не недоучени фелдшери като него. Хора, завършили университета в Пхенян. Те щяха да знаят какво да направят.

Той самият не можеше да направи нищо. За по-малко от месец видя как селото му се съсипа от някаква болест, чиито симптоми бяха толкова жестоки и странни, че когато чуха за тях, изпратиха в Таси-ко лекар от Института за заразни болести в столицата.

Лекарят беше много нисък и много стар — дребен изкуфял човек с дълги пожълтели зъби. Непрекъснато пушеше вносни цигари и или говореше, все едно се кара, или мълчеше. Канг знаеше, че след като пуши толкова, този човек трябва да е много важен. И въпреки това не го харесваше.

Накрая лекарят изследва десетина пациенти, четирима от които вече бяха умрели. Взе си бележки за симптомите и разпита Канг за

развоя на болестта. Взе и кръвни проби от четирима селяни и уреди двама от починалите да бъдат закарани в столицата за аутопсия.

Когато докторът си тръгна, Канг го попита какво трябва да прави в негово отсъствие, но старецът не му отговори. Само си запали поредната цигара и като се облегна на прозореца на колата, посочи зданието, където бяха трупите.

— Всичко това — каза — е от Испанската дама. Испанската дама го е причинила.

Въпреки че на Канг не му беше работа да противоречи на важен лекар от Пхенянь, не можа да се сдържи и докато колата потегляше, възрази:

— Докторе, не може да е така! Не сме имали никакви посетители. Никакви външни хора...

Колата потегли и Канг изкрещя:

— Какво да правя?

Старецът се обърна на седалката си и поклати глава, сякаш Канг се е побъркал.

Това обаче вече нямаше значение. Старецът се връщаше. С лекарства и булдозери да погребат мъртвите.

Канг знаеше, че трябва да се спусне по хълма, за да помогне на войниците. Студът обаче го разколеба. Каквито и лекарства да носеше армията, каквато ѝ храна да караха, едва ли носеха дърва за огрев и би било глупаво, след като се е изкачил толкова високо в този студ, да се върне с празни ръце.

Той се спусна на стотина метра надолу, избра едно малко дръвче и коленичил в снега, започна да го реже с триона. Дръвчето беше жилаво и се огъваше, но накрая се предаде и Канг се изправи. Завърза въжето малко над отрязаното, обърна се и го повлече нагоре по склона.

На билото се спря, за да си поеме дъх, и това, което видя, го стресна. Почти на километър на юг половината от конвоя — три камиона и един влекач — бяха спрели и чакаха. В същото време другите камиони продължаваха бавно да се придвижват... през селото.

С изключение на джипа. Той бе спрял на малкото площадче, което в миналите, по-добри времена служеше като пазарче за местните селяни. В студа то привличаше селяните като магнит. Канг знаеше какво точно чакат — лекарства, храна и новини.

Тръгна пак, но се поколеба. Конвоят на юг от градчето не бе помръднал. Камионите стояха по средата на пътя с изгасени двигатели, а войниците се разхождаха около тях и пушеха, преметнали калашниците си на рамо.

На север се повтаряше същата картина. Другата половина от конвоя бе спряла на километър от Таси-ко. Войниците бяха скочили от камионите, стояха и чакаха. Много притеснителна гледка, дори и когато я гледаш от високо. Селото сякаш беше под карантина. Въпреки че се разтревожи от това, Канг разбра смисъла. Каквото и зло да имаше в Таси-ко, то трябваше да бъде ограничено. Измамена от Китай, разорена от наводнения и измъчена от глад, страната му трудно щеше да издържи ново бедствие.

Отново започна да си мисли лоши и опасни неща. Това, което мислеше обаче, беше истината. Втората истина беше, че е много уморен, а когато бе така уморен, не му стигаше енергия „да нахрани градинката на мисълта“.

Това беше метафората, на която Канг бе научен в армията, където служи като фелдшер шест години в демилитаризираната зона. Някои мисли бяха цветя, други бяха семена, а трети — усойници. Трябва постоянно да си нащрек, за да разбереш коя каква е.

„Постоянната бдителност“ изискваше повече енергия, отколкото Канг можеше да отдели. През годините бе загубил твърде много — крака си от противопехотна мина, а жена си от болест. През последната седмица бе ял само трева и корени и сега — сега съзнанието му беше като градина. Всичко се проваляше, но не му пукаше. Какво можеше да направи за него светът?

Внезапно на площада забоботи високоговорител. Канг се напъна да чуе какво казват, но не може да разбере нищо. Можеше да види обаче резултата — хората се отдалечиха от джипа и се върнаха по къщите си. Малко след това цялото село — ниските дървени къщи и изоставената работилница — изглеждаше почти празно. Джипът напусна площада, оставяйки след себе си бял пушек, и пое към втората група камиони.

„Първо карантина — помисли си Канг, — а сега полицейски час.“ Но по обяд? Защо? И какво ставаше с лекарите? Къде бяха? Той се намръщи. Това, което виждаше, нямаше смисъл. Инстинктите му подсказваха да е предпазлив. Макар да беше малко вероятно някой

отдолу да го забележи, той съблече червената жилетка, която жена му бе оплела от един разплетен стар пуловер, пхна я под палтенцето си и седна върху дървото, което влачеше. След това отчупи една клонка, задъвка я и загледа пътя.

През следващия час не се случи нищо. Ако се изключеха войниците и барикадите, пътят към Пхенян бе пуст. Прекалено пуст. Никога не беше бил претоварен, но сега беше съвсем празен. Нито една кола, камион или пешеходец не се придвижиха до двете барикади. Това можеше да означава, че има и други барикади, по-далече от селището, и че тези, които виждаше, имат по-различни цели от това, което си бе представял. Не бяха сложени, за да спират движението *отвън*. Сложени бяха, за да държат хората *вътре*.

Сърцето на Канг се разхлопа.

Внезапно, като по даден знак, войниците от двата края на селото наскачаха в канавките. Канг не можеше да разбере какво става дори когато видя самолета да се появява иззад планината.

Като всеки друг самолет, който бе виждал, и този беше военен. Корпусът му бе боядисан в мътнокафяв защитен цвят. Канг гледаше как самолетът приближава Таси-ко и слушаше как моторите му бръмчат в ледения въздух. Внезапно от корпуса на самолета се отдели нещо и започна да пада към селото. Канг не можеше да повярва на очите си. Самолетът зави на изток и бързо изчезна. Канг несъзнателно се изправи.

Отвори уста да извика — на самолета, на селото, на войниците — но бе твърде късно. Светът се разтресе. Появи се силен блясък и дълбок тътен изсмука въздуха от небето. За миг Канг видя изпепеляваща вълна от светлина да се разлива във всички посоки от Таси-ко. След това в хребета се блъсна гореща вълна и го събори. Той се задъха, опита се да си поеме дъх и се паникьоса, като разбра, че няма въздух — само горещина и миризма на изгорели косми.

„Убиват всички!“ Разтреперан, той се подхлъзна по леда и падна тежко по гръб. Пред очите му проблеснаха светлини, нещо пукна дълбоко в главата му. Зрението му се замъгли и последното нещо, което видя, преди да загуби съзнание, бе Таси-ко, гърчещо се в море от пламъци.

Събуди се. Беше тъмно и във въздуха се носеше остър мирис на пушек. Кожата от лицето му сякаш беше смъкната. Тилът му бумтеше като барабан. Той докосна мястото на болката точно зад ухото и незабавно отдръпна ръка — течеше му кръв. За момент му се догади, но не повърна.

В далечината се чуваше буботенето на машини, малко наляво и доста по-ниско.

По-ниско? Къде всъщност беше той?

Бавно се изправи и се огледа. Беше на хълма точно над Таси-ко. Склонът беше хлъзгав от поледицата и тук-там през снега се подаваха връхчетата на храстчета. Долу видя булдозери — мачкаха натрошени тухли, осветени от фаровете на няколко камиона.

Намираще се толкова високо, че можеше да види фабриката отгоре. Но как се бе изкачил тук? Събираше дърва и... Болката в главата не му позволяваше да мисли. Поток от накъсани образи преминаваше през съзнанието му — джип, лицето на жена му — огън.

Трябваше му лекар и той инстинктивно извика към хората долу. Те, разбира се, не го чуха. Канг тръгна надолу. Поточе от дребни камъчета го изпревари като малка лавина. Когато се приближи, видя, че това не са служителите от фабриката, а войници — и че всичките са с противогази.

Защо?

Един от войниците го видя и викна нещо. Облекчен, Канг спря да си поеме дъх между два големи камъка, помахаше с ръка и също извика. И тогава стана нещо странно. Войникът вдигна автомата си и започна да стреля — с къси откоси, подобни на телеграфен код.

И внезапно всичко свърши. Канг изведнъж осъзна къде се намира — на склона над Таси-ко. И си спомни: „Убиват всички!“

Куршумите започнаха да цепят камъка под него, но Канг не помръдна. Взираше се напред, без да вижда войниците, тичащи към него, втрещен в пустошта, която димеше под фаровете на камионите. Таси-ко бе изчезнало. Това го уплаши повече от куршумите. Уплаши го по начин, който никога не бе изпитвал, защото това беше страх, който нямаше нито произход, нито център. Той идваше едновременно и отвън, и отвътре. Това беше ужас — чист и първичен, и изгаряше като огън.

Стреснат, Канг се обърна и побягна — катереше се по хълма от скала до скала, от една сянка към друга. Преследвачите му напредваха все по-нависоко по студения непознат склон и светеха напосоки с фенерчетата си. Скоро стана очевидно, че нямат представа в каква посока се е запътил и дори са започнали да се чудят къде точно се намират самите те.

Канг все пак продължи, без да чувства обичайното неудобство от дървения си крак; пестеше силите си, чувстваше се като сянка в мрака на нощта. Въпреки че дробовете му горяха и не му стигаше дъх, той се катереше все по-високо и по-високо в планината. Накрая гласовете на войниците зад него заглъхнаха, не се чуваше дори и буботенето на булдозерите.

Въпреки че бе прекарал четири-пет часа в студа, ризата му бе прогизнала от пот. А чуканчето над дървената протеза се бе разкървавило. Пръстите му бяха премръзнали, лицето му бе в синини и рани. Тази част от него, която не го болеше, беше мъртва. Всичко бе съвсем просто.

Той обаче продължи да върви и намери пътека, която водеше надолу. Излезе от планината на разсъмване. Откри, че се е отзовал до Пътя на победата, и тръгна по него, без да се замисля къде ще го изведе. Истината беше, че няма къде да отиде и че очевидно умира. Последните остатъци от силите му скоро щяха да се стопят. Дали да не седне да почине и с това да се свърши? Ако имаше късмет, можеше да намери дърво, на което да се облегне... да си затвори очите... и това щеше да е всичко.

Искаше да умре точно по този начин — като стар монах, с мечти за света. Тази мисъл го ободри и той продължи по пътя, като търсеше идеалното дърво. Дървото на смъртта. *Неговото* дърво.

Не успя обаче да го намери. Утринта премина в следобед, въздухът се постопли, после денят премина във вечер. Настъпи и нощта, стана студено, а Канг все продължаваше да върви.

Така мина и следващият ден, а после и третият. Инстинктивно и без да мисли, Канг се влачеше към единственото място, което познаваше толкова добре, колкото и Таси-ко. Това беше демилитаризираната зона между двете Кореи. Добре охраняваната ничия земя се простираше на повече от 100 километра от Жълто до Японско море. Прокопана от тунели и осеяна с противопехотни мини,

тя изглеждаше като огърлица от зеленина сред море от кал и лед — спокойна, гориста и опасна. Вратата към Вампирския Юг.

Може би там щеше да намери дървото си.

2.

ЕКСТРЕНО

ТЕКСТ НА ШИФРОГРАМА 98 СЕУЛ 008070

ПОВЕРИТЕЛНО

ИНФО ЦРУИ-04 ДОДИ 01 ИНР-02

СТРАНИЦА 01

ОТ ПОСОЛСТВОТО НА САЩ В СЕУЛ

ДО ЦРУ ЛЕНГЛИ НЕЗАБАВНО 8030

ПРИОРИТЕТ ВАШИНГТОН

КОПИЯ: АРХИВ, НАЧАЛНИК, С. АЗИЯ/РОК

ОТНОСНО:(К) БЕГЛЕЦ — КАНГ ЙОНГ-ПУ

ОТ: СЕУЛ

1. ЦЕЛИЯТ ТЕКСТ Е ИЗЦЯЛО ПОВЕРИТЕЛЕН

2. КЦРУ СЪОБЩАВА, ЧЕ СИЛИТЕ НА САЩ/ЮК СА ЗАДЪРЖАЛИ ЛИЦЕТО КАНГ ЙОНГ-ПУ ОТ КНДР НА 01-29-98 В 04.00. КАНГ ТВЪРДИ, ЧЕ Е ВЛЯЗЪЛ В ДМЗ СЪЩАТА НОЩ ПРЕЗ „ТУНЕЛ ЗА ПРОНИКВАНЕ“ ПРИБЛИЗИТЕЛНО НА 27 МИЛИ ЗАПАДНО ОТ СЕХЙОННИ.

3. КАНГ Е ВОЕННОИНВАЛИД И „МЕДИЦИНСКИ СЛУЖИТЕЛ“.

ТВЪРДИ, ЧЕ БЯГСТВОТО МУ Е РЕЗУЛТАТ НА ВОЕНЕН ИНЦИДЕНТ В ТАСИ-КО.

4. КЦРУ ПРИДАВА ДОСТОВЕРНОСТ НУЛА НА ТВЪРДЕНИЯТА НА КАНГ. ИЗТОЧНИК „ВЕЛОСИПЕД“(ПХЕНЯН) НЕ ДОКЛАДВА ЗА ВОЕННА ДЕЙНОСТ В РАЙОНА.

5. КАНГ СЕ СМЯТА ЗА „НЕСТАБИЛЕН“. БЯГСТВОТО МУ ОПОРТЮНИСТИЧНО.

6. ДЕЙСТВИЯ: НЕ СЕ ПРЕПОРЪЧВАТ ТАКИВА (СУБЕКТЪТ ДА БЪДЕ ВЪРНАТ СЛЕД РАЗПИТ ПРЕЗ

ДМЗ)

Тейлър Фич разхлаби вратовръзката си, облегна се на стола и с въздишка прочете шифрограмата за трети път. Понеже беше бивш вестникарски репортер (добре де, дори и това да беше само за прикритие, все още пишеше всякакви истории), той се намръщи при употребата на необяснените абривиатури. Колко души знаеха че КЦРУ е „Южнокорейското ЦРУ“ с официално название Агенция за планиране на националната сигурност на Южна Корея? Колко души знаят, че КНДР е официалното съкращение за Корейска народнодемократична република (значи по-простичко „комунистите“)?

Отговорът беше — малцина. Фич нямаше предвид широката публика. Имаше предвид Управлението.

Почеса се и се замисли дали не трябва да си боядиса брадата. Не го бе правил от завършването на колежа и тя беше започнала да побелява като косите на слепоочията му. Това не му харесваше. Дори му беше противно (въпреки че трябваше да си признае — не толкова, колкото започналото му в последно време да наедрява шкембе). Може би трябваше да се запише в някакъв спортен клуб. Може би...

Може би трябваше да се съсредоточи върху това, което се налагаше да върши в момента. Можеше да смъкне двадесетина килограма, разбира се, но шифрограмата пак щеше да си остане тук. Трябваше да направи нещо с нея.

Като например... да я прати в архива. Просто да я вдигне от бюрото си и да я прошнурова. Не изглеждаше, че този, Канг ли беше, е част от върхушката. Не беше член на Народното събрание или дори приближен. Фактически освен ако резидентурата им в Сеул не бе объркала всичко, този Канг дори не беше и член на Корейската трудова партия. Всичко на всичко някакъв фелдшер, при това провинциален.

Таси-ко. Къде, по дяволите беше това?

Фич се завъртя на стола си и погледна голямата карта, закачена на стената зад гърба му. Това беше военнотопографска карта на Северна Корея с подреден по азбучен ред списък на градовете и селата. До всяко наименование имаше посочени координати на географската ширина и дължина в градуси, минути и секунди.

Картата започваше от ДМЗ — дебела зелена линия от изток на запад, която следваше 38-ия паралел. На север от тази линия малки червени карфички отбелязваха местоположението на пехотните и артилерийски подразделения на КНДР. Морските бази и летищата бяха отбелязани със сини и бели кабарчета.

Таси-ко беше в сектор К-7, Това означаваше Втори корпус, в подножието на Диамантените планини, около 110 километра на север от ДМЗ. В средата на нищото. Освен ако...

Нещо се бе случило там. А може и да не се беше случило. Източникът в Пхенян не бе чул за никакъв „инцидент“, както не бе чул и Фич. Но това все още не означаваше нищо. Северна Корея беше загадъчно място. Там ставаха много неща, за които не се съобщаваше нито в страната, нито извън нея. Единственото сигурно нещо бе, че този Канг беше рискувал живота си, за да дезертира. Въпреки че беше възможно и гладът да го е принудил да го направи. Защо пък ще трябва да лъже? Защо трябва да си измисля някакъв „инцидент“, когато всичко, което трябва да каже, е: „Гладен съм“?

Може би нещо се бе случило. Но какво? Шифрограмата не предлагаше дори и намек. Фич знаеше защо — Сеул не бе попитал, защото Сеул бе мързелив.

Смяташе се за елитен пост, но всъщност през половината време резидентурата вземаше това, което им даваха корейците, преписваше го и го пращаше в Ленгли. Дори не го *обработваха!* Не задаваха въпроси. Само го препращаха и отиваха до най-близкия бардак.

Фич измърмори недоволно, обърна се към бюрото си, придърпа клавиатурата и написа:

КАКЪВ „ИНЦИДЕНТ“?

След това натисна бутона за шифриране, изчака компютърът да изплюе готовия резултат и после го изпрати до Сеул от големия червен факс, който бе поставен като бюст върху пиедестал до прозореца.

Разшифрованият отговор бе на бюрото му на следващата сутрин. Според МОТАУН (както обичаше да се нарича „Сеул“), Канг твърдял,

че Таси-ко е напълно разрушено преди около десет дни. Това, казал той, станало след като върху него бил хвърлен експлозив от въздуха. Няколко часа преди това селото било обкръжено от войници. Няколко други оцелели освен Канг. Селото било изравнено със земята от булдозери.

ИЗТОЧНИКЪТ ТВЪРДИ, ЧЕ ТАСИ-КО Е ЦЕНТЪР
НА ЕПИДЕМИЯ ПРЕДИЗВИКАНА ОТ
(НЕИДЕНТИФИЦИРАНА) ИСПАНКА. ТВЪРДИ ЧЕ
ДЕЙСТВИЯТА НА КНДР СА РЕЗУЛТАТ ОТ
ИНСПЕКЦИЯ НА ВИСОКОПОСТАВЕН ЛЕКАР ОТ
ПХЕНЯНСКИЯ ИНСТИТУТ ЗА ЗАРАЗНИ БОЛЕСТИ.

„Каква *испанка*? — помисли си Фич. — В Северна Корея няма никакви испанки. Или ако има, те са толкова бройки, колкото в Източен Тимор оркестрите с банджо. Във всеки случай как са разбрали какво е предизвикало епидемията?“

Съобщението приключваше с кратък пасаж, в който МОТАУН подчертаваше, че няма начин да потвърди информацията, която, отново напомняха, произлиза от източник, който не може да бъде смятан за сигурен.

Те, разбира се, бяха прави и Фич трябваше да признае, че този Канг май наистина е луд. Все пак... Нищо не пречеше да завърти няколко телефона. Защото човек никога не знае. Просто никога нищо не се знае.

Трябваша му снимки на Таси-ко (или поне на това, което бе останало от него). Имаше две места, откъдето можеше да ги намери. Първото беше Националното разузнавателно бюро или НРБ. То беше „филиал“ на ЦРУ, който му струваше 6 милиарда долара годишно, и беше специализирано за снимки с висока разделителна способност, направени от разузнавателни спътници. За съжаление НРБ изискваше всяка заявка за услуга да бъде потвърдена от Офиса за свръзка на ЦРУ — което от своя страна означаваше, че заявителят трябва да има код, който да отговаря на една от програмите за специален достъп на ЦРУ.

В този случай нямаше никаква програма и следователно код липсваше. Фич просто следваше нюха си, а Офисът за свръзка са

мръщеше на такива неща.

За щастие Пентагонът бе много по-услужлив от НРБ и Фич бе сигурен, че може да получи това, което му трябва, от Националната картографска и топографска агенция. Тя беше единственият доставчик на военните за топографски данни от космоса и в много отношения архивът ѝ бе доста по-подробен от този на НРБ. Докато Бюрото се концентрираше върху свръхчувствителни обекти, като разположението на военни подразделения или ядрени реактори, задачите на НКТА бяха много по-широки.

Като допълнение към обикновените военни задачи, НКТА имаше и много по-голямата отговорност да топографира света — целия свят — триизмерно, като същевременно държи сметка за свлачищата по бреговите линии, за промените в климата и развитието на селското стопанство на всеки континент.

Точно тази последна задача имаше предвид Фич, когато се обади на дежурната в НКТА и каза, че има нужда от „картинки“.

— Попаднали сте където трябва. Какви „картинки“ ви трябва?

— От Северна Корея.

Жената издаде неразбираем звук, нещо подобно на приглушено грухтене.

— Значи ли това „да“?

— Е, зависи. Пространството е голямо.

Фич се извъртя в креслото си и потърси индекса в картата за Таси-ко.

— Имам и координатите.

— Дайте ми ги.

Той го направи.

— Имате ли координати за време?

— Да, практически имам два — трябва ми нещо, което е снимано миналата седмица, и друго, което е снимано преди месец или дори повече.

— Преди и след — каза жената.

— Точно така.

— Добре... Ще видя какво мога да направя, но ако е в тундрата, каква разделителна способност ще ви трябва?

— Ще ви успокоя — каза Фич. — Нищо особено. Снимки на терена и само това. Стига да мога да направя разлика между паркинг и

оризище.

— Добре — каза жената. — Не мисля, че това ще е проблем, макар че ако си говорим честно, мисля, че може да получите всичко това и от Интернет.

— Аз не съм в Интернет — отвърна Фич.

— Защо?

— Не мога. Ако го направя, ще ме убият.

— Какво искате да кажете?

— Това е въпрос на сигурност. Никой от компютрите тук не е свързан с телефон.

— За всеки случай: ние сме на адрес www.nima.com. — Последва пауза. — Разбрахте ли го?

— Да — отвърна Фич. — Разбрах, но докато не направим връзка, всичко остава под въпрос.

Снимките пристигнаха още същия следобед, донесени на ръка от куриер на Пентагона, точно когато Фич се обличаше, за да си тръгва. Застанал на вратата, той отвори плика и извади две големи снимки. Първата беше полуцветна снимка от Ландсат и покриваше 90 акра — около три километра ширина. Тя показваше циментови къщи, заобиколени от сухи полета, в подножието на Диамантените планини. Отпечатък на задната ѝ страна показваше времето, датата и координатите:

13:07:23Z

1-13-97

38° 14'16"N; 126° 54'08"E

Втората снимка беше черно-бяла и на гърба ѝ имаше печат, който показваше, че е извършена при разузнавателен полет на военновъздушните сили, чийто код беше заличен. Снимката имаше дата 28.01.1998 г. и същите координати като първата снимка. Въпреки че ъгълът беше по-различен — само с 30 градуса, — изображението беше недвусмислено.

Показваше поле. Само със сняг наоколо.

Сърцето на Фич се разтуптя. Погледът му прескачаше от едната снимка към другата. Провери за втори път координатите, но всъщност нямаше нужда да го прави. Същото двулентово шосе, което минаваше през селото от снимката на Ландсат, минаваше и през „паркинга“. „Господи! — помисли си той. — Това е като магия. Веднъж го виждаш, след това не го виждаш.“

Въпреки че знаеше какво представляват тези снимки — унищожение. Знаеше също, че понеже е първият, който го е отбелязал, ще получи доста похвали. Може би дори медал или най-малкото писмена благодарност в досието си. Ето защо, застанал на прага на офиса, с толкова много смърт в ръцете си, той се ухили.

Минаха почти 48 часа преди да пристигне копие от разпита на Канг. Текстът беше все още на корейски — 26 страници, написани на ръка, придружени с кратко извинение от МОТАУН (чиито преводачи потвърждаваха достоверността). Фич се надяваше да даде превода на някой участник в (даваше си сметка, че наименованието е малко претенциозно) „Работната група Таси-ко“. Тъй като това не бе възможно, той се задоволи да покани Хари Иное. Натурализиран в Америка японец, Хари владееше перфектно корейски и още четири езика.

Групата се състоеше от петима души. Освен Фич и Иное присъстваше Джанин Васерман — ветеран в службата, току-що завърнала се в централата от мисия в Сеул; Алън Вуурис, талантлив анализатор, който бе изградил кариерата си в Националния център за анализиране на снимки; и доктор Джордж Каралекис, лекар от Отдела за наука и технология.

Фич ги прие в малката заседателна зала, която бе резервирал в петък сутринта, и им подаде копия от снимките, които бе получил от НКТА. След това попита Хари Иное кога може да получи превод на разпита.

— Зависи — каза Иное. — Мога ли да го взема вкъщи?

Фич поклати отрицателно глава.

— Тогава във вторник.

— Добре — отвърна Фич. — Междувременно защо просто не го погледнеш? Виж за какво става дума.

Иное кимна и започна да чете.

След като всички заеха местата си, Фич им обясни защо са се събрали. Каза им, че фелдшерът Канг е прекосил демилитаризираната зона и е разказал една неправдоподобна история, но че снимките пред тях я потвърждават. По някаква причина севернокорейската армия е използвала нещо като въздушни експлозии, за да разруши цяло село. И че ако може да се вярва на преброяването отпреди трийсет години, са убити повече от сто души.

— Не виждам никакви трупове — каза Вуурис, загледан в снимките през дебелиите стъкла на очилата си. — Виждам само купчина отломки.

— Прав си — каза Фич. — Канг може да е сгрешил. Може би някой друг също е успял да се измъкне.

— Може би всички са успели — предположи Васерман.

Фич я погледна. Васерман беше висока и едра жена, на около четирийсет години, със суров глас и остри сини очи. Беше облечена така елегантно, че караше Фич да си мисли за скъпи маркови къщи на прочути дизайнери. (Разправяха, че имала много пари и родствена връзка с Гугенхайм, или да не би пък да беше Ротшилд? Във всеки случай — стари пари, и при това много.)

— Какво имате предвид? — попита той.

Васерман повдигна рамене:

— Няма да е първият случай, в който севернокорейците местят хора от едно на друго място. Също така няма да е и първият път, в който правят някакви инсценировки.

Фич помисли върху това и каза:

— Може и да има нещо такова. Може и да са ги изселили. Може би мястото им е трябвало за нещо друго. Но не това е, което казва Канг, а той е единственият ни източник.

— След като го споменахте, какво *точно* казва Канг? — попита Каралекис. — Каква е причината за цялото това унищожение?

Фич се обърна към Иное и вдигна вежди.

Иное се изкашля и се вгледа в текста пред себе си.

— Той казва — превеждам свободно, — че в селото имало епидемия. Много хора умрели.

— Казва ли от *какво*? — попита Каралекис.

Иное поклати глава и прегледа листовите.

— Не. Казва, че никога не бил виждал нещо подобно — температура над 42 градуса, гангренозни гениталии... — Погледна въпросително Каралекис, но неговото лице беше безизразно като маска.

Иное обърна следващата страница.

— Повръщане, непрекъснати кръвоизливи — от устата, носа, очите... Господи, чуйте това! Някои от тях са посинели. Станали светлосини.

Каралекис кимна.

— Това не ви ли учудва? — попита Иное. — Хората да посиняват?

Каралекис вдигна рамене.

— Случва се. Нарича се цианоза.

Фич се обърна към доктора.

— Знаете ли какво казва този човек? Да ви напомня за нещо?

— Може да бъде всичко — отговори Каралекис.

Фич и Иное се втренчиха упорито в него. Накрая Фич каза:

— Не. Не може да бъде „всичко“. Не може да бъде хрема например. Не може да бъдат хемороиди.

Каралекис се ухили.

— Нямах предвид това. Имах предвид, че не знам колко може да се разчита на наблюденията на Канг. Нямам представа каква подготовка има...

Васерман се изправи.

— Може ли... *Моля ви!* Не виждам какво общо има това с разрушаването на едно село в Северна Корея. Някои хора са били болни...

— Очевидно много болни.

— Е, и какво?

Иное вдигна пръст и го размаха.

— Чакайте малко. — Той обърна няколко страници. — Тук пише: „те искаха да“... най-близката английска дума ще бъде „обгаряне“. Искали са да обгорят мястото.

— И как Канг би могъл да знае мотивите на армията да направи това? Те ли са му казали? — попита Васерман.

— Не — отвърна Иное малко обидено. — Права сте. Това е само негово предположение. Но той казва, че са умирали един на всеки

трима или четирима болни, преди да дойде докторът от Пхенян. Веднага след това, седмица или малко повече, селцето е било унищожено.

— И той смята, че е било „обгорено“?

Иное кимна.

— Като рана.

— А ако не са се опитвали да контролират болестта? — попита Васерман. — Ако просто са се опитали да я прикрият?

— Защо ще им трябва да я прикриват? — попита Фич.

— Защото икономиката им е в разруха, заводите са затворени, хората гладуват, нищо не работи — отговори Васерман. — Последното нещо, което им трябва, е допълнителна лоша слава.

— И вие мислите, че биха убили сто души по тази причина?

Васерман си помисли и след миг отвърна.

— Абсолютно.

— А докторът? — попита Каралекис. — Онзи от Пхенян? Какво казва той за епидемията?

— Той е казал... — Фич погледна Васерман и като видя скептичното ѝ изражение, се поправи. — Извинете ме. Не знаем точно какво е казал докторът. Но според Канг докторът е хвърлил вината за всичко това върху... Испанската дама. Или госпожа — както предпочитате.

Васерман се изкикоти и Фич изскърца със зъби.

— Вижте! Казвам ви това, което е казал този човек!

Настана тишина. Вуурис избърса носа си, а Каралекис се изкашля, но никой не каза нищо. Най-сетне Иное се обади:

— Всъщност не е.

Фич изглеждаше едновременно и объркан, и раздразнен.

— Какво не е?

— Не е казал точно това. — Иное почука с пръст листата пред себе си. — Не е казал „Испанката“. Казал е „Испанската дама“. Казал е, че според доктора за всичко е виновна Испанската дама.

— В такъв случай, без мен — каза Фич.

Иное направи отчаян жест, сякаш за да покаже, че само се е опитал да помогне, когато внезапно забеляза, че Каралекис се е вторачил в него, и попита:

— Какво има?

— Какво точно казахте?

Иное се смути.

— Имате предвид превода?

Каралекис кимна.

— Да, това са подробности, но... според Канг докторът е казал...

— той пак погледна страницата, — докторът е хвърлил цялата вина върху Испанската дама.

— Испанската дама — повтори Каралекис.

— Да, точно така пише.

— Не *Испанката*?

Иное поклати глава.

— Не.

Каралекис дълго гледа преводача в очите. След това преглътна и се обърна към Фич:

— Най-добре е да се обадите в Атланта.

— В Атланта? Къде в Атланта?

— В Центъра за контрол върху заразните болести — каза Каралекис. — Ако вашият човек е прав, това нещо може да убие повече хора, отколкото са избити през Втората световна война.

3.

През следващите седмици работната група Таси-ко получи свой код (БЛАЙНДСАЙД) и бе „попълнена“ с още двама членове. Първият беше доктор Ървинг Епщайн, специалист по грипа в Националният здравен институт (НЗИ). Вторият беше Нийл Глисън, агент на ФБР, чиято задача бе да поддържа връзките с ЦРУ.

За Фич назначението на Глисън бе толкова приятно, колкото и това на Епщайн, но не можеше да направи нищо по въпроса. Работата на Глисън бе да сътрудничи на Управлението по въпроси, отнасящи се до химическите и биологическите оръжия. Това беше (поне на теория) допълнение на задачата на ФБР да пази страната от вътрешния тероризъм. Всъщност (поне според Фич) включването на Глисън бе още един пример за непрестанните усилия на ФБР да увеличи влиянието си след края на Студената война.

Не че Глисън бе особено заинтересуван от малката групичка на Фич. Той имаше по-големи риби за ловуване, защото летеше два пъти месечно между Вашингтон и Аман, където се срещаше с американските наблюдатели, включени в екипа инспектори на ООН за съседен Ирак. Това естествено го поставяше в състояние на постоянен стрес от вечното пътуване и непрекъснатата смяна на часовите пояси, което той се опитваше да прикрива под маска на безразличие и тъмни очила.

За агента на ФБР работната група Таси-ко бе само странична задача — една от десетината групи, към които бе „прикрепен“, когато не бе на път за едно или друго място.

— Мислете си за мен просто като за муха на стената — каза той на Фич. — Няма да бръмна. — И през повечето време наистина не го правеше.

Епщайн беше съвсем различен. Нисък, дебел, бърбив човек на шестдесетина години, той изглеждаше като убеден последовател на Рузвелт, с папийонка, тиранти и раиран костюм. Възбуден от факта, че е част от „тайния свят“ (макар и отпуснат само „на заем“), той с голямо

удоволствие обясняваше общите нюанси на грипа и особено Испанския грип.

— „Испанската дама“ — отбеляза той — е нарицателно за една болест, която е взела твърде много жертви в Испания. Рисунките от тази епоха често показват сгърчена жена, чието лице е покрито с дантели, за да се скрие злокобно ухиленият ѝ череп.

Въоръжен с карти на Азия и лазерна показалка, епидемиологът вдъхновено започна да обяснява, че грипът е доста крехък вирус, който съществува в състояние на постоянна мутация. В зависимост от антигенните му промени...

— *Какво?* — Гласът беше на Фич, но въпросът бе зададен от всички или почти от всички.

— Той говори за протеиновата обвивка — обясни Каралекис. — Външната характеристика на вируса.

Фич изръмжа.

— В зависимост от протеиновата обвивка — продължи Епщайн — вирусът се класифицира в един от трите общи типа: Н-1, Н-2 и Н-3. Има и други, но тези са най-големите.

Фич смръщи вежди, защото не обичаше да му изнасят лекции, но Джанин Васерман го въздържа с меко докосване по ръката.

— При всеки от тези типове — продължи Епщайн — имаме неограничен брой модификации...

— Значи, когато говорим за грип — намеси се Вуурис, — практически говорим за *категория* болести, така ли?

Епщайн се намръщи.

— Не бих го казал по този начин, но ако така ви харесва, наричайте го така. Важното обаче е, че трябва да произвеждаме нова ваксина всяка година, защото с мутирането на вируса миналогодишната модификация отстъпва място на пандемичната наследничка.

— Докторе, тия сложни думички... — почна Фич.

— Той има предвид разпространение по целия свят — каза Каралекис.

— Като епидемия? — попита Вуурис.

Епщайн поклати глава.

— Не, пандемията не е епидемия. Пандемията е глобална. Епидемията — като случая в Таси-ко — е нещо локализирано.

— Което ще рече, че си е чисто севернокорейски проблем — каза Глисън.

— Може би — изхъмка Каралекис. — Стига да не...

— Стига да не се разпространи — довърши Епщайн.

Вуурис се размърда притеснено на стола си.

— Но нали някои епидемии са по-лоши от другите? В зависимост от... *мутациите*.

— Точно така — съгласи се Епщайн. — Някои мутации са по-настойчиви от другите и понякога атакуват различни части от населението. Испанският грип напада младите хора. Деца. Младежи. Хора под трийсет години.

— Защо така? — попита Васерман.

Епщайн поклати глава.

— Не знаем.

Фич се намръщи и Каралекис се обърна към него и каза:

— Никой не знае.

— А защо? — попита Фич.

Каралекис вдигна рамене.

— Защото никой не го изследвал.

— Грипа ли? — изуми се Фич.

— Не. Говорим за този конкретен вирус — отвърна Епщайн. — Никой не го е виждал под микроскоп.

— А защо?

— Защото вирусите са субмикроскопични. Необходим е електронен микроскоп, за да го видите, а пък те до 37-ма година все още не са били изобретени, което пък е — колко? — почти двадесет години след като болестта е дошла и си отишла.

— Значи никой никога не го е виждал? — попита Фич.

Каралекис кимна.

— Включително и корейците? — добави Фич.

Каралекис и Епщайн се спогледаха и Епщайн каза:

— Да... Включително и севернокорейците.

— Кое то значи — продължи Фич, — че човекът от Пхенян...

— Докторът — добави Васерман.

— Който и да е той! Това означава, че този човек е предполагал — когато е казал „Испанската дама“, той е изразил само едно *предположение*.

— Е, може... — Каралекис се замисли.

— Трябва да е така — настоя Фич. — Току-що казахте, че...

Епщайн поклати глава.

— Не е толкова просто.

Фич бе изненадан.

— Защо?

— Защото той е видял пациентите. Видял е симптомите. Наблюдавал е развитието на болестта.

— И на тази основа — допълни Каралекис — я е сравнил с Испанския грип.

Известно време никой не каза нищо. След това се обади Джанин Васерман:

— Не е точно така. Той не я е сравнил с нищо. Казал е, че е Испански грип. Точка.

— Според преводача... Според доктора... Според беглеца... — Вуурис спря и се огледа. — Това го казвам само аз...

Нийл Глисън изръмжа, после погледна часовника си и стана. Разкърши се с фалшиво отегчение и заяви:

— Всичко това е много интересно, но в два имам среща на пристанището, така че... Ще ме държите в течение, нали? — След което грабна палтото си и излезе.

Васерман сякаш не го забеляза. Наведе се напред, подпря се на масата с лакти и започна да почуква с пръсти. Веднъж, два пъти, три пъти. След това се обърна към Каралекис.

— Това, за което си мислех, Джордж, е... Да де, мисля, че всички си мислим за това — начина на реакция на корейците.

— Разбира се.

— Защото, ако не греша, не можеш да спреш епидемия от грип, като убиеш хората, които са се разболели.

— Защо не? — попита Вуурис.

— Защото така! — отговори Епщайн.

— Има повече от един вектор — обясни Каралекис.

— Точно така.

Вуурис погледна единия лекар, след това другия, сякаш наблюдаваше тенис мач. Накрая попита:

— А какво е вектор?

— Начин на предаване — отвърна Епщайн.

— Например? — поинтересува се и Фич.

— Хора. Гризачи. Патици — отвърна Каралекис. — При грипа едни от основните преносители са дивите патици.

— Миграцията от водните басейни... — започна Епщайн.

— Точно за това става дума — прекъсна го Каралекис.

— Първата вълна — когато за пръв път хора се заразяват от нова мутация на грипа, почти винаги започва в Китай — допълни Епщайн.

— Защо? — поинтересува се Вуурис.

— Имат огромни водни басейни, имат достатъчно гъстота на населението, за да започне вълната...

— Има много причини — допълни Каралекис, — но ние имаме късмет, защото минава почти година, докато вълната стигне до Щатите. Това ни дава време да изработим ваксина и да я разпространим.

Джанин Васерман се изкашля и каза:

— Ако може... да се върнем на темата. Говорихме за реакцията на корейците. За това колко е нелогична.

За момент лицата на лекарите помръкнаха — те се наслаждаваха на лекцията си, на познанията си или нещо подобно.

— Мислех си — продължи Васерман — за тяхната увереност, че това е било Испански грип, а не нещо „подобно“.

Епщайн и Каралекис отвориха уста, но Фич не им позволи да се обадят, а ги прекъсна с рязко движение на дясната си ръка.

— Струва ми се — продължи Васерман, — че севернокорейците са знаели, че ако убият хората в Таси-ко, няма да могат да спрат тази болест. Защото тя ще продължи да се разпространява по други пътища.

Докторите се спогледаха.

— Това, което са направили, е напълно ирационално, освен ако... по някакъв начин не са *знаели*... че няма други вектори за това конкретно разпространение.

Каралекис сви устни.

— Разбирам какво искате да кажете.

Епщайн се намръщи, очевидно объркан. За момент изглеждаше като малко момче, облякло костюма на баща си. Погледна Васерман, после Каралекис, и попита:

— За какво става дума?

Каралекис гледаше право пред себе си.

— Госпожа Васерман предполага, че може да е имало инцидент и това, което се е случило в Таси-ко, е било... опит да се прикрие инцидентът.

— Имате предвид *лабораторен* инцидент? — попита Епщайн.

Каралекис го погледна.

— Точно така. Иначе...

— Иначе щяха да знаят, че не могат да направят нищо, за да спрат разпространението — довърши Фич. — Трябвало е да унищожат огнището. Просто е трябвало.

— Но дали това е реалистично? — попита Епщайн. — Искам да кажа — знаем ли, че севернокорейците експериментират с подобни неща?

— Да, знаем — изгрухтя Каралекис. — Те имат една от най-интензивните програми за биологично оръжие на света. Като казвам това, си давам сметка, че ние нямаме проучвателни екипи в тази страна, така че не мога да ви кажа къде са им лабораториите. Знаем обаче, че имат програма, и за страна като Северна Корея това вече значи нещо.

— Защо го казвате? — попита Епщайн.

— Защото — отвърна Каралекис — биологическите оръжия дават най-много резултати с най-малко средства. Погледнете го и от тази гледна точка. Една програма за ядрени оръжия струва поне двеста милиона — при това само за начало. Можете обаче да произведете антракс, холера и тиф в един най-обикновен гараж, като използвате оборудване от съседния супермаркет. Не ви трябват ракети, за да го доставите — един аерозолен флакон ще свърши същата работа.

— Ще дам на доктор Епщайн книга по тези въпроси — каза нетърпеливо Фич. — Това, което искам да знам сега, е — ако има такава лаборатория близо до Таси-ко, как би могло да стане гаф?

Каралекис сви рамене.

— Злополука. Пробив в тръбопровод. Не се случва често, но все пак става.

— Третият свят — отбеляза Вуурис. — Там непрекъснато се случват такива неща.

— Ако е било злополука — каза Каралекис. — И ако е бил Испански грип...

— Е, и? — попита Фич.

— Това поставя много по-голям въпрос, нали?

— Убеден съм! — изръмжа Епщайн.

— И какъв е въпросът? — попита Фич.

Каралекис смръщи вежди:

— Искам да кажа... Къде ще го приложат?

Въпросът увисна във въздуха. После Вуурис се разсмя:

— Будалките ни, нали?

— Какво искате да кажете? — попита Каралекис.

— Просто, че ни будалките.

— Не — отвърна Каралекис изненадано. — Защо мислите така?

— Защото — с широка усмивка го прекъсна Вуурис — това е *грип*, за Бога! Всеки може да го хване. Това не е *ебола*. Това не е *ку-треска*! Защо корейците ще си играят с някакъв си грип, когато има — какво? Антракс! Зарин! Има милиони по-опасни неща.

Епщайн и Каралекис се спогледаха. След това Епщайн се обърна към Вуурис:

— Мисля, че не разбирате. Смъртността при Испанския грип е...

— Знам какво искате да кажете — скептично възрази Вуурис. — Той е чудовище. Но не е *отровен*. Не може да се използва, за да нападнеш армия.

— Това е вярно — отвърна Каралекис. — Не може. Но ако намерението е да омаломощиш врага, да нападаш системно цивилното население — тогава Испанската дама е много подходящ инструмент.

— Миналата седмица преглеждах статистиката — намеси се Епщайн. — В Ню Йорк има петдесет и шест болници, които приемат спешни случаи — това са осем хиляди легла. Осем хиляди! И още нещо — има и две болници на колела — *две*, — всяка от които може да поеме — колко? Може би трима души на час. — Замълча за малко. — Една биологична атака срещу Ню Йорк или който и да било град би била... *неспасяема*.

— Другият проблем с грипа е, че той се самовъзпроизвежда — продължи Каралекис. — Започне ли, става нещо като верижна реакция — размножава се все повече и повече. Нещо като ядрен реактор. От друга гледна точка, това е по-скоро като неутронна бомба, защото не поврежда инфраструктурата на врага. Убива хората, но оставя сградите невредими.

— Колко смъртоносно е това нещо? — изръмжа Вуурис.

— Какво да ви кажа — отговори Каралекис. — Ако имате подходящия щам... Теоретично можете да разпалите биологичен пожар, който би унищожил всички хора на планетата, освен ако не са имунизирани.

— Разбрах — отговори Вуурис. — Но ние не говорим „теоретично“. Говорим за този щам в Северна Корея. Питам колко е смъртоносен?

— Добре, да го кажа по-друг начин — каза Каралекис. — През есента на 1918 година Испанският грип уби повече от половин милион американци. Това е повече, отколкото умряха в двете световни войни, Корея и Виетнам, взети заедно. И това само за четири месеца!

— А какво ще кажете за чумата? — попита Фич. — Трябва да е още по-лошо.

— Може би — отвърна Каралекис. — На чумата обаче са й трябвали двадесет години да свърши тази работа. Испанският грип е убил двадесет или тридесет милиона само за година.

— Господи! — прошепна Фич.

Епщайн се обърна към Вуурис.

— Споменахте ебола. Това наистина е ужасен микроб, но е... стабилен. Истината е, че е много трудно да бъде прихванат.

— Толкова трудно, колкото и СПИН — добави Каралекис.

— Трябва да има обмяна на телесни течности — нямам предвид кихане — продължи Епщайн, — но грипът... Точно както казахте, всеки го прихваща.

— На всичко отгоре не е стабилен — допълни Каралекис. — Нямаме ваксина за грипа, който ще дойде следващата година...

— Мога да кажа също — вмъкна Епщайн, — че нямаме ваксина и за грипа от миналата година. Простата истина е, че Испанската дама е била най-смъртоносното заболяване в цялата човешка история.

— При това в естествената си форма — каза Каралекис.

— Какво имате предвид под „естествена форма“? — попита Фич.

— Просто догадка. Ако корейците са започнали да си играят с мутациите, променяйки гените... те биха могли да създадат чудовищен вирус с още по-големи смъртоносни качества.

— Чудовищен вирус! — възкликна Вуурис.

— Той говори за генно инженерство — създаване на чудовище, след като един вирус се свърже с друг — поясни Епщайн.

— Да, но не е ли необходима много усъвършенствана лаборатория, за да се създаде нещо такова? — попита Вуурис.

Епщайн поклати глава:

— „Генентех“ изпраща лабораторни комплекти в училищата. Пък и можете да си ги купите навсякъде за 40 долара.

Известно време никой не каза нищо.

— Значи сме затънали до гуша в лайна! — каза накрая Фич.

— Дилетантски казано — отговори Епщайн. — Но да, това е напълно възможно.

Джанин Васерман стана, отиде до картата на Северна Корея, която висеше на стената, и я загледа.

— Има два проблема — каза Васерман. — Първият е да се открие мястото на инцидента.

— Военното разузнаване може да помогне — каза Фич.

— Сигурен съм, че можем да направим няколко полета — каза Вуурис. — Поне с U-2.

— И с ЕШЕЛОН — добави Фич.

— Какво означава ЕШЕЛОН? — попита Епщайн.

Фич се ядоса на грешката, която бе допуснал пред външен човек, но каза:

— Това е... секретна програма. Не трябваше да я споменавам.

На практика програмата ЕШЕЛОН беше една от най-тайните операции на разузнавателната общност, която осигуряваше електронно подслушване по целия свят. Чрез свързване на сателитите и „подслушвателните центрове“ към серия мощни паралелни компютри, разузнаването на САЩ и на неговите съюзници бе в състояние да прихване и декодира буквално всяка електронна връзка в света — в реално време, още докато се излъчва. След това, намирайки ключовите думи, същата програма идентифицираше и отделяше онези части от информацията, които представляваха интерес.

— Е, какви думи можем да използваме? — попита Вуурис, готов да ги запише.

Фич вдигна рамене.

— Няма какво да използваме. „Грип“ няма да ни докара доникъде...

— Да, но... „грип“ и „Северна Корея“ или „грип“ и „Таси-ко“... Практически всичко свързано с Таси-ко би могло да е интересно.

— Да, може да свърши работа — съгласи се Фич.

— Дори и да открием лабораторията — каза Вуурис, — какво можем да направим? Имам предвид, че е в Северна Корея.

— Ако стигнем дотам, става вече дипломатически проблем — отвърна Фич. — Държавният департамент ще се оправя.

— А ваксината? — попита Васерман. — Колко време ще е необходимо, за да се изработи?

— Шест месеца — отговори Епщайн. — Минимум.

— Не може ли да се приготви и по-бързо, ако се наложи?

Епщайн погледна Каралекис, който вдигна вежди и каза:

— Ако изобщо можем да я направим, може да съкратим срока с един месец. Във всеки случай обаче това е само хипотетично. Не може да се направи ваксина, без да имаш вируса и...

Каралекис довърши изречението му:

— Ние не *разполагаме* с вируса.

Васерман стисна Каралекис за рамото толкова силно, че той изръмжа:

— Е, добре — прошепна тя, — това е вторият проблем. Мисля, че трябва да го намерим.

Ако този вирус можеше да бъде открит, помисли си Каралекис, най-вероятното място за това бе сградата без прозорци, наречена Медицински военен център „Уолтър Рийд“ в Бетесда, Мериленд. Там беше Националното хранилище за тъкани или както го наричаха таблоидите — „Библиотеката на смъртта“. Построена като склад, тя бе натъпкана с метални рафтове, запълнени до краен предел с картонени кутии. Във всяка от кутиите имаше парчета от човешка тъкан, отначало потопени във формалдехид, а след това изолирани в малки блокчета парафин. Като цяло в тази сграда се съхраняваха повече от 2,5 милиона парчета човешка плът, в голямата си част принадлежаща на войници, загинали във войните.

Каралекис смяташе, че все в някое парафиново блокче могат да бъдат открити следи от вируса. Най-вероятното място бяха тъканите от белите дробове. С дебелина на хартийка, те принадлежаха на войници, умрели през есента на 1918 г. от дихателни заболявания. Дори и там обаче вероятността да се намери подходяща проба бе нищожна. Тъй

като вирусът на грипа започва да се разлага в рамките на 24 часа от смъртта на носителя, най-вероятното бе, че дори и да бъде открит, може да се окаже безполезен за изготвянето на ваксина.

Все пак трябваше да опитат. Подкрепен от Правилника за разследване с национално значение, Каралекис започна изнурително проучване, което можеше да отнеме години. Това беше всичко, което можеше да направи. Почти не вярваше, че самолетите U-2 могат да открият нещо, защото биологичните лаборатории лесно можеха да бъдат прикрити. Програмата ЕШЕЛОН, от друга страна, колкото и огромна да беше, имаше ефективност само когато противникът не се пази. Ако севернокорейските съобщения не бяха споменали думата Таси-ко, програмата щеше да остане празна, а ЦРУ щеше да бъде прецакано.

А може и да не станеше така.

През един светъл февруарски следобед, докато седеше на бюрото си в Отдела за наука и технология, Каралекис бе стреснат от внезапното появяване на Фич.

— Мисля, че Епщайн е решил проблема — каза Каралекис.

— Така ли? — скептично попита Каралекис.

— Да, така! — потвърди Фич, седна на креслото и подхвърли една папка на бюрото.

Лекарят я погледна недоверчиво.

— Какво е това?

— Велико предложение — отговори Фич. — И доста старо. Епщайн ми го спомена и аз намерих копие в архивите.

Каралекис погледна титулната страница:

Изследване на А/Копървик/10/18

Предложено от

д-р Бентън Киклайтър, Д.М.Н.(НЗИ)

д-р Ани Адеър (Джорджтаунски университет)

— А-Копървик, десет-осемнадесет — каза той. — Какво е това, по дяволите?

Фич се ухили.

— Приятелю, това е Голямото блаженство.

— Сериозно?

— Съвсем — каза Фич. — Както и да го наричаш, Испанският грип си е Испански грип.

Каралекис се намръщи.

— Не разбирам.

— Виж, това е предложение за субсидия, *отхвърлено* предложение, от доктор в Националния здравен институт. Казва се Киклайтър. Има и още някаква, Адеър. Оказва се, че те искат да изкопаят някакви мъртви норвежки миньори. Те се намират в гробище някъде на майната си в Арктика.

— И как ще ни помогне това? — попита Каралекис.

— Умрели са през 1918 година. Според текста — очевидно е какво ги е убило — симптомите са класически. Силна треска, цианоза, всичко останало... И от това, което пише тук — Фич почука по листа, — оттогава те са погребани във вечно замръзнала земя.

— Във вечно замръзнала земя?... — повтори Каралекис, сякаш тепърва осъзнаваше какво могат да означават тези думи. — И... какво мислят те?

Фич вдигна рамене.

— Не знаят. Никой не може да знае. Докато някоя експедиция не стигне там, няма начин да се каже. Но както изглежда, целият район около Копървик е претъпкан с бели мечки.

— И какво от това?

— Затова са ги погребали дълбоко — отвърна му Фич. — *Замразени.*

4.

МУРМАНСК

23 МАРТ 1998

— Четвърто: арктическите очила — каза високият тромав мъж, изправил се в средата на стаята. Извади очила и ги завъртя около пръста си. — В никакъв случай не излизайте на слънчева светлина без тях, дори за минута.

Ани Адеър погледна с уплаха дългия списък на оборудването. Ако, както се очертаваше, всеки отделен компонент изискваше петнайсетминутна лекция, щяха да стоят в тази претъпкана и вмирисана каюта с часове.

Високият мъж се наведе, за да демонстрира процедурата за поставяне на защитни очила, като изви по странен начин главата си, за да закрепил стабилно гумените им накрайници. Когато се изправи, поставил черните очила, приличаше на огромно насекомо.

— Трябва да прилепнат плътно, като очила за подводно плуване — подчерта той отново. — Уплътнителите при слепоочията не трябва да пропускат *никаква* светлина.

Ани потисна прозявката си и погледна към доктор Киклайтър. Той очевидно бе нетърпелив и от всички признаци — раздразненото потропване с крак и пукането на кокалчетата на пръстите му — можеше да се разбере, че всеки момент ще избухне. Тя не можеше да позволи това. Търпението на доктор К към хората беше равно на нула. Той изобщо нямаше представа що е това професионално уважение. Сякаш не разбираше, че е по-добре да изтърпиш няколко часа скука, вместо да настроиш срещу себе си хората, от които зависиш.

Които в крайна сметка *ти правят услуга*.

За ледоразбивачите се прави заявка, обикновено няколко години предварително. Да се намери такъв, който да развява подходящото знаме, на подходящото място, в подходящото време и при това да е готов да приюти експедицията за Копървик, беше... е, да се иска

твърде много. Все пак по някакъв начин всичко си дойде на мястото. Предложението за субсидия, което тя бе направила преди повече от година, внезапно бе одобрено. По някакъв начин бе намерено място на борда на „Рекс Мунди“ — стар ледоразбивач, даден под наем на Националната океанографска и атмосферна администрация (НОАА).

Как доктор К бе успял да организира това, бе просто смайващо, но тя нямаше намерение да гледа зъбите на харизан кон. Само един път го попита, но той пусна една загадъчна усмивка и каза:

— Знаеш ли, Ани, оказа се, че имаме високопоставени приятели.

Очевидно бе така, защото освен всичко друго, пътуването на Ани на „Рекс Мунди“ означаваше, че Снежковците — екипът от физици от НОАА, изучаващи снега и леда — ще трябва да се откажат от пет дни отпуска на брега в Осло.

Последното нещо, което им трябваше, беше търкане с физиците или с екипажа, който, от своя страна, представляваше друг проблем. Въпреки обещанията за щедри премии част от екипажа напусна кораба, след като разбра, че пътуването до Копървик включва и ексхумиране на трупове. Бяха им намерени заместници, но това не стана лесно. Имало моряшко суеверие, бяха й казали, за трупове на борда.

Мъжът с тъмните очила се увлече в подробности за силата на слънцето в Арктика. Ако беше сама, щеше да седи търпеливо цял ден, но една от задачите ѝ като протеже бе да се грижи за наставника си. Доктор К можеше да бъде много агресивен и като видя, че темпото на потропването с крак се засилва, тя внезапно се намеси:

— Мисля, че ви разбрахме — каза с глас, който се надяваше, че звучи бодро и примирително — сякаш прекъсва телевизионно предаване заради реклами.

— Моля? — Снежкото не можеше да повярва, че си е позволила да го прекъсне.

— Аз... искам да кажа, че разбираме... че трябва да носим очилата винаги, когато излизаме навън.

Ани се опита да имитира прозявка с надеждата, че той ще си каже:

„Тези хора са уморени. Току-що са слезли от презокеански полет.“

Вместо това той я погледна, сякаш му бе ударила шамар. Тя знаеше, че е нарушила едно неписано правило — когато експерти обучават „цивилни лица“, дори когато тези „цивилни лица“ са учени, очакваното поведение е ако не подчинение, то поне учтиво внимание. Това важеше навсякъде. Ако доктор К трябваше да приеме външни лица в лабораторията си и да ги инструктира как да манипулират с вирусни натривки, той би очаквал безпрекословно внимание. За миг нервно се усмихна, но след това продължи:

— Вижте, едва ли на мен трябва да се държат лекции за ослепяване от снега. Веднъж вече ми се е случвало.

— Така ли?

— Да. На Вейл. Изпуснах си очилата от лифта. — Господи, говореше като пълна тъпанарка. — И в един момент, високо над дърветата не можех да видя абсолютно нищо.

След кратка пауза физикът продължи с леден тон:

— Истинската снежна слепота е нещо съвсем различно. Не говорим за моментно объркване. Говорим за болка, остра болка — сякаш очите ви са пълни със ситно счукани стъкла. Това може да ви извади от строя за дни и дори за седмици, ако случаят е тежък.

За момент настъпи тишина. След това потропването с крак продължи, макар и в по-бавен ритъм.

— От-бе-ля-за-но! — каза хладно доктор К.

— Чудесно. — Физикът на НОАА махна очилата, които бяха оставили червени ивици около очите му, и вдигна една неопренова маска за лице. — Номер пет. Когато температурата падне под...

— Извинете — прекъсна го доктор Киклайтър. — Предполагам, че това ви е работата, но не бихте ли могли... просто не бихте ли могли да повторите всичко това на нашия *писар*, когато той пристигне? Не е ли по-разумно да почакате? Искам да кажа, че и той като нас ще трябва да пази зрението си и всичко останало.

— Какъв „писар“? — Физикът се втрещи в тях и Ани си помисли: „Ето това е! Край! Той ни намрази!“

— Казва се Дейли...

На вратата рязко се почука и в стаята, без да изчака отговор, влезе слаб рус мъж. Ани го позна — беше старшият физик.

— Ще трябва да завършиш обучението на борда, Марк. Задала се е буря и капитанът каза, че или ще потеглим до два часа, или ще

останем в пристанището още три-четири дни.

— Ще потегляме? — попита доктор К. — Но...

Русият мъж вдигна рамене.

— Правим това, което каже капитанът. Във всеки случай той ни прави услуга. Ако иска, може да ни остави да си висим на пристанището. Какво ще стане тогава? — За момент спря и след това продължи с усмивка: — Двайсет минути! Пред хотела ще ви чака микробус.

И излезе.

Марк незабавно започна да напъхва оборудването си в един голям син сак.

— Но... Какво ще стане с Франк Дейли? — попита Ани.

— Кой е Франк Дейли? — попита Марк.

— Нашият писар — отвърна му Киклайтър.

— Имахме договореност — допълни Ани. — Искам да кажа... Господи, та той пристига от един милион мили!

Марк ги погледна с усмивка и праметна сака през рамото си.

— Ами бих казал, че господин Дейли ще изпусне кораба.

— Слава Богу — измърмори Киклайтър. — Бездруго ползата от него е колкото от развален зъб.

Марк се ухили и излезе, като остави Ани да размишлява върху иронията на факта, че Франк Дейли няма да е с тях. След като толкова дълго бяха спорили за необходимостта (или може би неизбежността) от присъствието на репортер в експедицията, когато въпросният репортер пристигнеше в Мурманск, щеше да открие, че „Рекс Мунди“ е отплувал.

След половин час Ани стоеше пред хотела и чакаше микробуса, който да я закара на кораба. Въздухът беше тежък, топъл и неподвижен, изпълнен със скрита злоба, която я плашеше.

Беше се опитала да намери Дейли и да му съобщи да не идва. Връзките обаче бяха ужасни и сега...

Температурата се повишаваше от минус десет до нулата и когато стигнаха до пристанището, вятърът вече развяваше снежни парцали.

Беше малко уплашена, докато се качваше по клатещата се стълба към палубата на кораба. Дебелите въжета, които служеха за парапет,

бяха хлъзгави от поледица и като погледна надолу (голяма грешка!), там нямаше нищо друго освен черна вода. За момент тя се поколеба и доктор Киклайтър я сграбчи за рамото и я избута нагоре.

На палубата двамата останаха за момент с ръце върху перилата, загледани как океанските вълни надигат и спускат купчинки пластмасови боклуци.

— Ние сме на ръба на света — каза Киклайтър и кимна към града. — Така го наричат местните жители.

Ани кимна вежливо, но не разбра какво точно ѝ казва, така че попита:

— Кое?

— Мурманск. Това означава „ръбът на света“. Или може би — „краят на света“. Не съм много сигурен.

Ани го погледна и каза:

— Е, разликата е голяма.

Бе изненадана да види, че докторът се усмихва. Той бавно вдигна ръка и помахна. Вятърът разлюля подплатата на якето му.

— Е, това е — каза той неизвестно на кого и добави: — На добър път!

5.

АРХАНГЕЛСК

23 МАРТ 1998

По средата на тричасовия полет от Москва до Мурманск самолетът — „Илюшин 86“ — започна да се тресе. Франк Дейли вдигна поглед от лаптопа си и през илюминатора видя, че са влезли в облак. Въздухът беше матов, почти непрозрачен, макар че можеше да види тъмното очертание на крилото.

Трептенето се засили, превърна се в силни вибрации, които ескалираха в тресене. Дейли затвори компютъра, прибра го в калъфката, сложи го в брезентовата раничка и я напъха в багажното отделение на седалката пред себе си. След това се облегна и си каза: „Грешката е моя. Ако паднем, то ще е защото си играх на «Участ» вместо да работя върху Испанската дама. Богът на въздуха не обича калпазаните и затова сега ме застига тази участ. Освен ако...“

Той не вярваше в Господ. Освен ако... при някои обстоятелства. Да те застигне ураган, на десет хиляди метра височина!

Самолетът се наклони, яростно се разтърси, подскочи и изскърца. „Никога не играй на «Участ» в самолет — каза си Дейли и здраво стисна облегалките на седалката. — За какво си мислех? Може пък да имам късмет?“ Несъзнателно почука с кокалчетата на свитите си пръсти по облегалката — три пъти, и след това го повтори. Това бе ритуалът, който спазваше, без да знае откъде идва. Поне досега обаче го предпазваше от черните котки, които пресичаха пътя му. Както и от счупени огледала.

Както и от катастрофирали самолети. Поне досега не беше пътувал с такъв.

Осъзна смисъла на този ритуал — съкратена форма на молитва — като последен остатък от ранното си католическо възпитание.

От седалката през пътеката едър мъж с рунтави мустаци нададе изненадващо женско „Ой!“, погледна Дейли с ужас и скри лицето си с

ръце. Миг след това небето стана тъмно, шкафчетата за ръчен багаж над седалките се отвориха и започнаха да мигат предупредителни надписи: „Пушенето забранено!“, „Затегнете коланите!“. „Пригответе се да умрете!“ — помисли си Дейли. Количка с напитки се преобърна, някакъв мъж изкрещя и самолетът рязко пропадна, после подскочи, борейки се с турбуленцията.

Така продължи десетина минути и в пътническият отсек все отчетливо започна да се усеща миризмата на повръщано. Бутилки с водка и кутийки с бира и сода се търкаляха по пътеката и под седалките. От отворените шкафчета за ръчен багаж започнаха да падат чанти и куфари.

Най-сетне Полет 16, които летеше на изток, зави и пое на юг. От двете страни на пътеката хората плачеха. Един мъж в задната част на салона запя с всичка сила на език, който Дейли не можеше да разпознае. Миризмата на алкохол се съчета с тази на повръщано и се превърна в отвратителна смрад на гнилоч. След известно време стюардесите започнаха да въвеждат ред, да помагат на наранените, да прибират падналия багаж, да успокояват истеричните.

Нямаше никакво съобщение. Само кратък взрив от аплодисменти, когато половин час по-късно самолетът се друсна върху пистата, подскочи, отново се друсна и със силен вой се задействаха спирачните системи. През илюминаторите се виждаше как снегът се носи от вятъра край нисък сив терминал с надписи на кирилица.

— Къде сме? — попита Дейли, без да се обръща конкретно към никого.

Отговорът дойде от няколко седалки по-напред, където един червендалест австралиеца изкрещя, заглушавайки плача на уплашено бебе:

— В Архангелск, приятелю. В тъпия, шибан Архангелск.

Дейли прекара цял изнервящ час в опити да открие нещо за следващия полет до Мурманск. Оказа се, че няма кой да му каже това. Представителката на Аерофлот прекара 10 минути на телефона само за да му съобщи, че всички писти в Мурманск са затворени.

— Има буря — обясни тя, сякаш Дейли не можеше и сам да се досети.

— И как да стигна до Мурманск? — попита той. — Много е важно да стигна до Мурманск.

Представителката написа телефоните и адресите на две туристически агенции в града — „Интурист“ и „Спутник“. Те можели да го посъветват за пътуване с влак и автобус.

Телефонът в чакалнята бе обграден от чакащи пътници, така че Дейли излезе да потърси такси. За негова изненада почти веднага откри едно — черен ЗИЛ с очукани калници и радиатор, който издухваше студен въздух върху коленете му. Малки снежинки се топяха по предното му стъкло.

— Говорите ли английски?

Шофьорът го погледна в огледалото.

— Разбира се. Говоря всичко.

— Колко е до Мурманск?

Шофьорът сви рамене.

— Може би петстотин.

— Мили?

— Долари. Рубли. Километри. Все едно, защото не можете да стигнете там.

— Трябва да стигна!

Шофьорът се засмя.

— Някой ден — сигурно. Но не и днес.

— Но...

Усмивката на шофьора бе широка като пътя пред него. Окото му намигна в огледалото.

— Добре дошли в Архангелск — каза той. — Това е парадният вход към Северния полюс.

Когато стигнаха до центъра, където се намираха офисите на туристическата агенция „Спутник“, беше четири и половина следобед и вече тъмно, което не бе изненадващо, като се имаше предвид географската ширина. Според пътеводителя на Дейли Архангелск се намираще само на петдесет километра южно от Северния полярен кръг.

Известно време, докато стоеше пред бюрото на служителката на туристическата агенция, имаше надежда. Тя периодично му се усмихваше насърчително и се опитваше да намери начин — някакъв начин — да го закара от Архангелск до Мурманск. Имаше един

момент, в който дори изглеждаше въодушевена. Професионалната ѝ усмивка се смекчи до ухилване и стана ясно, че го успокоява и насърчава, изпъвайки пръстите си на лявата си ръка в някакво подобие на бойскаутски поздрав.

След това обаче възбудата ѝ изчезна, пръстите се свиха и тя отпусна устни. Изцъка разочаровано и затвори телефона.

— Влаковете не вървят. Нито за Мурманск, нито за Москва. Има...

— Знам — голяма буря.

— Да, само че има и прекалено много сняг. Ще трябва да останете тук един-два дни.

Дейли изръмжа, но нямаше какво да направи.

— А резервация за хотел? Можете ли да ми уредите?

Жената поклати глава.

— Занимаваме се само с транспорт.

Дейли вероятно изглеждаше отчаян, защото тя го съжали. Изгледа го внимателно, опитвайки се да свърже скъпите ботуши с опърпаната му раница. Тя беше с пластмасови закопчалки, които трябваше да приличат на кожени, но не го докарваха, както и груб символ на мира, изрисуван с химикалка на капака.

Тя го посочи и попита:

— За Чечня ли става дума?

Дейли се замисли, после каза:

— Да. Вероятно.

Жената се усмихна.

— Опитайте „Екселсиор“. Добър е и е съвсем наблизо, зад ъгъла. Ще ви хареса.

„Екселсиор“ беше добър, но беше и препълнен, така че Дейли седна в уютното фоайе и започна да разглежда справочника „Русия, Украйна и Беларус“. Колкото до хотелските стаи, авторите бяха съвсем директни — нощувките в Архангелск бяха или „евтини и мръсни“, или „приемливи и скъпи“. За Дейли, чиито разходи се поемаха от фондацията, нямаше място за размисъл.

Откри обаче, че „приемливите и скъпи“ хотели (както си ги представяше) са претъпкани с работници от нефтодобива, прекупвачи

на диаманти, брокери на най-различни стоки и мошеници от всяка част на света. Изглежда, Архангелск бе нещо като трамплин за авангарда на предприемчивите капиталисти, които имаха намерение да „разработят“ Сибир. Опитва в три скъпи хотела, влачейки куфара си по снега, но всеки от тях бе препълнен. Най-после пъкна няколко банкноти в ръцете на администратора на „Пушкин“ и го помоли да му намери стая — където и да е.

Загуби още един час, но в крайна сметка излезе от фоайето с листче в ръка: „Черноморская улица № 3“.

Когато помоли за такси, портиерът го изгледа със съмнение, посочи с неопределен жест небето и поклати глава.

— По-добре автобус. — И посочи близката спирка, където двама премръзнали мъже потропваха с крака под мъждукаща улична лампа. Дейли започна да настоява, но портиерът изглеждаше толкова изненадан, почти обиден, че той най-сетне се предаде.

Затътри се към автобусната спирка. „Щеше ли тате да бъде горд с мен?“ Старецът неуморно го предупреждаваше, че не трябва да ходи никъде или да се „представя за нещо“, ако не се е научил как да „приема реалността“ и да запазва самообладание. „Трябва да сдържаш ирландското в себе си, Франки. Виж ме мен. — Почукваше се с пръст по гърдите. — Цял живот работя за дребни стотинки, и защо? Защото винаги трябваше да бъда прав. Защото не можех да си държа тъпата уста затворена. Защото не успях да разбера, че понякога не си струва от нещо да се прави национален проблем. То е като песента на картоиграча: «Трябва да знаеш кога да свалиш картите».“ Дейли поклати глава при спомена за това как баща му се позоваваше на остроумието и мъдростта на Кени Роджърс.

Междувременно замръзваше, бавно, но сигурно — пръсти, крака, лице. Потропването по земята не помагаше. Единственото, което можеше да помогне, бе автобусът, така че когато той пристигна, Дейли се хвърли вътре веднага щом вратата се отвори. Шофьорът погледна хартийката в ръката му, посочи часовника си и направи полукръг с показалец. Половин час до „Черноморская“.

Дейли седна близо до един от отворите, от които излизаше топъл въздух, и се отпусна. И докато се лашкаше през Архангелск в раздрънкания автобус, с прозорци така мътни и замръзнали, сякаш е в облаците, не можеше да потисне една песен в главата си.

„Играеш си ръката, когато раздадат, и картите държиш, или ги хвърляш...“

„Какво?“ — Замисли се за момент, след това си спомни: „О, да — или бягаш. — Тази част винаги я забравяше — или бягаш.“

Когато стигна до хотела, снегът навяваше и електричеството бе изгаснало. Всъщност почти изгаснало. Някакъв генератор бучеше в мазето, произвеждайки достатъчно ток, за да не се спънеш, но не и повече. Малкото крушки, които светеха, бяха подсилвани от свещи, които мъждукаха във фоайето със зловещ жълтеникав оттенък. Миришеше на черква.

Дейли влезе и неуверено се огледа. В ъгъла на фоайето враждебно гледаща проститутка, увита в полиестерна дреха, се бе опънала на червен диван, тапициран с изкуствена кожа, и си лакираше ноктите. Близо до нея японски бизнесмен седеше на износен стол и четеше комикс. Трима младежи с черни кожени якета спореха за нещо пред бутилка водка.

Дейли попълни регистрационния картон на рецепцията и плати с долари. Докато руснакът броеше парите, прочете написаната на ръка табела на стената зад него:

ТРЯБВАТ ВИ ПАРИ?

**МОЖЕТЕ ДА ПРОДАДЕТЕ ВЕЩИТЕ СИ
В НАШИЯ МАГАЗИН НА ВТОРИЯ ЕТАЖ.**

ДОБРИ ЦЕНИ.

Дейли бе смаян от клептоманията в Русия: всичко, което не бе завинтено за пода, бе за отмъкване или за продажба. В Москва двама души се опитаха да му купят тъмните очила, а едно хлапе с мотопед посегна да му грабне часовника. Шофьорите сваляха чистачките на колите си, носеха ги в ресторантите и ги поставяха до себе си на масата като допълнителни, екзотични прибори. След два дни в руската столица Дейли осъзна, че е въпрос само на време преди някой да се опита да го убие заради компютъра му. Затова той размени скъпата му кожена калъфка за една опърпана раничка. Лаптопът — „Тинкпат“ за 4 000 долара — се помести чудесно в брезентовата раничка, където преди това без съмнение бяха държани боички и сандвичи (или каквото ядат руските деца на обяд. Може би цвекло.)

След известно време се отказа да чака асансьора и тръгна с ключа в ръка нагоре по стълбите, които бяха достатъчно тъмни, за да

се доизнерви. Някъде между втория и третия етаж чу вик. Звукът беше приглушен и паникьосан, едновременно далечен и близък. Малко след това осъзна, че не идва от стаите или стълбите и настръхна. После се сети, че няма нищо свръхестествено, а просто някой е заседнал в асансьора. С въздишка слезе и каза на администратора, който само вдигна ръце към тавана и каза строго и властно:

— Това е проблем всяка нощ. Казвам на гостите на хотела, че правим ремонт, но... — Той сви рамене. — След час-два ще го извадим.

„Майната ти“ — помисли си Дейли и реши да не ползва асансьори. Стаята му беше на четвъртия етаж и му трябваше известно време да отключи в мрака на коридора.

Влезе, хвърли куфара на леглото и със свито сърце започна да оглежда петната по тапетите и пукнатините по тавана. Радиаторът беше студен. Единственият прозорец се отваряше към някаква шахта, което означаваше, че стаята е по-тъмна, но вероятно и по-топла от повечето други в хотела. Въпреки това вятърът проникваше през процепите на черчеветата и върху износения паркет се бе образувала малка пирамидка рохкав сняг. Дейли го погледна за миг, надявайки се, че ще види окуражаващ признак на влага, но накрая реши, че няма изгледи снегът да се стопи.

Кръстоса ръце, пъхна юмруци под мишниците си и седна на ръба на леглото. Докато издишаше силно, видя как дъхът му се извива във въздуха и потрепери.

Все пак, колкото и да му беше студено и неуютно, имаше поне един вдъхващ кураж факт — при такава буря „Рекс Мунди“ не можеше да тръгне наникъде.

6.
77° 30' СЕВЕРНА ШИРИНА
20° 12' ИЗТОЧНА ДЪЛЖИНА

Ани стоеше на палубата и гледаше нервно леда долу. *Тънък лед*, което означаваше, че е свързан със сушата.

„Внимавай“ — каза си.

Не обичаше да прави грешки. Това даваше възможност на Снежковците да се будалкат с нея, а ако не го правеха, да се отнасят снизходително, с насмешливи погледи и предложения за помощ. Тя не можеше да се справя добре с такива неща. Те я караха я да се чувства глупава. Изчервяваше се и минаваше в отбрана. Не можеше да го преодолее. Винаги ѝ бяха казвали, че това е „семейна черта“. Че имала *тънка кожа*.

Докато не порасна достатъчно, за да разбере, че това е само метафора, тя си го представяше като някакъв вид болест, която е наследила от майка си. *Тънка кожа*. Звучеше, сякаш е нещо, което всеки момент може да се скъса или пропука. Като леда.

Тънък лед. Навсякъде наоколо.

Бяха изпреварили бурята и денят бе искрящ — със синьо небе и температура малко над нулата. „Рекс Мунди“ се промъкваше през леда пълзешком, корпусът и палубите му бяха покрити със скреж. Корабът се насочваше към Сторфиорден — проток от вода и лед, който се простираше между покрития с глетчери източен бряг на Шпицберген и западния бряг на Еджеоя — малък остров в Норвежко море.

Ани се бе загледала в ледения килим, който се простираше, докдето ѝ стигаше погледът. Искаше ѝ се да види тъмна ивица — първият признак на това, което Снежковците наричаха „оловото“. Процеп в леда, който ще ги изкара в мастилената чернота на открито море.

Тогава биха могли да продължат с по-голяма скорост.

Въпреки допълнителните дни, които се получиха поради по-ранното им отпътуване, тя се тревожеше. Първата част от пътуването — на север-северозапад през Баренцово море — мина сравнително бързо. Мурманск не замръзваше през цялата зима, тъй като беше облизан от същото топло атлантическо течение, което правеше възможен достъпа до западния бряг на Шпицберген през по-голямата част от годината.

След като обаче завиха на изток и потеглиха към пролива Сторфиорден, се озоваха обкръжени от твърд лед. Когато напуснаха фиорда, ледът стана още по-дебел. Хеликоптерът излиташе непрекъснато, за да търси пролуки, които биха ги довели до водните канали, протичащи през леда, като протоци, които се движат през снежни полета. Снежковците обаче прекратиха това. Физикът, който по съвместителство бе и пилот на хеликоптера на експедицията, реши, че е по-добре да запазят горивото си за пътя до и от Копървик. Нямахше какво друго да правят, освен да си пробиват път напъряко през леда и да се надяват.

Освен „пролуките“ имаше и ивици чиста вода — своеобразни езера в средата на „вечния лед“. Тези езера, беше й казано, се появявали повече или по-малко редовно, всяка година на едни и същи места. Картите с многослойните им силуети отбелязваха размера и местоположението им. Сутринта тя видя такава карта. Един член на екипажа й показва къде точно очакват да намерят чиста вода. На картата тя приличаше на дълга сянка, която се извиваше към една от малкото черни точки на Еджеоя — миньорското селище Копървик.

Проблемът беше, че картите не бяха осъвременявани от години и никой не можеше да каже кое от „езерата“ може да е изчезнало и да се е превърнало в лед. Промъкването през тънкия лед намали скоростта на „Рекс“ до минималните му възможности. Ако трябваше непрекъснато да си пробиват път през леда... щеше да им отнеме много време.

Ако пък успеяха да излязат на открито място през следващите два часа, можеше да имат късмет да стигнат до място за закотвяне вечерта и сутринта да успеят да слязат на брега.

Беше нетърпелива. Предложението за субсидия бе нейна идея и тя бе съсипана, когато Националната научна фондация го отхвърли,

въпреки подкрепата на доктор К. Сега, когато проектът бе одобрен, тя искаше да прави наука — *и то веднага*.

Идеята беше да се изолират вируси от тъканите на миньорите. Дватамата с доктор К щяха да използват най-модерната техника — полимерно реструктуриране на веригата, или ПРВ, за да възпроизведат вируса в лабораторни условия. Ако имаха късмет и успееха да отгледат достатъчно продукт от модификацията, убила миньорите, щяха да могат, разбира се, да произведат и ваксина (в случай, че някой се нуждаеше от нея). Много по-важно обаче бе (поне според нея), че щяха да могат да потвърдят теорията на доктор К за връзката между определени видове протеинови обвивки и силата на действие на различните щамове грип. Това щеше да е такъв пробив...

Ани се изненада като научи, че в началото на века все още е имало късчета земя, които са били толкова негостоприемни, че не са били част от никоя суверенна държава. Архипелагът Свалбард, включващ остров Шпицберген, бил (до 1939 година) едно от тези места. Преди архипелагът да стане част от Норвегия, островите му били за разграбване. Ресурсите им били на разположение на всеки, който имал желание и възможност да си позволи месеци на тъмнина и изолация, гадно време и постоянна заплаха от нападения на бели мечки.

Не че Свалбард се отличава с някакви природни богатства. По принцип там има въглищни пластове. Американският бизнесмен Джон Лонгиър пръв изследвал природните богатства на архипелага и през 1906 година основал „Арктическа каменовъглена компания“. Под нейно ръководство на остров Шпицберген била разработена мина. Това събитие предизвикало нещо като „каменовъглена треска“ и предприемчиви англичани, датчани и руснаци започнали да разкриват мини из целия архипелаг.

В началото това носело печалба, но въглищата станали все по-скъпи за добиване. Това обаче не бил главният въпрос. Истинската цена бил самият архипелаг, който е стратегически разположен в северния край на Атлантическия океан и контролира входа в Баренцово море. Руснаците и англичаните, норвежците и датчаните — всички се стремели към нещо повече от въглищата в земята.

В крайна сметка спечелили норвежците, които продължили да разработват мини като тази в Копървик — практически недостъпно място, където се добиват вероятно най-скъпите въглища на света. Или поне са се добивали, докато въпросът за суверенитета не бил решен окончателно в полза на Норвегия, след което мината незабавно била закрыта.

Сега, почти шестдесет години след тези събития, Ани и доктор К търсеха различен вид заровено съкровище — вирус толкова злокачествен и заразен, че можеше да служи като мярка за всички други. Той се намираше — или поне така се надяваха — на един метър дълбочина в замръзналата земя, скрит в дробовете на петимата норвежки миньори, умрели преди осемдесет години, задавени от собствената си слюнка. Според подробните записки на лютеранския свещеник, живял в Копървик по онова време, труповете на миньорите се намираха в най-западния ъгъл на гробището, точно зад параклиса.

Разбира се, екипът на НОАА трябваше да вземе проби от замръзналата земя преди да започне ексхумирането. Ако пластовете на леда покажеха, че е имало цикли на размразяване и замръзване, трябваше да се вземе решение дали изобщо да продължат. При положение, че вирусът на грипа се разпада толкова бързо след смъртта на носителя, би било безсмислено да се изравят мъртвците, ако труповете са били подложени на разтопяване след 1918 година.

Което, ако се замисли човек, изглеждаше твърде вероятно.

Проклетият лед, помисли си Ани, гледайки към набраздения бял океан с надежда за ивичка чиста, черна вода. Нищо обаче не се виждаше. Само кристално синьо небе и белият като чаршаф лед. Цялата работа бе, че... това беше нейната рожба. Нищо чудно, че беше нетърпелива.

Тя бе тази, която, окуражена от доктор К, бе изследвала поселения в такива отдалечени места като Чили, Сибир и Тибет, търсейки това, което доктор К бе нарекъл „обещаващи жертви“.

Веднъж прочете за Шпицберген в някакъв стар брой на „Ню Йорк Таймс“. Статията бе за руските и норвежки претенции към архипелага Свалбард. Съвсем между другото там се споменаваха каменовъглените мини в района и как през 1918 година работещите

там жестоко пострадали от Испанския грип. Не бе изненадана да научи за смъртта на миньорите. Това, което я изненада, бе, че те не са били закопани до родните им места, а са били погребани там, на място. Заинтригувана, тя се задълбочи в информацията и скоро научи повече, отколкото бе очаквала, за погребалната практика във вечно замръзналия Север.

Най-често мъртъвците от местното население били покривани с грамада от камъни. Копаенето в земята било невъзможно. Почвата била дълбоко замръзнала на няколко метра надолу. По-добре природата да си свърши работата, смятали те. В крайна сметка мечките винаги успявали да се справят с камъните — и с мъртъвците.

Минните компании обаче имали алтернатива и това бил динамитът. Пробивали дупки в замръзналата земя, натъпквали ги с експлозивни и взривявали гробове в земята на дълбочина около метър. Това било повече от достатъчно — нито топлината, нито мечките можели да стигнат дотам.

Поне така се надяваше Ани. С разрешението на доктор К тя бе писала до минната компания относно погребенията. Тази компания бе приключила дейността си след Втората световна война, но юридическата фирма, представляваща интересите ѝ, я свърза с църквата, чийто свещеник беше служил в Копървик и Лонгиърбиен. В архивите на църквата бяха посочени имената на миньорите и роднините им, от чиито наследници бе поискано разрешение да се ексхумират предците им.

През цялото това време доктор К беше пасивен, но иначе я подкрепяше. Накрая, когато предварителната работа бе свършена, той подаде заявка за субсидия от името и на двамата. И тя бе отхвърлена.

Всички бяха съгласни, че предложението е обещаващо. Интересно. Заслужаващо интерес. И навременно — всички знаеха, че много скоро ще се появи голяма мутация на вируса на грипа. Това се случва на всеки тридесет години и светът го очакваше. Имаше и съгласие, че ако се съди по миналото, предстоящата промяна щеше да е към щам Н-1 — като Испанския грип. Никой не отричаше, че теорията на доктор К е многообещаваща и че проба от въпросния щам в Копървик би могла да даде ценни данни за връзката между силата на действие на мутацията и антигенната структура. Ако можеше да бъде намерен щамът от 1918 година, разбира се.

Ако доктор К беше прав, много по-силно действащите щамове на грипа можеха да бъдат разпознати чрез ясно изразеното изпъкване на подутината във форма на кука върху протеиновата обвивка на антигена. Сред вирусолозите това бе известно (малко на шега) като „рога на Киклайтър“.

Дори и сега щамовете Н-1 можеха да бъдат открити в една или друга част на света и заразените от тях не умираха масово. Проучванията на доктор К върху тези щамове сякаш подкрепяха теорията му — там липсваше ясно изразена подутина върху антигена и, както той бе предсказал, силата на действие, която вървеше заедно с нея. Справедливо беше да се каже, че освен всичко друго, което може да бъде научено, един поглед върху щама от 1918 година ще помогне много за подкрепянето или отхвърлянето на неговата теория. Независимо колко егоистично звучеше това, Ани не можеше да не мисли, че при успех на тази експедиция ще увеличи шансовете си да продължи научната си кариера в Джорджтаунския университет. При това с постоянен договор.

Разбира се, щеше да е много по-напреднала досега, ако субсидията не бе станала жертва на лошо стечение на обстоятелствата. Само месец преди да направят предложението за нея, в Националната научна фондация се вдигна голям шум за злополука в Националната вирусологична лаборатория в Кеймбридж, Масачузетс. Една епруветка с проба се счупила в една от центрофугите на лабораторията и двама лекари и един лаборант били заразени със Сабия — смъртоносна хеморагична треска, преди това срещана единствено в Бразилия. Въпреки че инцидентът бе незабавно прикрит, таблоидите го надушиха. В резултат имаше изслушване в съответната комисия на Конгреса, което имаше смразяващ ефект върху дейността на ННФ. Уплашена от по-нататъшни критики, ННФ реши да не финансира експедиция, която да открие един от най-смъртоносните вируси на света.

Мина почти година и тя почти бе забравила за предложението, когато субсидията дойде — не от ННФ, а от някаква малка фондация, която имаше за адрес жилищен блок зад сградата на Върховния съд.

Ани никога не бе чувала за нея. Нещо повече — не знаеше, че доктор К е изпратил предложението за субсидия на други източници, освен ННФ. Но това си беше в негов стил. Мълчеше си за всичко —

вероятно за да ѝ спести бъдещи разочарования. Тя нямаше нищо против.

Ани свали бинокъла, но продължи да се взира напред, опитвайки се със силата на волята си да намери някаква нишка, която да подсказва изход. Нямаше обаче нищо — само лед и сняг и...

Водовъртеж — сякаш ситни капчици вода се въртяха и вихреха пред погледа ѝ. Беше чела за това явление — често срещана халюцинация, бе чела за нея само преди седмица. Първият човек, който я бе описал, беше изследовател от 19-ти век, пропътувал с екипажа си половината Бафинова земя, след което бе замръзнал и „смачкан като орех“ от леда.

Поне това нямаше да им се случи. Нямаше начин да замръзнат. „Рекс“ бе построен за Арктика и неговият корпус от подсилена стомана и мощните му двигатели бяха в състояние да го придвижат през лед с дебелина пет-шест метра.

Искаше ѝ се да се движат по-бързо.

Ани затвори очи и разбра кога е започнала да халюцинира. Мисълта за полярния изследовател и екипажа му я вцепени. Първо изяли кучетата си, след това брезента на палатките, после дрехите си. Последното нещо, което изяли, били обувките им — на повечето от тях зъбите вече били окапали. Дневникът на водача бил открит от следващата експедиция. Бил обвит в насмолена хартия и пъхнат в кутия за тютюн. В дневника си водачът описвал изсмукването на кожата на обувките с език и начина как да се държи в устата — като вода за причастие.

След това той очевидно бе умрял.

Ани усети някаква промяна във въздуха и се вгледа в далечината. На хоризонта сякаш имаше дъждовни облаци. Погледна отново през бинокъла и въздъхна. Светкавици пронизваха синьото небе. Само това им трябваше — още една буря.

Въпреки дрехите, които бе навлякла — като се започне с термалното бельо и се стигне до пухкавото червено, произведено от „Мишлен“ яке, дадено ѝ на кораба — я пронизаха тръпки. Беше ѝ студено, но не искаше да се връща в каютата си или дори да се скрие в топлината на командния мостик. Имаше суеверното чувство, че ако не

гледа напред, никога няма да се появи чиста вода. А тя трябваше да се появи. *Скоро*.

Погледна към долната палуба. Доктор К стоеше там със скръстени ръце и гледаше към хоризонта. Вероятно беше нервен. *Трябваше* да е нервен. Предстояха още няколко дни пътуване. Е, разбира се, той не би го показал. За разлика от нея, не издаваше чувствата си.

Показваше само строгата си нетърпимост към грешките на другите. В Джорджтаун и в НЗИ брилянтността на Киклайтър се приемаше като нещо дадено. Той бе един от най-известните експерти на света по РНА-вирусите. Говореше се за Нобелова награда — винаги се „говори за Нобел“ — но той се отнасяше към това с пренебрежение. „Не се интересувам от трофеи“. Лъжеше.

Като почетен професор в Джорджтаун, той бе изключително непопулярен. Когато приятелите ѝ научиха, че е станала негова асистентка, изкрещяха: „Работиш с Киселия задник? Как го *понасяш*?“

Той е срамежлив, казваше тя, живее в собствения си свят и... просто няма добри маниери.

Това беше един от начините да обясниш. Всъщност доктор К никога не беше гаден. Не се ядосваше. Никога не таеше злоба. Проблемът бе само, че ако работиш с него и не можеш да следваш скоковете му (което, честно казано, повечето от студентите не можеха), той трябваше да спре и да обяснява. Понякога това означаваше, че губи нещо и че загубата му е твърде ценна.

Ако пък въпросът бе зададен в неподходящо време, той заставаше в позиция, която студентите му обичаха да имитират. Раменете му увисваха, главата му се накланяше настрани и той бавно и търпеливо започваше да обяснява с толкова отвлечен глас, че изглеждаше като запис — запис, който разрязваше въпроса, сякаш той бе жаба, лежаща за дисекция.

Това наистина бе неприятно усещане, но тя успяваше да види, че зад него той е наистина опечален, че съжалява за това, че зад просташкия въпрос се крие липса на въображение.

Не че тя някога би могла да *каже* нещо подобно. Знаеше, че ако се опита да го направи, то ще прозвучи като нахалство, като намек за това, че най-малкото е достатъчно добра, за да следва мислите на доктор К. Макар че... макар че понякога би могла да го следва през

цялото време, по цялата спирала, по която се издигаха. Ако загубеха скорост, тя щеше да е тази, която би могла да го подтикне. Всичко това бе много вълнуващо...

— По-добре влез вътре, миличка.

Тя подскочи.

Това бе нещо, с което не можеше да свикне. Странната интимност, която им бе наложена от шума на „Рекс“. Трясъкът на кораба бе оглушителен. Той пробиваше леда, сякаш „исполин яде блокове“ — беше чела това някъде. И това бе само шумът от корпуса. Двигателите издаваха постоянни пулсиращи звуци, минаващи през палубите, докато ледът стържеше отстрани.

Очевидно членовете на екипажа бяха свикнали на тези децибели, както и Снежковците, които прекарваха достатъчно време върху ледоразбивачи. На „Рекс“ имаше осем от тях и те всички сякаш използваха някакъв език на жестове. Когато искаха да кажат нещо, си крещяха в ушите.

Това беше някаква зловеща интимност — да усещаш дъха на мъж до кожата си. Не бе свикнала на това. Дори когато виждаше, че ще стане, че някой от тях започва да се навежда към нея, тя се дръпваше, сякаш да избегне целувка. След това се чувстваше глупаво. Изчервяваше се — точно както стана сега.

Беше Марк. Главният физик. Той пак се наведе към нея и този път тя почти не помръдна.

— Бузите ви започват да премръзват.

Той се изправи и докосна собствената си буза с ръкавицата си. Тя му даде знак да наведе главата си, за да му каже нещо, но той нетърпеливо поклати глава и ѝ посочи, че трябва да влезе вътре. Тя посочи доктор К, но Марк я хвана за ръка и я бутна към вратата.

Малко след това влезе и той. В топлия въздух дрехите им вдигаха пара.

— Да не сте му бавачка?

— Няма да усети, ако замръзне. Само се опитвах...

— Вие няма да усетите, ако измръзнете. — Той свали очилата си и се наведе, за да погледне бузите ѝ. — Повърхностно измръзване. Може да се успокоите, професорът е наред, вече го проверих. Всъщност какво правехте там? Някой каза, че сте стояли повече от час.

— Гледах за вода.

— Е, не се притеснявайте, ще имаме вода след половин час или дори по-скоро.

Тя го погледна скептично.

— Имаше ледено примигване — каза той.

Тя го погледна, сякаш я будалкаше.

— Ледено примигване?

— Много сте подозрителна. Елате. — Той я хвана за ръка и я заведе до илюминатора. — Вижте небето над хоризонта. Виждате ли тъмните сенки?

— Ще има буря.

Марк поклати глава.

— Няма да има буря. Това не са облаци. Опитвам се да ви кажа, че тук не вали много сняг. В Атланта вероятно вали дори повече. Арктика е пустиня.

Ани пак погледна през илюминатора — той имаше филтър, за да пречупва остротата на слънчевите лъчи:

— Защо казвате, че не са облаци? Погледнете! Това са *облаци*.

— Това е отражение. При леда и снега се получават температурни слоеве във въздуха, които създават налудничави отражения. Много пъти можете да видите неща зад хоризонта.

— Значи — каза тя — при ясен ден мога да видя бъдещето...

— Говоря сериозно. Когато сте обкръжени от лед и има подходящи условия, можете да видите водата, която се намира зад хоризонта и се отразява в небето. Ако се намирате във вода, можете пък да видите леда, което е още по-полезно приложение на този феномен. В миналото моряците са качвали хора на мачтите, за да наблюдават небето и да ги предупредят за приближаващи айсберги — той посочи напред. — Наричат го „примигване“. Водата примигва. Ледът примигва. Снегът примигва. Ето там — водата примигва. Ще бъдем в открито море след около час.

Тя не повярва, докато не се случи. Беше в каютата си, преоблечена в сухи дрехи, със свито сърце. Без никакво предупреждение ледът изчезна, блъскането в блоковете спря и целият свят напред се откри тих и гладък — сякаш бургия на бормашина най-сетне бе преминала през дебела дъска.

Ани усмихната се отпусна на койката и притвори очи. Сякаш виждаше чистата, ясна линия на движение през откритата вода и

тъмното море, което се цепеше във фосфоресциращи пръски.

Точно отпред, съвсем наблизно, бе Копървик. Вирусът. Бъдещето
й.

7.
АРХАНГЕЛСК
24 МАРТ 1998

— Заминал е.

— Няма начин — каза Дейли. — Трябва да има някаква грешка.

Снежната виелица не бе престанала, така че младият чиновник в корабната агенция „Полярск“ сигурно беше объркал нещо.

— По график трябваше да отплува вчера, но не успях да стигна до Мурманск.

Младежът го изслуша търпеливо — въртеше кичур мръсни коси в пръстите си. След това повтори:

— Заминал е.

— Вижте, има буря. Истински шибан ураган! Никой не може да се измъкне от него.

Младежът въздъхна, приглади с ръка лист от факса пред себе си и посочи средата на страницата.

— Виж, приятел, този кораб е ледоразбивач — той върви *пред* бурята.

— Какво? — Дейли малко се стресна — и от фамилиарниченето, и от смисъла на казаното. Чак сега забеляза, че младежът е със слушалки за уокмен.

— Повтарям — заминал е в 11 часа сутринта вчера.

Дейли се отпусна в стола пред бюрото. Имаше чувството, че хлапакът знае какво точно казва. След това изведнъж се усети: не само че беше пропуснал кораба, но той бе *отплувал още преди времето, когато той трябваше да пристигне*.

Почувства се адски скапан. От една страна, бе виновен, че Киклайтър и Адеър не знаят къде се намира, а от друга, се оказа, че те просто са го издухали. Все едно че стоеше пред някакво кино във Вашингтон, а не тук на Черноморская — шибаната Черноморская — в Архангелск!

— Откъде мога да изпратя факс?

— Не и до „Рекс Мунди“ — поклати глава младежът. — Невъзможно е.

— Защо да не може?

— Защото... това е кораб. Трябва да пратите телекс.

— Телекс? — Дейли не беше много сигурен какво точно представлява телексът. Някакъв вид телеграма или нещо подобно. Обаче каза:

— Добре, ще изпратя телекс. Къде може да стане това?

Главната поща бе точно зад ъгъла на улица „Воскресение“. Това беше късмет, защото щом Дейли излезе от офиса на агенцията, студът го хвана като куче на верижка. За момент той сякаш замръзна на място. Това не беше студът, който можеш да срещнеш в Щатите. Не беше студът, който можеш да срещнеш където и да е. Идваше право от Ада и проникваше направо в сърцето.

Вятърът духаше от север, вероятно от Мурманск, и посипваше лицето му с дребен сняг, който изглеждаше като някаква смесица от лед и пясък. Той вдигна яката си и се повлече напред. Като стъпваше внимателно, успя да премине през ледената пързалка, която минаваше за тротоар, и тръгна към замръзналата река.

Беше сумрак и не се виждаше добре. Улицата беше от лявата му страна, но бе повече теоретична, отколкото реална. Свил брадичка към гърдите си, той откри, че се намира в един черно-бял свят и следва уличните лампи по посока на Двина. Металните стълбове на лампите бяха обвити в сняг и почти невидими — светлината висеше във въздуха сякаш чрез магия, бледа и неясна в сивия вятър.

Един булдозер разчистваше площад „Ленин“, като натрупваше снега на купчини по краищата му. „Там трябва да е“ — помисли си Дейли.

Стигна до пощата и се изкатери по заледените стъпала, отвори вратата и влезе в топло помещение, което миришеше на мокра дървесина, пот и евтин тютюн. Червенобузести мъже и жени, облечени в торбести дрехи, се редяха пред номерирани гишета. Дейли мина от човек на човек, като питаше: „Телекс? Телекс?“ Никой обаче не го разбра. Най-сетне един мъж със скъпа кожена шапка го хвана за ръкава и му обясни на перфектен английски как да изпрати телекс.

Дейли отиде до гишето в дъното на залата и съчини едно съобщение върху гърба на плик от хотел „Ню Уърлд Астер“ в Шанхай.

Д-Р БЕНТЪН Ф. КИКЛАЙТЪР
ЕКСПЕДИЦИЯ КОПЪРВИК
РЕКС МУНДИ
КОД 333–80

ДЕНЯТ Е МРАЧЕН И БУРЕН.
ЗАСЕДНАХ В АРХАНГЕЛСК.
ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ В ХАМЕРФЕСТ НА 28-МИ.
ФРАНК ДЕЙЛИ

Прочете съобщението отново. Много му се искаше да добави нещо мръснишко и обидно, заради това, че е изоставен по този начин. Макар обаче да бе в състояние да таи дълго обида, в професията си се бе научил да не скимти. Поне когато няма полза от това.

Прочете пак съобщението, намръщи се и го смачка. Първо, плащаше се на дума и таксата бе достатъчно голяма, за да употребява нещо друго освен съществителни и глаголи. Освен това Киклайтър не приличаше на човек с чувство за хумор. Не би оценил: „Денят е мрачен и бурен“. Напротив, в малкото им разговори професорът му бе направил впечатление на високомерен кучи син, боледуващ от крайната фаза на СВМ — Синдрома на Великия мъж. Какво точно бе казал?

„Честно казано, господин Дейли, не се впечатлявам много от журналисти. Периодите ви на внимание обикновено са кратки.“

След това изпръхтя, все едно оплю и Дейли, и целия журналистически свят. На Дейли тогава му трябваше доста самообладание да не си отвори устата. Иначе би отговорил, че самият той не е особено впечатлен от вирусолозите, за които се говори, че имат къси пишки. Вместо това сви рамене и старайки се да изглежда впечатлен, изрази надежда, че докторът ще му даде възможност да се докаже.

Огледа се за друг лист, но не видя. Така че изглади плика от китайския хотел и редактира посланието си.

ЗАСЕДНАХ АРХАНГЕЛСК.
СРЕЩА ХАМЕРФЕСТ.

ДЕЙЛИ

Така беше по-добре. Четири думи и само фамилията.

Помисли си, че може би не е зле да добави в адреса на телекса и името на Ан Адеър... но не. Въпреки че експедицията бе нейна идея (според документацията на НЗИ), тя все пак беше само асистент на Киклайтър. Великите мъже много си падат по протокола. Особено когато става въпрос за протежета.

С плика в ръка Дейли се нареди на дългата опашка пред гишето за телекси. По врата на една жена с перли пред него се стичаше струйка пот. Въздухът бе напоен с тежката миризма на влажен тютюн. Мокрият дървен под скърцаше под тежестта на ботуши. От време на време Дейли чуваше да говорят на английски, но не успяваше да установи откъде точно. Опашката се движеше с по една-две крачки и от време на време, след това напълно застиваше. Не че това имаше някакво значение. Нямахше закъде да бърза.

След като най-после изпрати телекса, отиде в бюрото на агенция „Спутник“, за да си направи резервация за полет до Хамерфест, Норвегия. Като разчиташе, че бурята ще отmine и летището на Архангелск ще има време да почисти пистите си, избра полет за след три дни. Това би му позволило да пристигне в Хамерфест преди „Рекс“.

После нямаше какво друго да направи, освен да се върне на „Черноморская“ и да работи.

В стаята си извади лаптопа, но се поколеба. Имаше нужния трансформатор, но не искаше да го използва. Не и при начина, по който работеше електрическата мрежа — от време на време лампата на тавана светваше така ярко, сякаш бе готова всеки момент да се превърне в свръхнова звезда. Не можеше да разчита на електричеството на хотела. По-добре да използва батерии. Ако се завиеше презглава и метнеше отгоре и палтото си, би могъл да работи, докато пръстите му замръзнат или батериите се скапят. Което се случи първо.

Седна зад бюрото и включи компютъра. Влезе в директория /FLU и извади бележките от интервюто, което бе взел в Шанхай преди седмица.

Лю Шин Ли — доктор на медицинските науки, Пекински университет, доктор от „Джон Хопкинс“. Шеф на инфекциозния отдел в Шанхайския институт по алергология и инфекциозни болести. Автор на „Испанската дама в Китай: исторически преглед“, „(Ийст-уест джърнъл във епидемиолъджи)“. 1918: 10 милиона загинали (само в Индия!).

Първа световна война. Руска рев. Епидемия, пандемия. Посоката на щамата Н-1 „отдавна очаквана“ Следващата година? Л-Ш: „Не искам да спекулирам“. Интересен тип.

Дейли бе отишъл в Шанхай, за да интервюира Шин Ли, понеже той беше главният епидемиолог на Китай — страната, епицентър на всяка грипна епидемия в историята на човечеството.

Интервюто му бе около пет страници, а освен това имаше още десетина страници други неща: кратък отчет за посещение в китайска ферма, откъси от различни технически статии, които бе сканирал в лаптопа, цитати от книгата на Шин Ли за пандемията през 1918 година и най-сетне — статията, която в крайна сметка го бе довела до експедицията за Копървик.

Ставаше дума за информация от два абзаца в „Рекорд“ — двуседмичен служебен бюлетин на НЗИ:

ШЕФЪТ НА ОТДЕЛА ЗА ГРИП ЩЕ ПОСЕТИ АРКТИКА

Дейли почука по бутона за бързо прехвърляне на абзаци, като преглеждаше бележките си на екрана. Представи си това, което ще напише, като серия от три части. Щеше да започне с около две хиляди

думи — основни неща за вирусите на грипа и по-специално „Испанската дама“. После, във втората част, щеше да опише експедицията до Еджеоя. Щеше да я нарече „повторното погребение“. След това щеше да приключи с описание на работата на Киклайтър в НЗИ и теорията му за протеиновите обвивки.

Ако всичко станеше перфектно, би могъл да публикува материала в „Харпърс“ или в „Смитсонийн“, а след това да използва публикуваната статия, за да получи договор за книга. Това беше основната му идея — да се развие от репортер на свободна практика в „Поуст“ и да стане писател. С други думи, да работи за себе си вместо за някого друг.

Единственият проблем бе, че беше изпуснал кораба в Мурманск и сега щеше да изпусне и „Повторното погребение“. Което означаваше, че ще загуби усещането за лично присъствие, на което разчиташе, освен ако не намереше начин да разкаже всичко това през нечий чужд поглед.

Една възможност бе Ани Адеър. Или може би някой от екипажа. Или учените от НОАА. Те биха могли да говорят за студа, за машините и вечния лед, за ужасната самота, когато се намираш на остров в най-северната част на Норвежко море.

Би могло обаче да стане и по-добре — хайде да не се будалкаме. Много по-добре щеше да е, ако той самият присъства, когато разкопават гробовете. Дейли измърмори, наведе се и написа *Първа част*. След това започна да работи върху началото. След половин час имаше нещо, което му хареса:

(Шанхай) Наричат я „Испанската дама“, въпреки че тя е всичко друго, но не и това. Родена е в Китай, а не в Испания, никога не е била дама, а само убийца. За няколко месеца след пристигането си в Щатите е убила повече американци от загиналите през Първата световна война.

И само е започвала, тази мръсница.

Прочете с усмивка това, което бе написал, и си помисли: „Не е лошо. Добра закачка.“ Само че нямаше да му позволят да я използва.

Нямаше да му позволят подобни думи. Така че задраска „тази мръсница“ и продължи да пише.

Доктор Лю Шин Ли, шеф на отдела за грип в Шанхайския институт за алергични и инфекциозни болести, каза, че „Испанският грип е една от най-страшните пандемии в световната история, тъй като е убил над тридесет милиона души по целия свят“.

Намръщи се и си помисли, че може би английският на Шин Ли не е бил чак толкова добър, както звучеше. И все пак... Той беше казал следното:

Скоростта, с която болестта е убивала, е била поразителна. В Уестпорт, Кънектикът, една жена играеща бридж, наддала за три купи и паднала върху картите. В Чикаго един мъж спрял такси и паднал мъртъв преди да успее да отвори вратата на колата. В Лондон вратар на футболен мач скочил да улови топката и бил мъртъв преди да падне на земята.

Според информацията всеки от тези хора се е намирал в добро здраве преди да умре. Милиони други обаче имали по-лош късмет, тъй като страдали от толкова разнообразни симптоми, сякаш били нападени от десетина болести едновременно.

Един лекар в Ню Йорк е записал, че пациентите му са „сини като боровинки“ и храчат кръв. Редовно се срещала температура над 40 градуса, с кървене от носа и непрестанни пристъпи на повръщане и диария. Масово се съобщавало за генитална гангрена, както и за случаи на левкопения (нещо като обратна левкемия), внезапно ослепяване и пълно оглушаване.

Пациентите плачели и при най-малкото докосване и лекарите били озадачени от болестта, чиито симптоми поразително приличали на симптомите на толкова много и

различни, но смъртоносни болести. В едно военно поделение стотици войници били лекувани от нещо, което лекарите смятали, че е газова атака с хлорин. Другаде ги оперирали от апандисит или ги лекували за пневмония, холера, дифтерия и тиф.

В крайна сметка повечето от починалите се задавяли от кашлицата си — смес от кръв и храчки, докато дробовете им придобивали структурата на „кървавочервено желе“.

Светлинката на батерията на компютъра замига и Дейли погледна часовника си. Минаваше седем и вече бе огладнял. Статията обаче вървеше добре, а и навън бе твърде студено. Продължи да пише.

Според доктор Шин Ли: „Дивите патици са главният преносител на вируса, а у нас те са повече, отколкото във всяка друга страна по света. И не е само това — тъй като отглеждаме пилета, патици и прасета заедно, вирусът се движи между тях от едно животно към друго, като се променя“.

Тъй като грипът променя формата си, а животните постоянно си обменят вируси, мутациите са често срещано явление. Докато микробите от типа на едрата шарка и полиомиелита са изключително стабилни, грипът представлява вирус със слаби връзки. Тъй като му липсва функцията на ДНК, която не позволява мутации, вирусът постоянно се „нагажда“ към животинските си носители. Това означава, че едни сегменти се прекъсват, за да се комбинират с други сегменти, създавайки по този начин нови грипни щамове.

Това принуждава учените всяка година да разработват нови ваксини срещу грипа.

Лампичката за батерията вече светеше постоянно — слабо жълто огънче върху матовия екран на лаптопа. Дейли прецени, че му остават

още около десет минути, докато се изтощи напълно.

Доктор Бентън Киклайтър изследва защо „Испанската дама“ е най-смъртоносният от всички известни грипове.

Лампичката за батерията светна още по-силно, компютърът започна да пици и Дейли подскочи. Оставаше му около минута преди лаптопът да спре да работи, но не искаше да се отказва. Беше стигнал до тази част на статията, която го притесняваше, която нямаше смисъл — частта за експедицията и причините за нея. Ако успееше да остане на компютъра, да я напише или поне да се опита, може би щеше да е в състояние да я разбере. Най-малкото щеше да може да дефинира собственото си объркване — което е първата крачка към правенето на сваятна статия.

Не обаче и сега. Лаптопът отново изпищя и Дейли с въздишка си записа файла на диска и изгаси компютъра. След това го пхна в раницата и я натика под леглото. Пръстите му бяха вкочанени, а стомахът му къркореше, въпреки че като погледна към купчинката сняг, натрупала се под прозореца, и вихрушката в шахтата отвън, апетитът му съвсем изчезна. По всичко изглеждаше, че ще трябва да се нахрани в мазето на „Черноморская“.

Защо ли не беше доволен?

8.

77° 20' СЕВЕРНА ШИРИНА 22° 14' ИЗТОЧНА ДЪЛЖИНА

Ани се събуди внезапно и чак изхълца при откритието, че отново е в света. Скочи и тръгна по коридора към главната палуба със защитни очила в ръка. Бутна металната врата, водеща към палубата, и излезе навън. Студеният въздух обля лицето ѝ като светкавица на папарак. Внезапно се почувства по-будна от всякога и изцяло пронизана — поривите на вятъра сякаш разкъсваха мислите ѝ на дребни парченца.

Айсберги! Що за безсмислена дума за тези плаващи ледени дворци? „Рекс“ се движеше през флотилия от дрейфущи сини планини. Не изглеждаха така, както бе очаквала — не бяха големи ледени кубове, издигащи се над тъмната вода, а архитектурни чудеса, издълбани от вятъра и водата в невероятни форми. Имаше параболични извивки, готически шпиллове, колони, издигащи се хребети и спускащи се склонове, изящни планини от лед. И всичко това бе направено от прозрачен материал, който нямаше нищо общо с леда, който тя познаваше, а пулсираше с чисто синьо, светло, сякаш бе огрято отвътре.

Това бе синевата на залива Монтего и на плащаниците, с които бе обгърната Богородица на статуите в малките градинки на бостънските предградия. Това беше чистата вода, която се стичаше по стените на фонтаните. Това беше също и острото, неестествено синьо, което осветяваше сцената на престъплението от покривите на полицейските коли.

Стигнаха почти по здрач и Ани можа да види Еджеоя — ръбат остров, изникнал в морето. Мътните му очертания бяха изписани от

ивица черни скали. Час след като пуснаха котва, двамата с доктор К, Снежковците и капитана вечеряха в капитанската каюта.

Капитанът бе огромен латвиец с кръгло лице и оредяваща руса коса, вчесана на ивици по черепа. Ани го харесваше, но докато седеше на масата, се чувстваше потисната. Възхищението и учудването ѝ от Арктика бе отстъпило място на чувството: „Не трябва да сме тук, не сме за това място, прекалено красиво е“. Перфектността на пейзажа, неясната му бледост, чистотата на въздуха, пронизващата тишина — всичко това се разрушаваше от ярките цветове на дрехите им, от облака дизелов пушек, който висеше над кораба, от глъчката на присъствието им.

— Какво има? — попита я капитанът. Месестото му лице бе зачервено от виното.

Ани поклати глава.

— Не знам. Нищо. Просто имам чувството, че не сме си на мястото.

Доктор К се засмя.

— А миньорите? И те не са си били на мястото, така ли?

— И те също — каза тя и поклати отрицателно глава, когато непохватният сервитьор се доближи до нея, за да ѝ поднесе черен дроб с лук. — Не съм гладна, благодаря.

— Трябва да ви е жал за миньорите — обади се един от физиците. — Искам да кажа — те не са били *изследователи*. За тях не е имало слава. Те са били миньори. Коеето значи, че са прекарвали по цял ден в една дупка и когато са излизали от нея, са се оказвали тук.

Капитанът кимна. После извади бутилка испанско шампанско в чест на пристигането им на Еджеоя, отвори я и започна да им налива.

— Това място е Ад — заяви безизразно.

Мускулестият като щангист физик Брайън, който служеше и като пилот на хеликоптера, се засмя.

— Не съм много сигурен. Малко е студено за Ада.

Капитанът поклати глава.

— Това е точната температура.

— Защо смятате така?

— Данте — каза Ани.

Всички я погледнаха. Капитанът се усмихна и ѝ кимна одобрително.

Брайън се намръщи.

— Не разбирам.

— Младата дама е права — каза капитанът. — Данте е специалистът по Ада.

— О, разбрах — каза Брайън.

Марк, който сутринта бе предупредил Ани за премръзването, се включи в разговора:

— Мислех, че е Милтън.

Капитанът поклати глава:

— Не. Милтън е специалист по дявола. По Ада специалист е Данте.

— И каква е разликата? — попита Брайън.

— Просто е, но може би младата дама ще го обясни по-добре.

Ани се почувства в клопка, но нямаше какво да направи — беше си отворила голямата уста и сега трябваше да излезе на сцената.

— В деветия кръг на Ада, където е най-лошото място, има леден дворец. Не огън, а обратното — място, където винаги е студено. Като тук. Моят учител по класическа литература — продължи тя, усещаше как кръвта нахлува в лицето ѝ — смяташе, че представата, че Адът е студен, е много стара... остатък от Ледниковата епоха, когато огънят е означавал живот, а смъртта е идвала от студа.

— Идвам до Шпицберген три-четири пъти годишно, макар и да не бях идвал чак до Еджеоя — каза капитанът, докато си наливаше шампанско. — Всеки път си мисля, че нямаме работа тук. Това не е място за хора. За нищо не е.

— Нека се надяваме, че НОАА няма да разбере това — засмя се Марк. — Иначе всички ще останем без работа.

— Да ви кажа право — продължи капитанът, — когато усетя това чувство, направо настръхвам.

— Защо, капитане? — Доктор К изглеждаше искрено заинтересуван.

— Защото то е като тревога, която нахлува в кръвта ми. Сякаш лед или вода ще смачка кораба. Усещам го още по-силно, когато стигнем до поселенията.

— Господи, капитане, може би не сте подходящият човек за този вид работа — пошегува се Брайън и хвърли поглед към Ани. — Може би трябва да сте на кораб на любовта или нещо подобно.

Капитанът за момент го погледна стреснато, след това лицето му отново стана строго.

— Това е трудно място. Вашите миньори са го разбрали.

— Да, разбрали са го — каза Киклайтър. — Но не Арктика ги е убила, а патогенът. Би ги убил без значение къде точно се намират. Биха умрели и в Париж, и в Осло, навсякъде. На много хора се е случило.

Марк се обърна към доктор К.

— Говорите за Испанския грип, нали? Прапрадядо ми е умрял от него. И един от братята му. Баба ми казва, че нищо не можело да им помогне.

— Дори не са знаели какво е — каза Ани. — Не са могли да го видят под микроскоп. А и да бяха могли...

— Щяха да имат по-добър шанс, ако лъв ги бе сграбчил за гърлата, отколкото с това нещо в дробовете — опита се да поясни Киклайтър.

Брайън се отпусна на стола си.

— Ох! Львове, тигри, мечки — какво ли още ни чака!

Марк се захили, а Ани се изчерви. Професорът примигна, сякаш бе загубил нишката на разговора. После и той се усмихна и каза:

— Така е.

„Те се будалкат с него“ — помисли Ани. А значи се будалкаха и с нея. Не че това правеше впечатление на доктор К. Професорът бе имунизиран срещу подигравки. За да запази достойнството си, той наистина не се интересуваше какво точно мислят другите хора. Сега, след като приключи с вечерята, той сгъна салфетката си, отдръпна стола, изправи се, кимна на капитана и каза:

— Е... утре ни очаква тежък ден.

Бе стигнал почти до вратата, когато спря, обърна се и бръкна в джоба на самото си.

— Почти бях забравил. Това пристигна вчера. — Извади някакво листче от джоба си и го подаде на Ани. — Сигурно заради бурята — добави и с леко махване на ръка излезе.

Ани разгъна листчето и прочете:

ЗАСЕДНАХ АРХАНГЕЛСК.

СРЕЩА ХАМЕРФЕСТ.

ДЕЙЛИ

— Укротителят на лъвовете трябва да си почине — каза Брайън.

Ани внезапно се изчерви и се сопна:

— Може да му се смеете, но той е най-добрият на света в своята област. А ако говорите за смелост, просто не знаете нищо за патогените, с които се занимава.

Пъхна телекса в джоба си. Лицето ѝ гореше. Разбра, че виното я е ударило в главата.

— На ваше място нямаше да съм толкова доволна, особено след като не знаете в какво се въвличете.

— Да се въвличаме? — намръщи се Брайън, а Марк я погледна изпитателно.

Ани смачка салфетката си.

— Нямах предвид точно това. Искях да кажа, че не знаете за какво говорите. — „Господи, това е дори още по-зле“ — мина ѝ през главата. Объркана, тя се обърна към сервитъора, който стоеше до нея с кана кафе. — Ако обичате — каза малко прекалено високо.

Брайън продължи да я гледа.

— Не знаех, че се въвличаме в нещо.

— Не се въвличаме.

— Смятах, че само ще преместим няколко чувала с трупове.

— Така е — отвърна му Ани, може би малко прибързано. Отпи две глътки от кафето и забеляза, че Марк и Брайън се споглеждат. Сгъна салфетката си и стана. — Искам да видя Северното сияние.

— Добра идея — отбеляза капитанът, също стана и с лек поклон ѝ отвори вратата.

Докато вървеше по коридора към палубата, сърцето ѝ биеше като барабан. Никога не бе успявала лесно да лъже. Всъщност почти никога не го бе правила. Когато ѝ се случваше, бързаше да се измъкне, както направи и сега.

Истината беше, че експедицията си имаше своите рискове. Въпреки че бяха взели всички възможни предпазни мерки, винаги имаше възможност, макар и минимална, вирусът да е останал жизнеспособен и по някакъв начин да се изплъзне. Ако това се

случеше, всички на кораба щяха да бъдат в опасност. В този смисъл те наистина се „въвличаха в нещо“, въпреки че беше малко вероятно то да се случи.

Ани стоеше подпряна на перилата на кораба, с очи, втречени в Северното сияние, което пулсираше зад хоризонта — разкъсана завеса от зелена светлина, която се издигаше към звездите.

Мъчеха я съмнения. Въпреки че името на доктор К бе на първо място върху предложението, експедицията бе нейна идея. Вярно е, че нищо нямаше да стане без одобрението на доктор К, но без нея експедицията просто нямаше да бъде замислена.

Значи ако нещо тръгнеше зле и половината от хората на земята умряха... щеше да бъде по нейна вина.

Не, нямаше как вирусът да се измъкне. Дори и „Рекс“ да загубеше мощност, а генераторите в хладилната камера да се повредяха, ковчезите се затваряха херметически, а самите трупове щяха да бъдат обвити в пропити с формалин платна. Дори и да се удареха в айсберг и да потънеха, труповете щяха да са в чувалите и рибата нямаше да може да стигне до тях, защото „Рекс“ се намираше в средата на Северния полярен кръг — течението, което обикаляше Северния полюс по посока на часовниковата стрелка. Всяко нещо, което паднеше зад борда, щеше да се върти вечно около върха на Земята, при това в температури, които са под точката на замръзване.

Така че практически нямаше за какво да се притеснява. Знаеше го, както го знаеше и фондацията. В противен случай нямаше да се съгласят на субсидията.

Истинското притеснение бе, че експедицията можеше да е просто в загуба на време. А ако телата бяха твърде близо до повърхността? А ако ги закараха във Вашингтон и нямаше достатъчно вируси, върху които да се работи? Тогава щеше да е загубила времето на всички и огромна сума.

Мислите ѝ блуждаеха и тя не можеше да се успокои. По-късно, докато лежеше на койката със затворени очи и се опитваше да заспи, се усети, че мисли за Франк Дейли. По някакъв начин Дейли бе неин провал. Нали тя го покани да се включи в експедицията и едва след това научи, че доктор К е против тази идея. Искаше да оттегли предложението, но тогава пък доктор К не се съгласи: „Това ще го

направи подозрителен“ — каза. Така че и двамата имаха по нещо за криене.

Сега пък, след като отплуваха без него, докато той бе стигнал чак дотук — това вече бе катастрофа.

По някакъв начин трябваше да му се реваншира. Е, все щеше да измисли нещо. Засега обаче имаше много други проблеми. Тя се обърна на една страна, подпъхна възглавницата под бузата си и се опита да си представи деня, който им предстоеше. Щеше да стане на разсъмване, да си облече топлото бельо и скиорския костюм, да грабне чашка кафе от столовата и да помогне на доктор К да подготви оборудването. Като свършеха с това, щеше да потегли заедно с другите с моторните шейни към лагера в Копървик. Според Снежковците пътуването щеше да отнеме около час. През това време Брайън и доктор К щяха да пренесат оборудването с хеликоптер.

А оборудването беше доста обемисто. Сглобяема къщурка, която щеше да им е основна база, две палатки, два преносими генератора, три варела дизелово гориво. Освен това имаше сандъци с храна и готварско оборудване, пушки и амуниции, за да държат мечките на почтено разстояние, инструменти за копаене — пневматични чукове и лопати, няколко сандъка за пренасяне на труповете, въжета и каса, пълна с пропити с формалин платна.

Ако доктор К бе прав, щяха да им трябват три дни да изкопаят ковчезите, при положение че те се намираха на не повече от метър дълбочина...

Не можеше да си спомни кога е заспала, но сигурно бе заспала, защото внезапно се оказа, че вече е сутрин. Седеше на стола до койката с книга в скута — спомни си, че бе ставала през нощта. Коленете ѝ бяха завити с одеяло, а над рамото ѝ светеше лампа. Осветлението обаче бе съвсем ненужно, тъй като каютата бе изпълнена с дневна светлина. Тя се обърна към илюминатора и като видя небето, примигна и се изправи — чувстваше се като шестгодишно момиченце, което се е успало в Коледната сутрин. Взе бърз душ, като внимаваше да не намокри косата си, след това облече термичното бельо и се напъха в скиорския костюм. След малко вече бе на палубата и слагаше предпазни очила.

— Имаме проблеми, сънливке.

— Какви?

— Проблеми — повтори Брайън през рамо.

Бързаше към хеликоптера.

— С какво?

Физикът посочи към мостика. В първия момент Ани не разбра, но след това видя, че флагът на кораба е вдигнат и плющи на вятъра.

— Вятър! — изкрещя Брайън, размаха ръце като криле и продължи към хеликоптера.

Сърцето на Ани се сви. Не разбираше нищо от хеликоптери. Колко вятър бе прекалено много?

— Не се притеснявай — каза Марк и ѝ подаде голяма чаша кафе.
— Това е за теб.

— Благодаря.

— Ще стане по-добре. Няма да има влошаване.

— Сигурен ли си? — попита тя. Държеше чашата кафе с двете си ръце.

— Видях прогнозата.

— Но...

— Брайън се прави на много печен. Обича всички да си мислят, че той им вади кестените от огъня. Дори и когато няма никакъв огън.

— Значи вятърът...

— Не се притеснявай за вятъра.

След час вече бяха на леда — колона от яркочервени моторни шейни, които бръмчаха върху замръзналата земя и се насочваха директно към изгряващото слънце. Във всяка от шейните бяха по двама, но бръмченето бе толкова силно, че не можеха да си говорят. Ани нямаше нищо против. Това бе най-великият ден в живота ѝ. Бяла мечка мина на около километър от тях, бяло върху бяло, в галоп. След това внезапно изчезна, като пушек от изгоряла кибритена клечка.

Нямаше какво да се види. Имаше твърде много неща да се видят.

По средата на пътя до Копървик хеликоптерът на кораба бавно прелетя над тях, перките му разцепваха небето. Ани махна с ръка и за момент ѝ се стори, че хеликоптерът отговаря, разклащайки се по пътя си към изоставеното поселище.

Малко след това се озоваха в поле от шахти, дупки и ями, в които лесно можеха да пропаднат. По указания на Марк се върнаха на запад и направиха дълъг полукръг на север в опит да избегнат шахтите.

Най-сетне, почти два часа след като бяха слезли от кораба, стигнаха в Копървик.

Както бе очаквала, това беше призрачен лагер. Нямаше какво да се гледа. Тъмносива дървена църква без прозорци, няколко бараки и купчина варели за бензин. Всичко това водеше към входа на мината в безформения бял хълм по един замръзнал коловоз.

Ани бе изумена от празнотата на лагера, след като вече знаеше какви тайни крие той. Изправи се, огледа се и се изненада, като видя, че хеликоптерът на Брайън е кацнал на леда и чака да бъде разтоварен.

— Да тръгваме — каза тя на Снежковците и посочи хеликоптера. — Чака ни доста работа.

Гробището бе зад църквата. Тя тръгна натам и почти се сблъска с доктор К, който идваше от другата страна.

— Извинете! — каза Ани с нервен смях. — Просто исках...

Изразът му я закова на място и за известно време тя дори не бе сигурна, че той я е познал.

— Ани! — каза той и посегна да я хване за ръката.

Беше толкова невероятно нещастен, че това я уплаши и тя се отдръпна.

— Какво има? — попита Ани, но всъщност не искаше да разбере.

Доктор К отвори уста, след това се извърна настрана.

— Случило се е нещо ужасно.

Стомахът на Ани се сви.

— Какво?

Доктор К погледна гробището, след това кимна към църквата.

Ани се обърна. Чак сега видя, че тъмносивата дървена стена е изцапана с бяла боя.

„Графити? На тази географска ширина?“

Примигна и отстъпи няколко крачки, за да види стената по-добре. Грубите ивици бяла боя бяха някакво изображение — примитивна рисунка, която ѝ напомни „Герника“ на Пикасо.

— Това е кон — каза тя, след като видя дивите очи на животното, оголените зъби и разширените ноздри.

Киклайтър кимна. За миг и двамата замълчаха.
— Някой е бил тук — каза Ани. — Така ли е?
Раменете на доктор К се смъкнаха.
— Да, някой е бил тук.

9.

ХАМЕРФЕСТ, НОРВЕГИЯ

27 МАРТ 1998

Въпреки че времето за полет бе само три и половина часа, на Франк Дейли му трябваше повече от ден и половина, за да стигне от Архангелск до Хамерфест. Освен първия отрязък до Мурманск, никой от следващите полети не бе ежедневен. От Мурманск до Тромсьо се пътуваше във вторник и петък, а Тромсьо — Хамерфест бе възможен само през уикенда.

Това обаче нямаше значение. Имаше достатъчно време — „Рекс Мунди“ нямаше да пристигне в пристанището в близките два дни, а дотогава той щеше да е уредил всичко. Каквото и да се случеше (дори да се извиеше нова буря), втори път нямаше да пропусне кораба.

А и „Черноморская“ нямаше да му липсва. Ако трябваше да се сравняват, дори чакалнята на летището в Мурманск беше нещо много по-добро. Въпреки че прекара почти цял ден сгънат в корав пластмасов стол и объркан от неразбираеми съобщения по високоговорителя, поне му беше топло. Нещо, което не можеше да се каже за дните, прекарани в Архангелск.

Изпита задоволство, когато най-после погледна към Хамерфест от илюминатора на самолета на „Норсктранспорт“, който си пробиваше път надолу през облаците. От въздуха градчето изглеждаше добре уредено и приветливо — чисти малки сгради, струпани на ръба на плоско сиво море. Докато самолетът се снижаваше, можеше да види пристанището, заобиколено от малки здания, полегнало в подножието на голяма скала, и няколкото кораба, акостирали в доковете му. Три дълги кея навлизаха в морето, а покрай тях бяха привързани траулери и яхти.

Поне от въздуха градчето напомняше на Франк за Коледното градче на майка му — една непрекъснато увеличаваща се колекция от керамични къщички, дръвчета и фигурки, които с удоволствие се

аранжираха всяка година и се посипваха с памучен снежец. На никого — нито на любимите племенници, нито на братовчедите — не бе позволено да докосне селцето или някого от жителите му. Малките прозорчета на всяка къщичка и магазин блещукаха от скритите вътре лампички, а повърхността на езерцето бе винаги светла и чиста. Всяка фигурка си имаше свое място, което никога не се променяше. Всяка година същите фигурки пееха коледни песни пред една и съща къща, към която се приближаваше висок мъж, понесъл кошница с подаръци.

Майка му почитваше къщичките всеки ден и още като дете Франк разбра, че за нея това селце е една паралелна вселена. Тя заменяше живота си в къщата-близък, на километър от рафинерията, с измисления живот в една от тези малки къщички. Това селце бе един идеален и подреден свят, където снегът бе винаги бял и никой не се обаждаше в събота, за да иска плащане по ипотека. Това бе Коледно градче, където татковците се прибираха вкъщи с цветя и никой не пиеше прекалено много и не изневеряваше на жена си.

Дейли се размърда неспокойно в седалката си. Не обичаше да си спомня за детството си. Във всеки случай, майка му отдавна бе мъртва, а Коледното селце бе прибрано на тавана на леля Дела. Той се изненада как сестрите на майка му се нахвърлиха върху къщата след смъртта ѝ. И уредиха всичко, когато „Франк-старши“ не можа да бъде открит. (Нищо чудно — той се бе скрил с една танцьорка чак в Бриъзуд — откъде да знае, че жена му е умряла?) След това, когато все пак се появи за погребението, вдървен колкото от тъга, толкова и от вина, изведнъж бе обхванат от внезапна и много нехарактерна за него щедрост.

— Ето — каза той, като посочи вещите на жена си. — Доти искаше това да остане за вас. А ние с Франк-младши какво ще правим с Коледното селце?

По-късно баща му си възвърна формата и плюеше „гадните ѝ сестри“, че били отмъкнали „ценностите на Доти“. С времето „колекцията“ на майка му, която всички наричаха „оня боклук в мазето“, многократно повиши стойността си — но вече бе изчезнала. „Поделена“, както обичаше да казва Франк-старши.

Със снижаването на самолета впечатлението за коледна идилия намаля и след кацането Франк видя, че Хамерфест съвсем не е толкова идеален. Снегът бе покрит със сажди и кал, а въздухът — сив от дизелови пушеци. Това, което от 2 000 метра височина изглеждаше като коледно селце, се оказа доста обикновено място, може би отличаващо се само с това, че бе сравнително новопостроено. По-късно Дейли разбра, че по време на Втората световна война градчето е било окупирано от нацистите и е служило като база за подводниците им в Северния Атлантически океан. Когато германците най-сетне били изгонени, подпалили всичко, така че почти нищо не напомняше за предвоенната епоха.

Освен може би администраторът в хотел „Аврора“ — блед старец, който настояваше да му занесе куфарите в стаята. Там Франк разопакова багажа и след като изпита удоволствието от дълъг горещ душ, се върна във фоайето.

Според графика, който му бе дала Ани Адеър, „Рекс“ трябваше да се върне от Копървик най-рано в събота. Това означаваше, че има два свободни дни, но след всичко, което се бе случило, му се стори, че си струва да провери движението на кораба. Франк попита на рецепцията къде се намира администрацията на пристанището и старецът му даде тънка брошурка с карта на задната корица.

— Ето, тук е — каза, като начерта линия от „Вие сте тук“ до една ъглова сграда близо до пристанището.

Беше около пет градуса над нулата и слънцето се скриваше зад хоризонта. Въздухът беше влажен, а от запад духаше остър вятър с мирис на море. Въпреки че „Аврора“ бе само на десет минути от пристанището, Франк премерзна, докато стигне дотам.

Изненада се. Пристанището беше по-голямо и по-оживено, отколкото очакваше. Един огромен кулокран трещеше, докато разтоварваше контейнери от някакъв хърватски кораб. Покрай кея бяха наредени складове, а траулерите се поклащаха във водата пред тях. Десетки чайки крещяха в тежкия въздух. Една жена с гумирани дрехи измиваше с мощна водна струя остатъците от риба в морето.

Пред сградата на администрацията метален лист — досущ табела с ресторантско меню — се клатеше от вятъра. На него бе изписано разписанието за деня — имената на корабите и тяхната националност и направление. Франк разсеяно го разгледа — „Анна-

Лиза“, „Горан Ковачич“, „Стелла Норске“. Изобщо не очакваше да види името на „Рекс Мунди“, тъй като това бе разписанието за днешния ден. Ето го обаче:

Пристигане 12.50 кораб „Клара“ Хамерфест

Пристигане 02.40 кораб „Рекс Мунди“ Мурманск

Погледна часовника си. Беше почти 1.30. Ако нямаше някаква грешка, „Рекс“ вървеше с два дни пред разписанието си и щеше да пристигне след около час и половина. Той влезе в офиса на пристанищната администрация, за да попита дали разписанието е точно и ако е така — къде ще акостира корабът.

Очакваше да види някакъв смачкан старец с очила, но администраторът се оказа млад човек с дълга черна коса, вързана на опашка, и очи с ориенталски отблясък. Седеше пред очукан монитор, с крака, вдигнати на бюрото, и четеше „Ролинг Стоун“. Меката светлина подчертаваше русите ивици в косата му.

— Интересува ме разписанието — каза Франк.

Младежът го погледна.

— Моля?

— Според разписанието „Рекс Мунди“...

Младежът погледна монитора и кимна.

— Да, ледоразбивачът. Лоцманът вече се качи на него.

— Значи няма грешка...

Конската опашка се люшна.

— Ще пристане на кей „С“ до час. От моята врата надясно и направо до края.

Франк не можеше да повярва. Можеше да ги изпусне отново! Какво правеха, по дяволите? Какво? Как можеха да не му съобщят, че разписанието пак е променено? А ако не беше дошъл в Хамерфест? Ако беше останал в Архангелск или в Мурманск? Какви игрички си играеха с него?

Лично той беше много старателен в това да информира хората точно. Беше дал на фондацията номерата на телефона и факса си, времето на пристигане и заминаване — абсолютно всичко, което можеха да поискат. След това се беше погрижил те да изпатрат тази

информация на кораба и изпрати копие от всичко в офиса на Киклайтър в НЗИ. Така че нямаше начин да не знаят къде се намира или как да се свържат с него.

А сега се опитваха да го изхвърлят, да се отнесат с него като със стажант-репортер. „Трябва да се разкарам“ — помисли си Франк, след като тръшна вратата на пристанищния офис. Само че... не можеше. Не биваше.

Всъщност грешката бе негова. Трябваше да си държи устата затворена, а не да говори за предстоящия материал. Каза на всички (и по-специално на директора на фондацията Флечър Харисън Коу) колко интересно е всичко това. Колко е важно. Колко вълнуващо. И сега фондацията очакваше серия от три статии, които да бъдат препечатани във „Вашингтон Поуст“, „Ню Йорк Таймс“ и Бог знае още къде. В момента Коу вероятно бе събрал отговорните редактори на обяд в „Сенчъри“ или „Космос Клъб“ и им разказваше какъв страхотен материал ще се получи (и между другото, какъв изключителен репортер е Франк Дейли). Така че, ако сега се върнеше във Вашингтон и носеше в чантата си само пластмасова бъркачка за чай от „Аерофлот“ и пощенска картичка от „Черноморская“, всички щяха да се разочароват.

От него.

Всъщност нямаше да им пука чия е вината.

Затова изведнъж му се стори изключително важно да е на кея, когато дойде „Рекс“. Трябваша му снимки. Ако не можеше да получи снимки на разкопаването в Еджеоя, поне трябваше да направи някакви снимки на Киклайтър и Адеър, които слизат по стълбичката на кораба, и на разтоварването на трупове.

Върна се в хотела и се затича по стълбите до стаята си на първия етаж. Извади куфара от гардероба, хвърли го върху леглото, измъкна „Никон“-а, който бе купил преди месец, и сложи нова лента. Трябваше да има нова лента, защото другите снимки, които бе направил през последните седмици, бяха ненужни — изгледи от Шанхай и така нататък. Единствените, които бе сигурен, че ще използва, бяха снимките на Шин Ли — как се разхожда из кабинета си, с облаци цигарен дим около главата.

Когато си помисли за снимките, които бе изпуснал, почти му прилоша: „Рекс Мунди“, пори вълните край Сторфиорден, палубата му

лъщи от лед; Адеър стои край разкопаните гробове прекрасна...

Не, не беше добре.

Адеър стои до разкопаните гробове и изглежда *интелигентна*. И Киклайтър. И Копървик. Снимки на хеликоптера. Какво още? Бели мечки...

Трябваше да се задоволи с това, което можеше да снима тук, но каквото и да бе то, трябваше да има поне една снимка на труповете и как ги стоварват от кораба. Вероятно щяха да използват кран и да ги свалят в палети. След това сигурно щяха да ги натоварят на военен самолет и да ги закарат във военновъздушната база в Тромсьо, та някой С-131 да ги транспортира до Щатите. При липсата на снимки от Копървик, това бе снимката, която му трябваше.

Първо обаче трябваше да запази самообладание. Нямаше никакъв смисъл да се кара с Киклайтър и освен това беше похарчил прекалено много пари през последния месец, за да си позволи сега това, което — трябваше да го признае — бе постоянната му склонност да прави напук.

Затова си пое дълбоко дъх, насили се да се усмихне и затича по стълбите към фойето, а след това и на улицата. Минута по-късно подмина кей „В“ и след като зави, го видя — „Рекс Мунди“ влизаше в пристанището, теглен от един широк влекач.

Франк се изненада. Името на кораба можеше и да означава „Крал на света“, но това бе най-грозният кораб, който бе виждал. Носът му бе черен и покрит с ръжда, надстройката по средата му изглеждала като евтин мотел, завинтен за палубата.

Ледоразбивачът стигна до кея и Франк започна да снима как екипажът хвърля въжетата — бяха дебели колкото ръката му. Беше прекрасна гледка — точните движения на моряците, въжетата, разгъващи се в къдрави спирали...

— *Kvor tror du duskah?*

Гласът го изненада — както и ръката на рамото му. Той се отдръпна, дори отскочи.

Бяха двама — в зеленикави униформи и с червени ленти на ръкавите. И намръщени.

— *Er du Engelsk?*

Франк кимна.

— Почти позна. Американец съм.

Първият пазач го изгледа за миг, след това пристъпи напред и каза по начин, който показваше, че изобщо не съжالياва:

— Съжالياвам... не можете да снимате.

— Така ли? — попита Франк. Приличаха на военни полицаи: тъпи, руси, яки и късо подстригани. И носеха пистолети. — И защо не?

Полицаят се намръщи и вдигна показалец като някой стар даскал.

— Трябва да опразним...

— Кея? — предположи Франк.

— Да — каза полицаят. — За цивилни лица. Забранено е.

— Трябва да се срещна с един човек — каза Франк. — Освен това не съм обикновено цивилно лице. Аз съм журналист.

Полицаяте си казаха нещо на норвежки, след това първият заяви:

— Изчакайте. — И тръгна към спрелия наблизо джип.

— Аз съм Дейли! — извика Франк. — Франк Дейли. Кажете им, че съм с Киклайтър. Доктор Киклайтър.

Приближи се едно беемве, следвано от голям мерцедес, на чийто калник имаше малко американско флагче. И двете коли бяха с тъмни стъкла. Изглеждаха съвсем не на място сред мотокарите, крановете и камионите по кея.

— Кой са тези? — попита Дейли.

— Съжالياвам — каза полицаят. — До кей „С“ няма достъп.

Защо да му се възразява? Нямаше никакъв смисъл. Човекът просто си вършеше работата. Най-обикновен военен.

Което, след като Франк се замисли, го накара да се запита — какво прави военен на кейовете, които са гражданска собственост, и какво общо има това с „Рекс“? И какво правеше тук кола от посолството?

— Вижте — каза той умолително. — Кажете им: „Дейли“. Става ли? Просто им кажете името ми.

Все едно че го каза на въздуха. Ако успееше да види Киклайтър или Адеър, може би те щяха да се намесят.

— Нямайте работа тук — каза полицаят.

„Всеки миг трябва да се покажат“ — помисли си Франк. Въжетата вече бяха завързани за гигантските кнехтове на кея и подвижната стълба се движеше към кораба, опитвайки се да се намести на точното място. Все някой трябваше да слезе по нея.

А може би не. Внезапно вратите на колите се отвориха и оттам слязоха няколко мъже. Беше като хореографска постановка — сякаш го бяха репетирали. Впечатлението се засилваше от външния им вид.

Всичките бяха с тъмни костюми и шлифери.

Дори не трябваше да гледа краката им, за да разбере, че обувките им са лъснати — беше повече от ясно. Всичко това бе леко злокобно, но и малко комично. Да се появят така внезапно, посред бял ден — кой ходи облечен така? Още повече на доковете, че и в Норвегия! На Уолстрийт — да. Но тук? В Хамерфест? Без да има погребение? Не беше за вярване. Дейли ги гледаше как се качват на кораба — в плътна група, без изобщо да говорят.

— Господине — каза му полицаят, — не може да останете тук.

Франк кимна, но не помръдна.

— Да, но... Какво става? Кой са тези?

Полицаят само поклати глава. Колегата му нервирано каза нещо на норвежки. Франк беше почти сигурен, че може да го преведе: „Разкарай този идиот оттук“.

— Трябва да напуснете.

— Нещастен случай ли има?

Тази идея не му бе хрумнала досега и изведнъж нещо го прободеше в гърдите. Да не би нещо да се бе случило на Адеър?

„О не! Имам си достатъчно проблеми.“

След това я видя — по-скоро видя дребна фигурка с руси коси, заклещена между двама от костюмираните — слизаха по стълбата. Киклайтър бе зад нея — бялата му коса и червеното му яке бяха в рязък контраст с официалните костюми.

Ани говореше през рамото си с някакъв висок и слаб американец. Изглеждаха като герои от телевизионен сериал за Хаваите. Зад нея Киклайтър се спъваше по стълбите — мъжете от двете му страни като че ли го крепяха.

Мъжът, който приличаше на актьор от хавайски сериал, му се стори познат. Имаше самоувереността на човек, свикнал да прекосява полицейски заграждения. Висок и слаб, с червеникави коси. Франк можеше да се закълне, че го е виждал — но къде?

Вече бяха слезли по стълбата и вървяха към колите.

— Ани! Ей!

Тя явно не го чу и той тръгна към нея, но единият полицаи го блъсна в гърдите.

— Назад!

— Ани!...

Този път тя го чу, обърна се и очите ѝ се разшириха. „Франк“ — той видя как името се очертава на устните ѝ, докато високият американец отваряше задната врата на мерцедеса и с една ръка на рамото ѝ, а друга зад врата ѝ, я набута в колата, сякаш е арестувана. След това заобиколи мерцедеса, като отвори другата врата и преди да се качи, за миг погледна към Франк. И в този момент Франк го позна.

Глисън! Какво правеше Глисън тук, по дяволите?

Колите рязко потеглиха. Франк видя лицето на Ани през задното стъкло. Не успя да разбере израза му. Тревога? Недоумение? Молба?

Не можеше да повярва. Летял бе до Ада и обратно, а сега никой не искаше да говори с него. Похарчил бе почти четири хиляди долара за самолетни билети и хотели и...

„Господи! Те заминаха! С Глисън!“

Докато се връщаше към хотела, беше твърде ядосан, за да обръща внимание на студа, чайките и ярката светлина. Спря на рецепцията и попита:

— Имате ли списък на хотелите в града?

Администраторът го погледна изненадано.

— Не ви ли харесва стаята?

Франк прехапа устни. Старецът изглеждаше искрено огорчен.

— Не, не. Стаята е чудесна. Просто търся един приятел.

Облекчената усмивка на администратора, напомни на Франк за „Пинокио“. „Джепето — помисли си той. — Аз говоря с Джепето.“

— В туристическата агенция трябва да имат — каза благо старецът.

Франк прекара следващия час и половина на телефона. Нито Киклайтър, нито Адеър бяха регистрирани в хотел или частна квартира в Хамерфест.

Той се обади във Вашингтон на Националната научна фондация и НЗИ. И оттам не можаха да му кажат къде е отседнал Киклайтър.

— Не мисля, че е в хотел — каза му един колега. — Мисля че е в палатка на Шпицберген или някъде там.

Вече отчаян, Франк си спомни, че Адеър му бе споменала, че ледоразбивачът е бил нает от НОАА. Обади се за пети път този следобед във Вашингтон (на кого му пука за парите? И без това вече бе разорен) и успя да пробие през бюрокрацията и да намери един човек, който бе говорил с някакъв физик — казвал се Марк — същия следобед.

— Те са в Скандия. Или може би Сандия. Нещо подобно.

Оказа се, че е хотел „Скандия“, и докато пътуваше с такси натам, Франк осъзна няколко неща. Първо, че Ани е уплашена. Това поне бе очевидно от външния ѝ вид. Второ, че нещо става, нещо важно — иначе нямаше да се върнат. И кеят нямаше да бъде затворен. И Нийл Глисън нямаше да е в Хамерфест и да я натика на задната седалка на колата.

Франк бе срещал Глисън три-четири пъти пред двете години, когато работеше по теми, свързани с националната сигурност. Глисън не беше източник, никога не беше бил източник и никога нямаше да бъде източник. Напротив — единствения път, когато Глисън му бе казал нещо, то бе лъжа и практически можеше да му коства работата. Което означаваше, че Глисън е лайно, и при това не какво де е лайно, а такова, което най-вероятно не разбира нищо от епидемиология.

Това от което разбираше Нийл Глисън, бе тероризмът. Доколкото Франк си спомняше, той бе някакъв вид връзка. Имаше офис на Бъзардс Пойнт, в една от малките сгради с камери по корнизите: ФБР/ЦРУ — нещо подобно. Щеше да го провери, когато се върне, но в момента това, че Глисън бе тук, го накара да се почувства по-добре. Защото Глисън не ходеше никъде, където нямаше неприятности — неприятностите означават новини.

В „Скандия“ му трябваше буквално минута, за да открие двама от хората на НОАА — бяха в бара на хотела, ядяха херинга и пиеха бира. Беше почти откровен с тях — каза им кой е и какво прави тук. В знак на дружелюбие им поръча по едно и разказа историята си, като описа в подробности всичко, което е преживял, само за да му вържат тенекия, и то не един, а два пъти. „Така, че какво става все пак?“

Физиците се спогледаха и после единият — Марк — каза:

— Бихме искали да ви помогнем, но...

— Ще си имаме неприятности.

— Деликатно е — обясни Марк.

Франк превъртя думата в устата си, сякаш я опитваше, и повтори:

— Деликатно...

— Да. — Учените се спогледаха и кимнаха. Това беше точната дума.

— Не трябва да говорим за това — каза Брайън.

— Нещо като „лекарска тайна“ — добави Марк.

Франк кимна разбиращо.

— Е, сигурно затова и ФБР е тук. Нали те са по деликатните неща. С Нийл се познаваме отдавна.

— Кой е Нийл? — попита Брайън.

— Глисън — отговори Франк. — Човекът с тъмните очила.

— Значи той е от ФБР, така ли?

— Да — каза Франк. — Не ви ли каза?

Марк поклати глава.

— Той всъщност не се представи. Останах с впечатлението, че са от посолството.

— Е, ФБР обикновено действа така — каза Франк.

Целта му беше да ги замае, като продължава да поръчва нови питиета, докато разговорът стигне до Копървик. Щеше да го направи, та дори и да му се наложеше да прекара тук цяла нощ. Затова безсрамно ръсеше имена и клюки.

— В „Сейнт Олбанс“ му викаха Господа.

— На кого? — попита Брайън.

— На тоя бе — отвърна Марк. — На нашия човек.

— А какво е „Сейнт Олбанс“? — попита Брайън и допи халбата си.

— Едно начално училище — каза Франк. — Искаш ли още една бира?

— Не...

— Келнер!

Франк попита Марк как е постъпил в НОАА и внимателно изслуша пространния отговор, включващ приятелка, която изучавала океанография и стажувала в залива Глетчер. След това говориха за глобалното затопляне, за ледения шелф на Рос, който очевидно се

топял със застрашителна скорост. Към девет часа вече знаеше, че Брайън има бавноразвиващ се брат, а към десет часа — че Марк има две похвални грамоти — една от колежа и една от не знам какви си проучвания.

— Поне не хвана сифилис — каза Брайън завалено.

Слушането е изкуство, а в това отношение Франк беше гений. Хората му казваха много неща, защото той беше изключително симпатичен — каквото и да кажеха, той *разбираше*. Получаваше и текста, и подтекста.

— Та значи на какво приличал Копървик?

Марк се изхили. Той, за разлика от Брайън, издържаше на пиене.

— Нямам предвид поверителните неща — каза Франк. — Имам предвид самия Копървик. Как изглежда?

Брайън се намръщи, сякаш го боляха зъбите.

— Ами... сняг. Много сняг.

— Сериозно?

— Да бе!

— Значи — започна Франк, след това спря за малко и продължи: — Значи отидохте там, имаше много сняг и... — Не знаеше какво точно да попита. — И какво?

Брайън го изгледа през халбата си.

— Много си настойчив.

— Така си е — съгласи се Франк.

— Ами — бавно почна Брайън, — настойчивостта е полезно качество и заслужава да бъде възнаградено.

— Радвам се, че мислиш така — каза Франк.

— Ще ти кажа какво намерихме — заяви Брайън и опря лакти на масата, без да обръща внимание на предупредителния поглед на Марк. — Намерихме...

— Брайън! — каза Марк.

— Един голям, ама много голям... бял... кон.

— Господи! — викна Марк и се изправи.

— Какво? — попита Франк.

Не изпускаше Брайън от очи.

— Кон — повтори Брайън.

— Трябва да тръгваме — заяви Марк и хвана приятеля си за лакътя. — Утре трябва да ставаме в шест.

— Аз не трябва да ставам в шест — възрази пиянски Брайън.
Марк го изправи.

— Трябва. Всички трябва да ставаме в шест.

После поклати заплашително глава, хвърли на масата няколко банкноти и повлече Брайън към вратата.

— Голям бе! — извика Браян. — Ей толкова голям! — И се
изсмя.

10.

ВАШИНГТОН

31 МАРТ 1998

Проблемът с Вашингтон беше, че е нещо като политически парк. Навсякъде паметници, представителни сгради, възпоменателни плочи, статуи и градини. „История“, която те заобикаля, и не можеш да отидеш никъде, без да се сблъскаш с нещо от миналото.

„Ето тук простреляха Рейгън — помисли си Франк, може би за стотен път — точно тук — пред «Хилтън» (Глей ти!) Тук пък един аржентински любител на фойерверките бе скочил да плува с онзи бе, как се казваше... а, да — Уилбър Милс.“ Франк зави наляво по Масачузетс Авеню и скоро навлезе в кръговото движение на площад „Шеридан“. Малко по-надясно бе мястото, където колата на Орландо Летиер бе вдигната във въздуха. „Ето тук. Ето... точно... под гумите... на моята кола.“

Колата му беше бял сааб, непредвидлива покупка през 1990 — взе я съвсем нова малко след като получи работа в „Поуст“. Тогавашната му приятелка — Моника Кингстън — твърдеше, че новите коли я възбуждали. „Сигурно има нещо общо с феромоните на парите“ — казваше — твърдение, което се опита да илюстрира или да докаже, като почти го накара да катастрофира няколко минути след като напуснаха магазина със сааба.

Моника отдавна я нямаше в живота му. Колата беше стара и имаше нужда от постоянни ремонти. Трябваше да се отърве от нея, но тя беше история, а освен това вървеше страхотно.

Нямаше къде да паркира. Бронирани микробуси за пренасяне на пари и коли с дипломатически номера бяха заели всички места. Намираще се на четири преки от Космос Клъб. По някаква причина обаче, независимо че се движеше със седем или осем километра в час, пет дни седмично, той никога *не ходеше пеша*. Не и ако можеше да го

избегне. (Обикновено можеше, макар че повечето пъти, както ставаше и сега, закъсняваше за уговорените срещи.)

И изведнъж го видя. Един линкълн, малко по-малък от самолетоносач, се измъкна от място за паркиране на около две преки от клуба. С рефлекс на футболен вратар, Франк направи обратен завой, предизвиквайки какофония от псувни и клаксони. Вмъкна се на свободното място, извади ключовете, изскочи от колата, блъсна вратата и се затича към старата сграда, където се помещаваше клубът. За по-малко от минута стигна до широкото стълбище, което водеше до мецанина — просторно помещение, в което гостите трябваше да чакат домакините си, които, разбира се, бяха членове на клуба. Покрай стените имаше и кресла. На повечето от тях седяха мъже на определена възраст, облечени в определени костюми. Почти всички четяха „Таймс“, само един-двама говореха тихичко по клетъчни телефони. По стените, плътно подредени, висяха снимки на стария Вашингтон и старите вашингтонци — достолепни мъже и жени, чиято обща връзка беше членството им в клуба.

По принцип той не уважаваше клубовете, но „Космос“ беше различен (или малко по-различен). „Космос“ беше посветен на културата и науката и сред членовете му имаше почти толкова биолози и писатели, колкото адвокати и дипломати.

Това би трябвало да успокои Франк, но всъщност той бе нервен. Домакинът му Флечър Харисън Коу, арабист и бивш посланик в Йемен, възлагаше големи надежди на серията му статии, нещо, което вероятно щеше да приключи с разочарование.

Защото Франк бе претърпял провал в Хамерфест.

За три дни в Норвегия не бе успял да се добере до никого от екипажа на „Рекс“, нито да се качи на кораба. Не успя също да продължи разговора, който беше започнал с физиците от НОАА. И двамата бяха напуснали хотела. След като не успя никъде да открие Киклайтър и Адеър, Франк реши, че поне трябва да опише разходите си.

А те бяха ужасяващи. Деветнайсет дни пътуване. Почти три хиляди долара за самолетни билети, две хилядарки за хотели, шестстотин и нещо за храна. Освен това имаше разходи за пране, местен транспорт, телефонни разговори и... всичко възлизаше на повече от 6 000 долара.

Изпрати сметката по имейла до фондацията с надеждата, че тя все някак ще се загуби. Това обаче не стана и ето го сега тук, с десетминутно закъснение, по покана на Коу.

— О, здравей! — Дженифър Хартуиг се носеше през салона като валкирия из бебешка стая. Един брой на „Таймс“, след това още няколко се смъкнаха, за да я видят.

— Закъсня! Дай целувка! — Цунка го по бузата и се усмихна ослепително, точно както подобаваше на наследени пари.

— Кажи ми — прошепна ѝ Франк, докато тя го хващаше под ръка — ти ли си единствената блондинка в Станфорд, или има и други?

Тя се засмя и го стисна за ръката.

— Наистина — продължи той. — Перфектна си.

Тя пак се засмя.

— Благодаря. Но знаеш ли какво? Имаш неприятности. Той видя разходите ти.

— Ох!

Дженифър ръководеше ежедневния бизнес на фондацията. Имаше грижата стипендиантите ѝ да получават парите си, където и да се намират, както и бюлетинът да излиза навреме — шест пъти годишно. Отговаряше на молбите за субсидии и играеше ролята на домакиня на годишните срещи на випускниците на фондацията.

Влязоха в ресторанта — тиха глъчка — и тръгнаха между масите. Флечър Харисън Коу се надигна и подаде ръка на Франк.

— Добре дошъл!

— Извинявам се, че закъснях. Не можах да намеря къде да паркирам.

— Заради федералните чиновници е — каза Коу и се тръшна на стола си. — Плъзнали са навсякъде. — После извади писалка от джоба на ризата си и започна да попълва заявка за обяд. — Какво ще си вземете?

Франк отвори менюто и му хвърли бегъл поглед. Пържолата вероятно бе ужасна, както и другите месни блюда.

— Миш-маш. — И се усмихна на Коу (прекрасно знаеше, че е вегетарианец).

— Чудесно — каза Коу и записа. — Не знаех, че си вегетарианец, Франк.

— Аз също — скептично каза Дженифър.

Франк сви рамене.

— Просто се опитвам да намаля месото.

— Е, така се почва — отбеляза Коу. — Без да ставаш съвсем тревопасно. — Засмя се на глупавата си шега, повика възрастния келнер и му подаде листа.

Последва лек светски разговор, по време на който Франк разказа забавни истории — за страховития полет до Мурманск, за хотела на „Черноморская“ и за „призраците“, заседнали в асансьора. Коу отговори със собствени истории — припомни си времето, когато бил посланик, и по-късно — коментатор за „Таймс“ („онзи в Лондон“). Пристигнаха платата със зеленчуци, последвани от пържолата за Дженифър — тя я атакува като вълчица. Изминаха двадесетина минути и Франк с изненада усети, че компанията му е приятна. Разказа една забавна история за змия, измъкнала се от кухнята в някакъв шанхайски ресторант, а Коу му отвърна с дълъг разказ за някакво развалено яйце, което му сервирали в Катар.

Дженифър се изкикоти и Коу с доволна усмивка се облегна на стола си.

— И така... Кога ще можем да видим твоите възхитителни статии?

— Да. Кога? — повтори Дженифър.

Мълчанието бе заредено с толкова напрежение, че сякаш измина цял час. Франк сгъна салфетката си необичайно старателно, изкашля се и се наведе напред. След това пое дълбоко дъх и каза:

— Ами...

Коу се намръщи, а Дженифър лукаво се ококори.

— Готова ли е? — попита Коу. — *Първата?*

Франк го изгледа и после каза:

— Не.

— Боже мой! — Коу потърка брадичката си.

— Имаше някои проблеми... — започна Франк.

Шефът на фондацията гледаше разсеяно встрани. След няколко секунди погледна Дженифър, после отново се обърна към Франк.

— Е, ако ускориш малко...

— Мисля, че трябва да ги задържим — каза Франк и Коу се намръщи още повече.

Коу повика келнера.

— Кафе, Франклин. За мен без кофеин. За госпожица Хартуиг капучино. Франк?

— Еспресо.

Когато келнерът се отдалечи, Коу отново се обърна към Франк.

— Това е... доста обезпокоително.

Франк направи гримаса.

— Знам.

— Бяхме решили да използваме първата част като водещ материал в майския брой. Сега... сега вероятно ще трябва да търсим нещо друго.

Франк се помъчи да изобрази нещо, което трябваше да мине за съчувствие.

— Какво друго имаме, Дженифър?

Тя се замисли.

— Слаба работа. Имам материала на Маркуард за талибаните. Само че, доколкото знам, няма никакви снимки и освен това е поостарял. Имам и статията на Корона за проблемите в източен Лос Анджелис. Доста е добра, но...

— Това, което ме притеснява — прекъсна я Коу, — е че ти загуби твърде много време за тези статии. Колко беше? Месец? Месец и половина?

— Два — отвърна Франк. — Почти два.

— Такива неща се случват, но ти похарчи цяло състояние.

— Знам.

— Е, и?

И докато пиеха кафето, Франк им обясни как е пропуснал кораба от Мурманск до Копървик, а след това им разказа как са свалили Киклайтър и Адеър в Хамерфест.

— Така че имам много добро начало за грипа, но нямам нищо за това, какво са открили те.

Коу отпи последната мъничка глътчица от кафето си и поклати глава.

— Според мен те най-малкото ти дължат обяснение. Какво ти казаха?

— Казват, че „не са на работните си места“.

— Значи...

— Няма обаче да се измъкнат. Ако трябва, ще денувам и нощувам пред вратата на Киклайтър.

— Всичко това е много хубаво, разбира се, но... не съм сигурен, че това е най-добрият начин да използваш времето си. — Коу се наведе напред, сякаш за да сподели някаква съкровена тайна. — Проблемът е, че аз в известен смисъл съм поклонник...

Франк присви очи: знаеше какво ще последва.

— Чий поклонник?

— Всъщност твой, Франк. Но трябва да призная, че си броих пилците — нашите пилци — преди те всъщност да са се... излюпили.

Франк го изгледа неразбиращо.

— Виждаш ли, разбъбрих се за статиите с един-двама главни редактори... които са *твърде* заинтересувани...

— Господи! — възкликна Франк. — Кои?

— „Атлантик“ — отговори Коу. — „Таймс“. И „Поуст“, разбира се, но „Поуст“ е лесен.

Франк въздъхна.

— Даже обядвах с онзи идиот от „Венити Феър“, но... Боя се, че ще има известно... разочарование. — Произнесе последната дума, сякаш беше синоним на злокачествен тумор.

Това бе максимумът, до който Коу бе стигал, когато искаше да натрие носа на някого. Винаги имаше някакъв намек, а важните неща бяха скрити в подтекста или трябваше да се разчетат между редовете. Понякога смисълът им бе неясен и труден за разбиране. В този случай обаче тълкуването бе просто: Франк бе извършил непростимия грях да направи така, че Коу да изглежда като глупак. Той — Франк — бе едно от пиленцата, които не се бяха излюпили. Или казано по друг начин — беше се провалил. Дори по-лошо — беше се издънил. Фондацията „Джонсън“ всяка година преглеждаше хиляди заявки, избираше пет-шест души и ги насърчаваше в журналистиката. От всяка гледна точка Франк досега се движеше много добре и изведнъж, по пътя си до Мурманск, се беше издънил.

— Виж, все още можем да го направим — каза той и сам се изненада от думите си.

Коу го изгледа скептично.

— Първата част е добре, наистина. Мога да я свърша за един-два дни.

— И как по-точно?

— Тя е почти готова. Работих върху нея в Китай, а след това в Европа. Това е един стабилен уводен материал, който стига точно до проблема.

— Каква му е основата? — попита Коу.

— Антигенният щам. Той е малко позакъснял, но когато удари, ще удари здраво. Когато докажа това, ще се върна към дивите патици, вирусите като цяло и по-специално — към щама от 1918 година. Ще се занимаем с начина, по който се правят ваксините, и това ще ни върне отново към антигенния щам. И търсенето на Испанския грип. Там ще се появят Киклайтър и Адеър и тогава... ще ги оставим да висят. До част втора.

Дженифър го изненада с намесата си.

— Това, което не разбирам, е — ако Испанският грип се завърне, няма ли да е загубил силата си? Искам да кажа, че вероятно този път няма да убие толкова много хора. Здравеопазването е много по-добро. Права ли съм? Искам да кажа, хората навремето са умирали от жълта треска, но...

Франк поклати глава.

— Всъщност, ако дойде същият щам, няма да сме много по-добре, отколкото през 1918 година.

— Шегуваш се! Защо?

— Защото няма ваксина. Говорим за нещо толкова заразно, че навремето са погребвали хората в масови гробове.

— Какво, като в Индия? — попита Дженифър.

— Не — отвърна Франк. — Говоря за Филадельфия.

— Добре, но това, което предлагаш — каза Коу, — е само първата част.

Франк се усмихна тържествуващо.

— Ще ви дам две части. Но не знам за какво ще е втората. Все още. Но ще разбере.

— Да се надяваме — изсумтя Коу.

— Определено става нещо — каза Франк. — Ани беше невероятно услужлива...

— Коя Ани? — попита Дженифър.

— Доктор Адеър. Тя направи повече, отколкото трябваше. Свърза ме с Шин Ли, помогна ми при срещите в Центъра за контрол

върху заразните болести. И главното — когато имаше съмнение, че на ледоразбивача ще се намери място за мен — тя се застъпи.

— А след това си е променила мнението — каза Коу. — Винаги става така.

После си погледна часовника, вдигна ръката си — с добре поддържан маникюр — и се разписа във въздуха, за да подскаже на келнера, че иска сметката.

— Не мисля, че си е променила мнението — каза Франк. — Нещо се е случило. В Копървик. Знам го.

— Така ли? — Коу извади от коженото си куфарче клечка за зъби, направена от слонова кост. — Как можеш да си сигурен? Нали не си бил там. — Започна съсредоточено да дъвче клечката.

— Вярно е. Но бях в Хамерфест. И което е по-интересно, още един друг беше там.

— За кого говориш? — попита скептично Коу.

Келнерът дойде до масата със сметката и той я подписа.

— Нийл Глисън — отговори Франк.

Коу примигна, помисли малко и се отказа, вдигна безпомощно ръце към тавана и попита:

— Кой пък е този?

— Той е връзката на ФБР с ЦРУ. Работи в Бюрото за национална сигурност, това е някакво много призрачно учреждение. Характерът на работата му е строго поверителен, но изглежда, че той е главният им специалист по ОМУ.

— Какво пък е това? — попита Дженифър.

— Оръжия за масово унищожение.

Коу пребледня.

— Искаш да кажеш нещо като... атомни бомби?

Франк кимна.

— Да, но не само това. Има и химически, и биологически оръжия.

— И този човек е бил в Хамерфест? — попита Коу.

— Да. На кея. Качи се на кораба. И после напъха Киклайтър и Адеър в колата.

— Интересно — каза Коу. — Само че... не обичам да хвърлям добри пари за лоши неща.

Франк кимна. Какво друго можеше да направи?

— Все пак — каза Коу, — ако мислиш, че можем да имаме първата част до...

— До два дни. Най-много три.

Коу извади часовника от джоба на жилетката си, погледна го и стана.

— Е, да тръгваме.

Във фоайето Коу облече палтото си от камилска вълна и внимателно загърна плюшено шалче около врата си. Дженифър нервно говореше по мъничкия си клетъчен телефон.

Коу вдигна глава и погледна Франк.

— Знаеш ли, колкото повече си мисля за това...

— Да?

Мека усмивка.

— Мисля си, че една част ще е достатъчна. Не ти трябва всички тези шушу-мушу за Арктика.

— Но...

— Става въпрос да се намалят загубите. Не мислиш ли?

— Мисля, че намесата на Глисън...

— Е, това е другата страна на въпроса, нали? — Коу си сложи фините кожени ръкавици.

— Какво искаш да кажеш?

Коу се направи на обиден.

— Ако искаш да се занимаваш с това, трябва да почнеш журналистическо разследване.

— Толкова ли са зле нещата?

— Времената се променят и ние трябва да се променяме с тях. — Коу въздъхна, намръщи се за миг, после плесна с ръце. — Чао.

И тръгна с Дженифър, която подтичваше зад гърба му, към очакващата ги лимузина.

— Чудесен ден, нали, сър?

Франк се поколеба какво да каже. Накрая каза истината:

— Пак ми го начукаха.

Портиерът се ухили.

— Да, сър! Винаги ни го начукват.

След Русия и Норвегия вашингтонският апартамент на Франк изглеждаше като дворец. Той се намираще на Миндууд Плейс — в Адамс-Морган, квартал за бедни и богати, бели, черни, кафяви, описан в пътеводителите като „живописен“, което означаваше, че има доста етнически ресторанти, закътани барове и практически никакво място за паркиране.

Дори и през деня улиците бяха пълни с млади професионалисти, по тротоарите се разхождаха късо подстригани бледи тийнейджъри, а групички салвадорци се събираха по трима-четирима, за да пийнат или да направят сделка.

Самият апартамент бе наистина внушителен — Франк го беше наел доста време преди кварталът да стане моден. Имаше огромни прозорци, стените бяха облицовани с фасадни тухли, а стереосистемата му за 2 000 долара бе крадена на два пъти (нито веднъж обаче през последните три години). Стаите бяха огромни, а в началото бяха и стилно обзаведени. Сега изглеждаха почти празни — резултат от това, че очарователната Алис Холкомб се бе изнесла с цялата мебелировка. (Това беше станало преди половин година и всичко, което каза Франк, бе: „Е, добре де...“)

Той сложи чайника на газовия котлон, след това вдигна телефона и провери секретаря. Нямахше нищо важно — във всеки случай нищо от Киклайтър или Адеър. Покана за вечеря. Покана за игра на покер. Обаждания от приятели, които „просто се обаждат“, както и обаждания от източници и вероятни източници, включително един, който твърдеше, че е разкрил убийството на Кенеди и „даже нещо повече!“ Последното обаждане бе напомняне, че трябва да участва във футболен мач на закрито, в понеделник в девет вечерта.

Франк си отмери две лъжички кафе в хартиения филтър, след това, докато чакаше чайника да заври, започна да преглежда пощата си.

Нямаше много неща: списания за научни изследвания, „Икономист“, сметка от „Виза“, банково извлечение от „Кресстар“ и купчина боклуци, които не си струаха хартията.

Когато чайникът засвистя, той поля смляното кафе и изчака водата да се изцеди пред филтъра, след това си наля още и почака още малко. Цялата работа беше, че е попаднал на голяма история. Беше абсолютно сигурен. Дори и да не можеше точно да каже каква е историята, тя съществуваше и в това нямаше никаква грешка. Можеше

да я види, макар и неясно. Беше като черна дупка, която се проявява чрез поведението на субектите, които са въввлечени в нея — субекти, които изчезват.

Субекти като Киклайтър и Адеър.

Седна на дървената маса, която използваше за бюро, и написа официално писмо на бланка на „Вашингтон Поуст“ до ФБР, ЦРУ, Националния здравен институт, Центъра за контрол върху заразните болести, Националната картографска и топографска агенция, Министерството на отбраната и Държавния департамент. Всяко от писмата бе адресирано лично до директора по информацията на съответното учреждение и всяко започваше със следните думи:

Уважаеми г-н.....

Това е запитване съгласно Закона за свобода на информацията.

Пиша Ви, за да поискам всякаква информация или документи, с които бихте могли да разполагате, относно експедицията на доктор Бентън Киклайтър и Ан Адеър, които наскоро отплуваха от руския град Мурманск към архипелага Свалбард на борда на норвежкия ледоразбивач „Рекс Мунди“. Доколкото зная, експедицията е организирана със съдействието на Националната научна фондация и е имала за цел да извади телата на петима миньори, погребани в селището Копървик. Корабът е напуснал Мурманск на 23 март 1998 г. и се е върнал в Хамерфест (Норвегия) пет дни по-късно.

По нататък в писмото Франк молеше за спешен отговор, тъй като това е в интерес на обществото. След като завърши писмото, се замисли и направи следната добавка:

Копие: „Уилямс и Конъли“

Това бе юридическата фирма, която представляваше „Поуст“. Позоваването на нея по принцип не бе необходимо, тъй като законът изискваше правителствените учреждения да отговарят на запитванията, позоваващи се на Закона за свобода на информацията, в десетдневен срок. На практика обаче повечето от учрежденията отговаряха формално, като потвърждаваха приемането на запитването, без да направят нищо по въпроса. Това най-често ставаше, когато авторите на писмата бяха обикновени граждани, действащи от свое име, и не се очакваше да бъдат особено настойчиви. Франк искаше учрежденията да знаят, че той (и „Поуст“) са готови да стигнат до съда.

Разпечата писмата и ги занесе в пощата на Колумбия Роуд.

Чиновникът в пощата беше весел ямаец, с глава, покрита със синя носна кърпа, завързана на възелчета в четирите края.

— Какво ми носиш бе, пич?

Франк му подаде писмата.

— Официална работа! — извика чиновникът, след като хвърли по един поглед върху адресите: — Завеждаме ги! Це-Ре-У! Фе-Бе-Ре-е! Пента-гон! Интересен живот си живееш, приятел.

С кикот взе парите, върна рестото и хвърли писмата в брезентовия чувал зад гърба си.

— Винаги на вашите услуги! Следващият, моля!

През следващите дни Франк проведе няколко телефонни разговора и поработи върху статията за грипа, която все още си представяше като „Първа част“.

Обект на опитите за телефонни разговори бяха трима души и резултатът беше все същият. Нийл Глисън не беше в службата си, а Киклайтър не беше на работа. Адеър просто не можеше да бъде открита, въпреки че телефонният ѝ секретар записваше обажданията му. Домашният телефон на Глисън не беше в указателя, също както по-късно стана и с този на Киклайтър. На два пъти Франк успя да се обади на учения късно през нощта, но старецът не казваше нищо друго освен „Ало“, след това затваряше, а накрая си смени и номера. Когато приключи статията за грипа, Франк я даде на куриер да я занесе в офиса на фондацията. Следващия следобед Коу му се обади и каза, че

много бил харесал материала. И че смятал, че можел да си остане „самостоятелен“.

— Чудесно — каза Франк. — И аз така мисля.

Последва пауза, която Коу запълни с въпрос:

— А сега какво? Надявам се, не нещо скъпо?

— Мислех да отида в Ню Мексико — отговори Франк. — Може да се направи нещо за вируса „Sin Nombre“. Смятах да отида до Таус, да поговоря с хората от тамошното здравеопазване. Това е добър материал.

— Прекрасно — облекчено каза Коу. — С нетърпение очаквам да го видя.

Франк обаче не тръгна веднага. В понеделник вечерта отиде в Спрингфийлд и игра футбол на закрито с младежи, които познаваше бегло, откакто бе дошъл във Вашингтон. Мачът бе напрегнат, тъй като перуанският отбор бе почти толкова агресивен, колкото и опитен. Франк вкара два гола, макар че отборът му загуби, и се прибра в къщи насинен и доволен.

Обади се на Ани за десети път през седмицата и за свое учудване успя да се свърже.

— Опитвах се да те открия — каза той.

— Знам. Току-що се върнах. Бях при родителите си и открих, че имам осем обаждания на секретаря.

В гласа ѝ нямаше раздражение, нито нетърпение, само някакво съдържано съжаление.

— Ще ми ги компенсираш ли?

Последва дълго мълчание, след това тя каза:

— Не мисля... Не мога да кажа нищо, наистина. Освен, че съжалявам за неприятностите ти. Наистина обаче яма никакъв смисъл да говорим за това.

— Има смисъл. Това е важен случай.

Тя замълча толкова дълго, че той най-сетне я подкани:

— Доктор Адеър...

— Да...

— Казах, че това е важен случай.

— Знам. Чух те. Само че просто не мога да ти помогна.

— Можеш. Но не го правиш. Искам да знам защо?

— Ами...

Замълча толкова дълго, че той за момент си помисли, че е затворила телефона. След това каза:

— Трябва да свършваме.

— Много невъзпитано!

Обвинението я стресна и Франк трябваше да си признае, че това бе нещо, което никога не би казал на Глисън.

— Какво? — попита тя.

— Невъзпитано. Грубо. Гаднярски номер... Искам да кажа, че изминах целия този път до ада и обратно. Изхарчих цяло състояние. А сега дори не искаш да говориш с мен.

— Не мога.

— Защо?

— Просто не мога.

— Заради Глисън, нали?

Това бе първият случай, в който споменаваше името на Глисън, и това я изненада.

— Какво?

— Казах, заради Глисън, нали? Нийл Глисън.

— Трябва да свършваме.

— Това ли е? Това ли е всичко, който можеш да кажеш: „Трябва да свършваме“?

— Не. Всъщност...

— Да не си дала някакъв вид... клетва за запазване на тайна или нещо подобно?

Тя не отговори.

— Слушай, доктор Адеър...

— Ани. Всички ми казват Ани.

— Добре, Ани. Цялата работа е, че мислех, че се разбираме. Искам да кажа, преди всички тези... — Той спря, защото думата, която му беше на устата, беше „лайна“, но не искаше да говори грубости пред нея. — Ти беше толкова отзивчива! Толкова мила!

— Благодаря — каза тя и миг по-късно добави: — Чак пък толкова.

Франк се засмя.

— Какво ще кажеш за вечеря?

— Вечеря?

— Забрави за Шпицберген. Ще отидем да хапнем. Ти ще кажеш коя вечер, ще кажеш на кое място. Само да не е канадска кухня.

Тя замълча за малко и след това каза:

— Много мило, но... не. Искам да кажа, че при тези обстоятелства не е добра идея.

Гласът ѝ изразяваше искрено съжаление и това го окуражи да я притисне.

— Какви „обстоятелства“? Не знам за никакви обстоятелства.

На свои ред тя се засмя.

— Искаш да ти кажа нещо, но не мога.

— „Не мога“. Това означава, че си подписала нещо!

По телефона прозвуча отчаяна въздишка.

— Трябва да свършваме. Във всеки случай това няма да ни доведе доникъде.

— Не затваряй. Оцени поне, че опитах.

— Трябва да говориш с доктор Киклайтър.

— Е, това вече е страхотна идея! — отговори Франк. — Доктор Киклайтър, как не се бях сетил! Само че всъщност се сетих. Проблемът е, че изглежда, той си е взривил телефона.

— Е, той е много зает.

— Всички сме заети. Ти си заета! Аз съм зает! Даже и Глисън е зает.

— Знам, но... наистина трябва да свършваме. Наистина!

— *Защо?*

Чу я как си пое дълбоко въздух.

— Защото съм сложила пиле във фурната и то изгаря. Докато говорим, апартаментът ми се изпълва с пушек и ако не отида, пожарната аларма ще се включи, ще дойдат пожарникарите, след тях полицията, после ще ме изхвърлят от апартамента, ще стана скитница и ще замръзна до смърт — това ли е, което искаш?

Франк си помисли.

— Не. Но ще се обадя след една седмица. Наистина мисля, че трябва да излезем на вечеря.

11.
ЛОС АНДЖЕЛИС
11 АПРИЛ 1998

Сузана намести бебето на хълбока си в торбата тип „кенгуру“ и сгъна количката. Ставаше с натискане на педал — съвсем лесно. Жената след нея, възрастна азиатка, ѝ помогна да я качи в автобус № 20 и докато Сузана си плащаше билета, каза:

— Ще я оставя тук. — И посочи зад шофьорското място.

— Много ви благодаря. — Сузана ѝ се усмихна.

— Много хубаво бебе. — Жената подаде на шофьора билета си за прекачване.

— Нали? — Сузана наведе лице към бебето и потърка носа си в него. — Малка сладка кукличка!

Помоли шофьора да ѝ каже, когато стигнат до булевард „Уилшир“, и след това седна на страничната седалка отпред, като сложи „кенгуруто“ до себе си така, че никой да не заеме мястото. Докосна с пръст мъничкото бебешко носле. Това винаги го караше да се смее и то изгука, усмихна се и показа трапчинките на бузките си.

— Как успя да станеш толкова хубав? — попита тя. — Кажи ми, как успя, а?

Загледа се през прозореца в Лос Анджелис, като дундуркаше от време на време Стивън, за да не вдига шум. Не очакваше толкова голяма част от града да е павирана. Както и толкова много от къщите да са миниатюрни. А палмите — каква работа вършеха? Толкова бяха ошмулени, че практически не можеха да предложат никаква сянка. Просто бяха наредени покрай улицата, като една редица от разочарования.

Това беше лошо, защото когато си мислеше за палми, тя винаги си ги представяше романтично — огъващи се от вятъра, на плаж с цвят на слонова кост, на няколко метра от водата. Синя вода. Безоблачно

небе. Но тук — в Лос Анджелис — в истинския живот, забутани в пустинята, заобиколени от бетон, те бяха... *какво?*

Гнусни. Това бе единствената дума за тях. Гнусни. Всъщност, ако я питаш, целият пейзаж беше скапан. Дори тук, на малко разстояние от Бевърли Хилс, където се предполагаше, че всичко е перфектно — то беше скапано. Дори и автобусът да не минаваше по най-красивите улици...

От известно време тя пътуваше с автобуси. Този беше четвъртият.

Лицето на бебето се сбръчка и то започна да проплаква, от което тя разбра, че е време да го накърми, още повече че гърдите ѝ бяха натежали. По-добре да го нахранеше сега, защото млякото ѝ можеше да прокапе и *това* вече наистина би било лошо. Защото дрехите, които носеше, бяха само за днешния ден (етикетите бяха обърнати така, че да не се виждат).

Аделин ги бе взела, докато пазаруваше в Пентагон Сити Мол, недалеч от квартирата, която използваша като скривалище в Потомак Тауърс. Аделин я наричаше „нашето скривалище“, въпреки че всъщност беше просто двустаен апартамент. Както ѝ да го наречеш, апартаментът беше добър. Той дойде заедно с нова кола, банкова сметка и — което беше най-добро — с нова самоличност. Докато Сузана живееше там (а след Райнбек тя прекарваше доста време там), тя беше госпожа Елиът Амброуз. Това ѝ харесваше, защото звучеше изискано. Във всеки случай по-изискано от Сузана Демянюк.

При всички положения апартаментът бе удобен — близо до търговската улица и до летището. Можеха да вземат дрехи и след ден-два да ги върнат в магазина под претекст, че не са подходящия размер. Това се повтаряше отново и отново.

Дрехите бяха важни, защото ти си това, което носиш. Така казваше Соланж. Казваше, че ако си достатъчно добре облечен, все едно ставаш невидим — поне що се отнася до полицаите, охранителите и други подобни хора. Ако си добре облечен, никой не те притеснява. Това практически е *правило*.

Все пак дрехите бяха доста скъпи — само костюмът ѝ струваше повече от *самолетния ѝ билет* — и нямаше никакъв смисъл да ги купува. Още повече, ако можеш да ги вземеш за кратко време.

Обикновено тя си вземаше дрехи от магазини за втора употреба. Всички го правеха. По този начин не си харчеха парите, които биха могли да употребят за по-важни неща (като за добра пералня). Дори памукът, който би трябвало да е толкова естествено нещо — да се прави памучен плат беше все едно... да се дълбае за нефт или нещо такова. Това означаваше замърсяване! А по този начин... Белинда или някое от момчетата от отдела за специални задачи можеха да приберат всичко, след като тя и Томи се върнат от крайбрежието.

Сузана огледа автобуса. Ако се замислиш, автобусът не е чак толкова лошо място да накърмиш едно бебе. Облегалките на седалките са достатъчно високи, за да те прикрият — а и този беше много препълнен.

Стивън почна да суче. След няколко минути тя го премести на другата си гърда. Лос Анджелис се точеше покрай прозореца. Пътуваха бавно. Движението беше натоварено и понякога просто стояха на едно място и чакаха някой пред тях да помръдне — червено, зелено, жълто, червено, *ало?* Никой обаче не натискаше клаксона. Вероятно бяха свикнали. Нищо чудно, че небето имаше такъв мръсносив цвят.

Когато шофьорът каза: „Наближаваме булевард «Уилшир»“, блузата ѝ бе закопчана и Стивън се беше оригинал. Тя сгъна лигавника и го прибра в торбата. След това от едно затворено с цип отделение, което по принцип бе предназначено да се държат бутилките с мляко, извади електрическа крушка и я сложи до тока на обувката си.

В момента, в който се изправи, шофьорът малко увеличи скоростта, а след това рязко спря на автобусната спирка. Тя чу как крушката се търкаля по пода.

Разбира се, нямаше начин да се каже кога или къде ще се счупи. Можеше да се търкаля цял ден, а можеше да се счупи преди тя да слезе от автобуса. Не можеш да го предвидиш. Изобщо не можеш.

Затова Соланж обичаше метода на електрическата крушка. Въпрос на случайност, казваше, като Природата.

Слезе от автобуса и се огледа. Север — юг, изток — запад. Не знаеше къде се намира. Приблужи се до една червенокоса жена, която седеше на масичка в кафене на няколко крачки от автобусната спирка.

— Извинете?

Жената вдигна поглед от малкия бележник, в който пишеше нещо.

— Знаете ли къде е Родео Драйв? — Сузана премести Стивън от единия хълбок на другия.

Жената я огледа — сякаш преценяваше колко е похарчила за облеклото си или още по-лошо — дали дрехите са нейни. След това въздъхна и изви очи към ъгъла.

— Точно отдясно е.

Сузана се усмихна благодарно.

— Между другото — добави жената с отровна усмивка, която почти накара Сузана да извади електрическата крушка и да я хвърли срещу тази кучка. — Казва се Ро-дей-о Драйв, а не Родео.

— Много ви благодаря — каза тя и тръгна в показаната посока. Откъде накъде трябваше да знае, че не се произнася по начина, по който е написано? Родео. Като Роде-о. Нали това все пак беше Западът!

Жените те преценяват повече от мъжете, макар че мъжете преценяват по различен начин. Освен хомосексуалистите, които преценяват както жените. Това, че имаш бебе, не променя много нещата за начина, по който те гледат мъжете. Всъщност тя изпитваше приятно усещане от одобрителните погледи, които ѝ хвърляха. След раждането бе отслабнала и сега с тези лъскави дрехи изглеждаше добре. Дори фигурата ѝ бе станала по-добра, след като гърдите ѝ бяха наедрили от кърменето. По-добре от имплантация. А и Стивън беше толкова сладък, че хората просто не можеха да отлепят очи от тях двамата.

Чувстваше се така добре, че почти ѝ се искаше това да е истинският ѝ живот. Като ходеше по Родео Драйв и буташе бебето в новата му количка, с удоволствие разглеждаше витрините. Прозорците им бяха идеално чисти, а стъклата не просто прозрачни, а сякаш невидими. Магазините бяха толкова скъпи, че в половината от тях трябваше да си направиш предварителна заявка, само за да влезеш. Всичко беше изложено, сякаш е нещо свещено. Имаше очила на въртящи се поставки, така че да можеш да ги видиш от всеки възможен ъгъл, сякаш са скъпоценни камъни. И една витрина с чантичка. Само една чантичка. Това беше всичко!

Всичко светеше и блестеше, дори и хората.

Сузана спря и се загледа в отражението си във витрината. И какво? Тя си пасваше тук. Наистина си пасваше, защото изглеждаше като съпруга на някой продуцент или нещо такова. Или може би самата тя е продуцент, излязла с бебето си, за да си купи обици и килими.

Чувстваше се добре.

Фактически, чувстваше се толкова добре, само като се разхождаше, че започна да се чувства виновна. Соланж обаче лично ѝ бе начертал маршрута на компютъра. Картите ѝ показваха какви автобуси трябва да вземе и през какви квартали трябва да мине. Всичко останало зависеше от нея. Тя можеше да сложи където си поиска крушките — в автобус, в боклукчийска кофа, на паркинг — стига да е правилният квартал.

Така трябваше да бъде, ако искаха да установят резултатите. Освен това всички квартали бяха шикозни, защото... кой използваше най-много пари, кой причиняваше най-много щети?

Това бе коремът на чудовището — точно тук. Соланж го наричаше „енергийния Център“, или може би не точно така, но нещо подобно. „Енергийният център на очевидната консумация“. Точно тук — на Родео Драйв.

Ро-дей-о Драйв.

С последната крушка — бяха направили само десетина — спря на тротоара пред „Би Джанс“. Намести чадърчето, което пазеше сянка на Стивън, след това бръкна в торбата, извади крушката и внимателно я постави на улицата близо до тротоара, където някоя кола със сигурност щеше да я строши.

Няколко души вървяха срещу нея и се смееха високо. Имаха големи бели зъби и хищнически погледи, които за миг я изкушиха да настъпи крушката още сега. Не го направи обаче. Не защото щеше да се разболе, а защото имаше обувки на високи токове, които струваха 192 долара в „Джоан и Дейвид“ и трябваше да бъдат върнати.

Което значеше, че трябва да ги пази.

12.

ВАШИНГТОН

17 АПРИЛ 1998

Беше средата на април и в града сияеше пролетта.

След като се върна от Санта Фе, Франк откри, че зимата си е отишла и пейзажът се е променил. Улиците, парковете и градинките бяха осеяни с разцъфнали лалета и азалии. Изглеждаше, че всички дървета са цъфнали.

След като влезе в апартамента си, той хвърли куфара на леглото, облече тениска и шорти и излезе да потича, за да възстанови мускулите си след дългия полет. Тичаше през Рок Крийк Парк, като се придържаше към велосипедната алея. На около половин километър, близо до Зоологическата градина, черната асфалтова алея бе обсипана с паднали от черешите цветчета. Поривите на вятъра навяваха дъжд от венчелистчета, които падаха като конфети. „Какъв ти Париж!“ — помисли си той. Няколко седмици през пролетта Вашингтон беше най-красивият град на света.

Може би пък просто само така му се струваше, защото беше прекарал последните две седмици в пикапи, мотаейки се из пустинята, където нямаше нищо освен прах и камъни. Дори един-единствен лилав храст там изглеждаше като чудо.

Движеше се заедно със служителите от здравеопазването, които се опитваха да спрат разпространението на вируса Ханта в района на Четирите ъгъла. Засега бяха регистрирани само два случая, и то географски отдалечени на повече от сто километра, но при вирус, който убива седемдесет процента от заразените, никой не искаше да поема рискове.

В някои случаи домакинствата, които проверяваха, се намираха в резервати, в други случаи — извън тях.

Но при всички случаи бе доста сложно да се вземе разрешение за поставяне на капани, за кръвни проби или за оглед на домовете.

— Искате да проверите къщата ми за лайна на мишки? Кои, по дяволите, сте вие?

— Опитваме се да предотвратим избухването на епидемия, подобна на онази от 93-та.

— Значи мишките... Те ли я предизвикват?

— Да. По някакъв начин. Става въпрос за вирус, а мишките го *разпространяват*.

— А-ха. И как се казва този вирус?

— *Sin Nombre*.

— Така ли се казва? Безименен вирус?

— Точно така.

— Будалките ме...

Някой хора си спомниха 93-та. Треската, паниката, умиращите. Те знаеха за *Sin Nombre* повече, отколкото биха искали, и наименованието не им се струваше смешно. Тези обаче, които не бяха били там по онова време или пък не бяха обърнали внимание, се дразнеха от името. Погледът им казваше: „Махайте се! Трябва да измислите нещо по-добро от това — някаква болест която дори няма име.“

Други реагираха подозрително.

— Искате да вземете проби за антитела? Ако говорите за СПИН, направо си го кажете, само не ми пробутвайте тези глупости за *Sin Nombre*.

В края на краищата хората от здравеопазването постигнаха това, което искаха, и нямаше истинска епидемия — само два случая. Все пак това беше интересно и историята — лесна за написване. Още по-важното бе, че Коу щеше да е доволен и щеше да му остави достатъчно време да се занимава с историята, от която всъщност се интересуваше.

Взе си душ, след това седна на компютъра и изчисли разходите си. Отпечата ги на една страница и я сложи в плик заедно със сметките. Щеше да ги изпрати на Дженифър още утре сутринта.

Извади флопидиска от лаптопа си, постави го в компютъра и копира всички файлове от пътуването. Нарече ги *Nombre 1* и след като изчете всичките бележки, създаде нов файл — *Nombre 2*. Работи около

час, но накрая не издържа — беше пролет и просто му се искаше да излезе навън.

Копира файловете на флопидиска, загаси компютъра и отиде в кухнята. Отвори хладилника и погледна в дъното му за кутията с дискети, която държеше зад млякото. Даваше си сметка, че това е малко странна практика — да си държиш архивите по този начин, но поне беше ефективна. Хладилникът бе хладен, но не замразяваше. И което беше най-важното — беше изолиран. Ако имаше пожар, архивът му щеше да оцелее.

Късно следобед, когато слънчевите лъчи едва се промъкваха през прозорците, вдигна телефона и се обади на Ани Адеър.

— Ало?

— Франк Дейли съм.

— А! — Пауза — Здравсти.

Между двете възклицания — „а“ и „здравсти“, гласът ѝ се промени, снижавайки се от ентузиазъм до предпазливост.

Около минута говориха за това-онова. Как е той. Как е тя. Получила ли е материала, който ѝ е изпратил? За грипата?

— О, да! Беше добър. Впечатлена съм.

Мина известно време, но той продължи:

— Мислех си, знаеш ли — можем да излезем да хапнем по нещо.

— Не знам — каза тя. — Не ми се струва много добра идея.

— Защо не?

— Защото... защото все още не мога да говоря с теб.

— Но ти го правиш! В момента говорим.

— Знаеш какво имам предвид. Искам да кажа... за Копървик. За Хамерфест.

— Затова ли мислиш, че ти се обаждам?

— Да.

— Господи, а някои говорят за подозрителни хора! Копървик! Мислиш, че искам да говорим за Копървик?

— Аха.

— Е, добре де, Копървик... Ще ти кажа следното — ако ти обещава да не говоря за *нищо* от това?

— Няма да повярвам. Ти ми изглеждаш... настойчив.

— „Настойчив“? Аз? Не. Не съм „настойчив“. Гладен съм. А ако обещава? Ако се закълна?

Кръшен смях му показва какво мисли тя по въпроса.

— Добре де, виж какво ще ти кажа! Ще се закълна върху цяла купчина Библии.

Лек кикот.

— Какво ще кажеш? Библии! Цял куп.

— Не ми изглеждаш много религиозен.

— Добре де... права си. Не съм. Какво ще кажеш за „Дъгата на гравитацията“? „Анатомия“ на Грей? Само посочи книгите, аз ще ги сложа една върху друга и ще се закълна!

Тишина от другата страна на линията. След това:

— Но... — Въздишка. — Знам, че искаш да знаеш нещо повече за експедицията. Ако бях на твое място, и аз щях да искам да знам.

— Вярвай ми. Направих статията. Ти я прочете. Сега съм тръгнал към по-големи и по-добри зарази.

— Какво например?

— *Sin Nombre*. Току-що се връщам от Ню Мексико.

— Наистина?

Като промени гласа си така, че да добие професионалното звучене на радиоговорител, той започна да чете от екрана на компютъра си:

— Още преди да започне зимата здравните специалисти в областта Четирите ъгъла бяха загрижени от факта, че *peromyscis maniculatus* се размножава в опасни размери. Известна най-често като горска мишка... — Той спря за малко. — Искаш ли да продължавам?

— Не.

— А по въпроса за вечерята?

— Ами...

Той винаги приемаше думите „ами“ или „може би“ като съгласие. Като малък казваше на майка си: „Не казвай не, кажи «може би»“.

— Чудесно. Петък става ли? Знам, че е натоварен ден, но... Ще те взема в седем и половина!

След това, без да й даде време да отговори, прекъсна връзката — ако не бе съгласна, тя щеше да му звънне. А ако не можеше да намери номера му, е, толкова по-добре.

Ани живееше на около километър от неговия апартамент в къща, която делеше с една жена — казваше се Инду — от Канзас и един компютърен специалист на свободна практика от Каракас.

— И двамата са на работа тази вечер — каза тя и се засмя. — Ние сме компания от бачкатори.

Беше му отнело много време да намери място за паркиране и ѝ го каза, докато отваряше вратата на сааба.

— Добре де, защо тогава не отидем пеша? — попита тя.

Така и направиха.

Беше топъл дъждовен ден. Тротоарите бяха мокри и чисти, а кофите за боклук не бяха препълнени. Изминаха шест-седем пресечки, докато стигнат до Адамс-Морган, подминавайки групички пияници, паркирали наред улицата полицейски коли, които пречеха на движението, един грил „Кени“ и една църква на Муун. Във въздуха се носеше мирис на орлови нокти и алкохол, гърмеше салса и рап.

— Разкажи ми за пътуването си — каза тя. — Откъде този интерес към *Sin Nombre*?

— От името. Звучеше ми така призрачно... точно обратното на това, което казват за Ню Йорк.

— Какво е то?

— Нали знаеш, толкова е хубав, че трябва да има две имена. Но това нещо е толкова лошо, че не са искали да му дадат и едно.

— Винаги съм се чудила защо го нарекоха така.

— Мога да ти кажа.

— Чудесно!

— Малко е разочароващо обаче.

— Защо?

— Защото се намесва политиката — отговори Франк. — В началото го наричаха вируса Муерто Каньон, по името на мястото, където са го открили. Това обаче не вървяло, защото този каньон се намира в резервата на навахо и те побеснели от идеята да се нарече вирус по името на това място.

— И защо?

— Защото в тази местност е имало голямо клане. Преди сто години белите избили там индианците. Сега ги избива вирусът и не изглежда много умно да го нарекат така след предишното бедствие.

— И какво стана?

— Нарекли го Вируса на Четирите ъгъла.

— Разумно — каза Ани. — Болестите често се наименоуват по местата, където са открити.

— Хонконгският грип, Марбург, Ебола...

— Точно така.

— Всичко това са имена на местности — каза Франк, — освен че Ебола е река, или поне така си мисля. Както и да е. След като го нарекли вирус Четирите ъгъла, местните жители много се разтревожили. Търговската камара, туристическите офиси — нали разбираш гледната им точка. Все едно да живееш в град, който се нарича „Полиомиелит“. Така че не могли да му измислят друго име и накрая го нарекли Безименния вирус.

— Само че преведено.

— Да, те са чувствителни и по въпросите за езика.

Стигнаха до един етиопски ресторант — „Мескерем“. Нямаше ножове, вилици или столове. Седяха на напълнени с морска трева кожени възглавници, ядяха пикантно рагу с ръце, използвайки парченца от бухналия кисел хляб, наречен инджера, за да си помагат да пренесат парченцата месо и зеленчуци от чинията до устата си. Този тип вечеря предразполагаше към интимност, но все пак Ани продължаваше да е резервирана. Изглеждаше, че е готова да се стегне в момента, в който той спомене Копървик.

Затова той не го направи. Говориха за политиката по отношение на инфекциозните болести и след известно време тя се поотпусна.

— Няма да повярваш — каза му, — но има случаи на холера, тиф, дифтерит — на всичко. Дори чума. Всички те се докладват в Световната здравна организация, в Центъра за контрол върху заразните болести и на разни други места. Но казва ли Държавният департамент някому за това? Не. Защото ако кажеш, че Тайланд е препълнен с венерически болести или че в Боливия има холера, това се разглежда като политическо действие — атака срещу страната, за която говориш.

— Би трябвало да са по-загрижени за здравето на хората.

— Има и още нещо — всяка болест си има собствено лоби. Така че отпускането на средства за изследването ѝ има по-малко връзка с „да направиш добро на много хора“, отколкото с... не знам как да го кажа... умението да поддържаш връзки с обществеността.

— Толкова ли са зле нещата?

— Просто са така. Не можеш да се сърдиш на хората. Те стават много чувствителни, когато биват наранени близки, които обичат. И в същото време трябва да се вложат толкова пари...

Тя имаше породиста фигура, дълги крака, стойка на танцьорка. Беше достатъчно хубава, тъй че когато стана, за да отиде до тоалетната, я проследиха не само очите на Франк. Все пак, само петнадесет минути след като я бе видял за пръв път в НЗИ, той вече знаеше, че тя не притежава психиката на хубава жена. Притесняваше се от комплименти, не беше способна да флиртува или поне така изглеждаше. Беше плашлива и срамежлива, отдръпваше се и от най-беглия физически контакт.

В нея имаше някаква наивност, която бе изненадваща, защото съществуваше наред с това, което Франк знаеше, че е брилянтност. От една страна тя вероятно бе гений, а от друга — не бе отракана дори колкото шестокласничките от Хайн Мидъл Скуул, с които му се бе случвало да говори (като част от специална програма на „Поуст“).

Колкото и неудобно да се чувстваше в неангажиращия разговор, тя имаше чувство за хумор и обичаше да говори за работата си. А и смехът ѝ бе обещаващ — понякога ѝ се изплъзваше безгрижно кикотене.

Затова той играеше така, че тя да се чувства уютно, слушаше внимателно това, което му казваше, и се държеше настрана от всичко друго. Това проработи. Усещаше, че тя почва да се държи по-свободно с него, омеква и напрежението ѝ изчезва. Това нещо бе наследил от баща си — гъвкавостта на характера, която му позволяваше да бъде прекрасно отражение на всеки, с когото разговаря, независимо от това дали иска да го съблазни, или да измъкне информация. Този „талант“ понякога го притесняваше.

Но дори мисълта за баща му, от когото цял живот се бе опитвал да се дистанцира, не можеше да го спре да работи върху Ани Адеър. Когато тя се върна, той се наведе и хвана едната ѝ ръка. Имаше кратък момент на неловкост, в който тя инстинктивно се опита да се отдръпне, но той я задържа.

— Чакай малко — каза. — Не ставам нахален. Искам само да видя дланта ти.

— Защо? — попита тя, изпълнена с подозрение, че може би иска да ѝ се присмее.

— Да ти предскажа бъдещето.

— Не ставай глупав — каза тя, но ръката ѝ остана в неговата.

Той погали дланта ѝ, а след това всеки пръст.

— Значи не вярваш, че мога да предскажа бъдещето?

— Не.

— Не е вярно. Мога.

Тя се изкикоти.

— И къде придоби тази способност? В училище?

— Много те моля — заяви той с официален тон. — Ние не го наричаме „училище“. Това е Американският колеж по хиромантия. В училище могат единствено да те научат да различаваш кокосов орех от фурма.

Смях.

— Не, не съм го завършил. Писах обаче статия в едно списание за един хиромант.

— Сериозно?

— Да. Виждала си рекламите, нали? Те обикновено са една голяма червена ръка с изписани върху нея цифри и задължително се поставят върху прозореца на малка бяла къща, близо до магистралата, най-често разположена между работилница за ремонт на плочки и живарници за риба. Винаги съм се чудел кой ходи на такива места.

— Хора, които искат прясна риба или да си поправят плочките.

— И всички с длани — съгласи се Франк. — Във всеки случай, отидох при някоя си мадам Рурак — оракулът на Хайатстаун. С нейно разрешение говорих с някои от клиентите ѝ. Оказа се, че клиентелата ѝ е много разнообразна. Това са същите хора, които ходят при масажисти от традиционната китайска школа, само че тя „оправя“ психиката, а не гърбовете им.

— И всичко това се оказа само въздух под налягане?

Той повдигна рамене и продължи да гали леко ръката ѝ.

— Не знам. Тя не предсказваше цифрите от тотото. Беше напрегната, много съсредоточена, но всичко, което каза, бе доста общо.

— Като ясновидките.

Франк присви очи.

— Почти.

Тя се засмя.

— Добре де, но какво мислиш, че получават хората, които отиват при тази жена?

— Винаги си тръгвах в добро настроение. Имах чувството, че тя им дава някаква утеха за това как се е развил животът им. Тя казваше: „Ето го — на дланта ви е. Вече е написано. Каквото и да направите, няма да го промените. Можеш на десет години да си купиш компютърни игри, може да се научиш да свириш на китара, можеш да поканиш Шери Дъдли да излезете — това не значи нищо. Защото всичко, което предстои във времето, вече е записано — линията на живота, линията на любовта.“ Хората харесват това. Снема напрежението им.

— Коя е Шери Дъдли? — засмя се тя.

— Не мога да говоря за това — измрънка той.

Тя отново се ухили.

— Но ти не вярваш във всичко това, нали?

— В какво? — Той повдигна пръстите й един по един и след това отново ги отпусна върху дланта си. — Имаш предвид съдбата ли? — Наведе се над ръката й и втренчено я загледа. — Разбира се, че вярвам. Виждам... някой *нов!* Някой *нов* в живота ти.

— Така ли? — попита тя с дълбок скептицизъм.

— Да. Ще бъде прекрасно. Ще направиш всичко, каквото каже този човек.

— Да не би този човек да е висок, мургав и симпатичен?

Той продължи да се вглежда.

— Да. Определено е висок и... не изглежда зле! Но... — Поклати глава и се намръщи. — Не е много мургав. По-скоро... не знам. Ирландец или нещо подобно. Сини очи. Златно сърце. Никога на споменава Копървик. Нещо подобно.

— Започвам да схващам.

— Има и още нещо. Тази линия е невероятно подробна. Оказва се, че този човек е сантиментално привързан към колата си, която би трябвало отдавна вече да е продал.

— Да не би колата да е сааб? — изкикоти се тя. — Просто питам. Той се взря в дланта й.

— Да, мисля, че е сааб! Изумително. Трябва да опиташ и ти това! Не ти трябва дори и ръка, с която да работиш, защото, Боже мой, ти си толкова естествена.

Отидоха в „При Боб“ за сладолед. Разговорът се прехвърли върху семействата. Нейното не можеше да бъде по-различно от неговото — фамилията ѝ можеше да бъде проследена чак до първите заселници в Ню Ингленд. Беше пълна с учени и банкери от „Уолстрийт“.

— Много време отделяха, за да организират благотворителни балове. Това даваше възможност на майка ми да харчи много пари за дрехи и да не се чувства гузна.

— Това значи са легендарните „стари пари“.

— Донякъде „стари“, но не толкова легендарни. Дядо ми е направил удар по време на депресията. Вложения и телефонни обаждания. Обаждал се е и влагал. А твоето семейство?

— Всъщност... нямам семейство. Искам да кажа, не в истинския смисъл на думата.

Ани се намръщи.

— Всеки има семейство.

— Имам някакви лели и братовчеди, но не се срещам с тях. Нямам братя и сестри. Майка ми умря, с баща ми не поддържахме връзка.

— Това е *тъжно*.

— Не толкова. Не и ако познаваш Стареца.

Вървяха пеша до къщата ѝ. Бе станало по-хладно и на хоризонта се задаваше гръмотевична буря. Сега тя се държеше по-отпуснато, от време на време се подпираше на него и докосваше ръката му, за да подчертае нещо.

Сам се учудваше на сдържаността си. Нито дума за Копървик, освен веднъж, и то на шега. Когато стигнаха до вратата ѝ, тя замънка някаква покана към него да влезе: „Мога да направя кафе“, но той отказа. Ако влезеше, едва ли щеше да удържи ръцете си далеч от нея. А това или би било прекрасно, или би означавало неприятност.

Така че постояха на прага за няколко неловки мига. Накрая той каза:

— Беше чудесно. Ще ти се обадя. — Вдигна ръка за поздрав, обърна се и тръгна по стълбите към сааба си.

Докато пътуваше към къщи, слушаше джаз по радиото и мислеше за вечерта с Ани Адеър. Знаеше, че неговата сдържаност ще се изплати, но не знаеше какво ще бъде заплащането. Самият той Ани ли искаше, или Копървик? Не беше сигурен. Тя го привличаше, но от

друга страна — много жени го привличаха. И все пак — все пак не беше просто привлечен. Харесваше я. Беше толкова сладка, и умна, и забавна...

Искаше и двете неща: Ани и Копървик. Копървик и Ани.
Без значение в какъв ред.

През следващата седмица Франк получи официални отговори от няколко учреждения, потвърждаващи, че са получили запитванията му, позоваващи се на Закона за свободата на информацията. Малко покъсно получи и още един отговор, които бе по-тежък.

Пакетът, който дойде от Националната научна фондация, бе дебел почти два сантиметра и още преди да го отвори, той знаеше, че материалът в него ще бъде истинско разочарование. В противен случай нямаше да го обработят и да му го изпратят толкова бързо.

Все пак се налагаше да го прочете, защото както се казва в един блус: „Човек никога не знае, нали?“

Седна на кухненската маса, отвори плика и откри в него шестдесет страници документи. Първият бе придружително писмо, в което се казваше, че приложеното се смята за пълен отговор на запитването му и не следва да очаква продължение. Към това бяха приложени две страници, в които се обясняваха различните изключения, които допуска Законът за свобода на информацията.

Останалите петдесет и седем страници съдържаха главно оригиналното предложение за отпускане на субсидия, което Киклайтър и Адеър бяха отправили към ННФ — преди около две години. Франк прегледа предложението от първата му страница до приложенията, но не откри нищо, което вече да не бе виждал.

Останаха три листа.

Първият бе писмо за отказ, написано на бланка на ННФ. Адресирано до доктор Киклайтър, то бе с дата 11 януари 1997 г. и започваше по следния начин:

Съжаляваме, че Фондацията не е в състояние да удовлетвори Вашата молба за субсидия (Вх.№ 96–14739).

Ако приоритетите за изследвания се променят или се освободят допълнителни средства...

И тук нищо ново.

Следващият лист бе също писмо, но по-скорошно. С дата 17 февруари 1998 г. то бе адресирано до директора на ННФ и подписано: „С най-добри чувства“. Но това бе всичко. Нищо друго не можеше да се разчете, защото всеки ред от текста, както и главата на бланката, бяха заличени с дебел черен флумастер. В полето редакторът бе написал В(1).

Бинго!

Дори и без да гледа обяснителните бележки, Франк знаеше, че изключението В(1) се отнася до въпроси, свързани с националната сигурност. Това потвърждаваше предположението му, свързано с присъствието на Нийл Глисън в Хамерфест — че в експедицията до Копървик има нещо повече от „чиста наука“.

Това на свой ред обясняваше внезапната недостъпност на Киклайтър, както и нежеланието на Ани да обсъжда Копървик и това, което се е случило там. Ако това бе въпрос, свързан с националната сигурност, вероятно ги бяха накарали да положат клетва за запазване на тайната.

Но защо? Предложението за отпускане на субсидия беше пред него, в пълен текст, без нито една дума да бъде съкратена. В него се описваха всички аспекти и цели на експедицията. Това бе *всичко*, заради което бе формирана тази експедиция. Тогава какъв бе смисълът на клетвата за запазване на тайна — освен ако нямаше нещо друго, което да не е включено в предложението?

Франк се вгледа в почерненото писмо. Можеше да е изпратено отвсякъде: ФБР, ЦРУ, Пентагона — нямаше как да разбере.

Раздразнено извади последния лист от пакета — също бе писмо от 23 февруари 1998 г. и също бе адресирано до директора на ННФ.

В три кратки изречения авторът му благодареше на директора за помощта и съобщаваше, че фондацията е „радостна да съобщи, че е решила да подкрепи експедицията на Киклайтър-Адеър до Копървик“. Писмото бе подписано.

Искрено ваш,
А. Лойд Колп
изп. дир.

Франк се вгледа в главата на бланката:

ПОПЕЧИТЕЛСКИ ФОНД „КОМПАС“

Офисите му бяха на „Маклейн“, което бе на около три светофара от ЦРУ. Което, разбира се, още не означаваше нищо. Или поне не бе задължително да означава нещо.

Кой обаче беше А. Лойд Колп? Какъв беше бил преди да стане управител на фонда „Компас“?

Облегна се на стола си и разположи на масата пред себе си всички писма, подредени по хронологичен ред. Първо, отказът на ННФ на предложението на Киклайтър. След това минава година и половина и внезапно някой от разузнавателната общност се включва. Как — не знаем. С каква цел — също не знаем. Но се включва. Седмица по-късно в ННФ пристига писмо, с което се благодари на директора ѝ за помощта му (*каква помощ?*) и се обявява решението фондът да подкрепи експедицията.

Второто писмо свързано ли бе с третото? „Човек никога не знае...“

„Ето така се полудява — помисли си Франк. — Все едно да се опитваш да наредиш пъзел, като ти липсват половината части.“

Погледна към тавана. Вентилаторът бавно се въртеше. След това погледът му падна върху календара до телефона. Дните, в които бе ходил да бяга, бяха отбелязани с кръгчета. Може би трябваше да отиде да потича, но...

Нямаше настроение за това. Небето бе помрачняло и си личеше, че скоро ще завали. Въпросът беше само кога. Той седна на бюрото си и включи компютъра.

Все още имаше достъп до Нексис, благодарение на „Поуст“ (или по-точно благодарение на способността си да хакне паролата от

компютъра в офиса си). Радваше се на това, защото тези услуги бяха изключително скъпи, а Интернет не беше достатъчно добър заместител. Ако трябваше да използва Интернет, за да намери нещо за фонда „Компас“, вероятно щеше да му се наложи да прерови океан от информация преди изобщо да може да се ориентира.

С Нексис влизаш веднага в центъра — и само в центъра — на нещата.

Базата данни беше огромна. В нея бяха вкарани почти всички вестници и други периодични издания в света от „Таймс“ до „Джърнъл оф роботикс“ през последните двайсет или трийсет години. Всичко, което трябваше да направи, беше да избере тази част от базата данни, която му е нужна („Новини“) и да напише ключовете фрази за търсене: Фонд „Компас“ и фондация.

Тридесет секунди по-късно пред него имаше списък на всяка статия, в която се съдържаха тези фрази.

Имаше единадесет позовавания — започваха от 1981 година. Няколко от тях бяха повторения или препечатки от информационни агенции. Важната информация обаче се свеждаше до факта, че фондът „Компас“ е основан от дарението на Дж. Кендрик Мелоуз — „консервативен филантроп“.

Франк се усмихна на това определение. Мелоуз несъмнено беше това, но той също (и по-специално) беше и „член на разузнавателната общност“, който бе платил скъпо и прескъпо, за да бъде включен в Съвета за разузнаване към президента.

Франк се върна към екрана и започна ново търсене. Този път за А. Лойд Колп. Малко по-късно екрана примигна и на него се появи списък от пет статии.

Най-скорошната от тях бе с тригодишна давност. Съобщаваше се, че генерал А. Лойд Колп напуска поста си като началник на Военномедицинския институт за инфекциозни болести (ВМИИБ). Очаква се, след кратка ваканция със семейството си, генералът да поеме поста на изпълнителен директор на фонд „Компас“. Франк отново се облегна и въздъхна. Знаеше кой е Колп. Дори без да чете другите статии, знаеше какво е написано в тях. Погледна само заглавията, за да види дали е прав, и разбра, че е.

ШЕФЪТ НА ВМИИБ ТВЪРДИ, ЧЕ МАЙМУНСКИЯТ ВИРУС НЕ Е ЗАПЛАХА

ИНСТИТУТЪТ В РЕСТЪН Е ДЕЗИНФЕКЦИРАН

КОЛП ПОСЕЩАВА МЯСТОТО

Генералът бе станал известен за една-две седмици, когато ВМИИБ бе повикан да затвори и дезинфекцира частна клиника за изследване на маймуни в Рестън, Вирджиния. Маймуните бяха започнали да умират с десетки и се появи опасение, че може да се разпространи някаква ужасна болест.

Колп с войските си свърши работа. Държача се геройски. Страхът на обществото бе успокоен. След това дори бе написана книга за този инцидент.

Франк обаче знаеше, че в историята на ВМИИБ има и по-мрачни моменти. Зад многобуквеното съкращение стоеше едно по-старо и по-просто име: „Форт Детрик“. Само на няколко километра от Кемп Дейвид и много близо до редицата новопостроени вили, Детрик беше център за изследванията на Пентагона върху биологичните оръжия.

Това бе, разбира се, чисто отбранителна мярка или поне така се казваше на широката публика. Истината обаче беше, че няма държава, която може да изгради отбрана срещу такива оръжия, ако не разбира какво представляват те, как работят и как могат да бъдат ограничени.

Което означаваше, че трябва да се направят и изпробват такива оръжия.

Поради това учените на Пентагона трябваше да работят с някои от най-опасните токсини и вируси на Земята: ботулин, рицин, антракс, белодробна чума.

Много пари бяха хвърлени в това, което наричаха „военизиране на биологичните агенти“. Екипи от учени изпробваха различни методи на „аеролизиране“, опитвайки се да разберат кой метод гарантира максимално разпространение. Други работеха върху техники на „микрокапсулиране“, търсейки начини да спрат разпространението на биологичните агенти във водата и въздуха.

Други учени използваха таланта си, за да увеличат смъртоносността на бактериалните и вирусни агенти, стараяйки се да намерят УСФ — увеличаващи смъртността фактори. Използваше се технология за комбиниране на ДНК, за да се създадат нови и още по-опасни микроби.

Всичко това в името на отбраната. След като други страни можеха да разработват биологични оръжия, САЩ бяха задължени да направят същото, за да могат да произведат антидоти и да бъдат готови в случай на нападение. Някои мислеха, че тези изследвания все още продължават, въпреки забраните според международните договори, но кой би могъл да го каже?

Франк потропа с пръсти по бюрото си. Детрик. Колп. Мелууз. Фондът „Компас“. Не беше нужно да си гений, за да разбереш, че експедицията Копървик е прикритие. А Ани — знаела ли бе тя? Как е могла да не знае? Експедицията бе *нейна* рожба. Преди всичко идеята бе *нейна*.

Той натисна бутона „принт“ и изчака докато текстът се отпечати.

Беше само предположение — не можеше всъщност да докаже нищо, — но знаеше достатъчно за тези неща, за да подозира, че фондът „Компас“ е проводник, хранващ механизъм за проекти, които Пентагонът и ЦРУ искат да провеждат, без да оставят следи.

Въпросът беше: защо *тази* експедиция? И защо сега? Защо Пентагонът тайно ще финансира проект, за да се извади отдавна изчезнал и много опасен вирус от зоната на вечния лед? Отговорът изглеждаше очевиден — защото проектът е незаконен или е в нарушение на договорите, като забранените изследвания в областта на биологичните оръжия.

След като загаси компютъра, изведнъж забеляза, че е започнало да вали, а той седи в почти пълен мрак. Въздъхна и му се стори, че тъмнината напълно отговаря на настроението му.

„Господи — помисли си. — Ани! Как можа, моето момиче!“

13.

Когато тя дойде, той седеше на верандата пред къщата ѝ.

Облечена бе в син костюм с пола до коленете, червени обувки и червена чантичка. Носеше сгънат брой на „Поуст“ и се движеше с малки гъвкави крачки, без да поглежда къде стъпва.

Беше я виждал в подобно облекло и преди — първия път, когато се срещнаха — в офиса ѝ в НЗИ. Бе свалила лабораторната си престилка, под която носеше дрехи като на жена на средна възраст от предградията — анонимни и скучни. Колкото професионална и естествена беше в лабораторните си дрехи, толкова безуспешни бяха опитите ѝ в гражданските. Всъщност правеше трогателно, но категорично впечатление на малко момиченце, което се опитва да се облече като жена.

— Здравей, Франк! — каза тя, когато го забележа.

Той се изправи.

— Здравсти...

Гласът му ѝ подсказа, че нещо не е наред.

— Какво има?

Той се замисли:

— Доста е сложно.

Седнаха един до друг на верандата, обкръжени от пролетта. Ани разтвори вестника на коленете си и го погледна.

— Направих някои запитвания според Закона за свобода на информацията — каза Франк. — За експедицията.

— Мислех, че няма да говорим за това.

— Нося някои неща. Аз пък мислех, че трябва да ги видиш.

Тя погледна настрани, раздразнена от нарушаването на споразумението им.

— Знам какво ще кажеш — продължи Франк, — но наистина мисля, че трябва да ме чуеш.

С въздишка и израз на пресилена покорност тя се обърна към него:

— Давай — каза с равен и празен глас.

Той ѝ показа писмото с изключение В(1) (Е, и какво, нямам представа за какво става дума), както и следващото от фонда „Компас“ (Дай да го видя... Кой е Лойд Колп?). Той ѝ каза кой е Колп и обясни за Мелууз. Тя вече бе заинтересувана, дори загрижена.

— Доктор К каза, че ни финансират от ННФ. Не каза нищо за тази история с „Компас“.

След като прибра документите в куфарчето си, той попита:

— Не знаеше нищо за това, нали?

Устните ѝ се свиха, сякаш щеше да заплаче.

Той посегна към ръката ѝ, но тя се отдръпна и зарови лице в шепите си.

— Надявах се, че можем да поговорим за това, което се е случило в Копървик. За Нийл Глисън. Такива неща.

Тя продължи да притиска очите си и да клати глава. Той видя тъмните петънца по полата ѝ и разбра, че плаче.

— Кой е Нийл Глисън? — попита тя накрая.

— Той те свали от кораба в Хамерфест. Той те натика в колата. Агент на ФБР.

Тя пое дълбоко дъх и стана.

— Трябва да се прибирам.

Франк посегна да я спре, но тя се отдръпна.

— Ани...

— Не мога да говоря за това.

— Виж, Ани, това е новина и е голяма история. Такава история, която хората трябва да научат. Тя не може да изчезне.

Тя се спря пред вратата.

— Знам.

— Тогава защо...

— Не е това, което мислиш.

— Какво?

— Трябва да се прибера.

— Не, чакай малко. Какво говориш? Експедицията е била прикритие. Всеки може да го види. Очевидно е и не е трудно да се установи. Когато ННФ ви отказа субсидията...

Ани клатеше глава.

— ... Киклайтър е отишъл при „призраците“

— Не. Не го е направил. Не беше така.

— Добре де, тогава „призраците“ са дошли при вас. Каква разлика има? Въпросът е, че това е изследване на биологични оръжия и затова е незаконно. Не мога да повярвам, че ти участваш в него.

— Не участвам. И не е такава. Не е каквото ти си *мислиш*.

— Хайде, Ани. Те са те *използвали*. Аз знам това, но няма да изглежда така пред другите. *Говори с мен!*

Тя тъжно поклати глава и избърса очите си с опакото на ръката си:

— Не мога...

Извади ключа от чантата си, отвори вратата и направи крачка навътре. Внезапно раменете ѝ се смъкнаха и тя се обърна към него.

— Наистина ми беше много приятно, когато вечеряхме заедно.

След това се разплака, влезе в къщата и заключи.

Франк седеше на бюрото си, потропваше с пръсти и се опитваше да мисли логично. Не можеше обаче да си обясни резервираността на Ани. Какво можеше да направи той? След половин час погледна на екрана задачите, които трябваше да свърши.

1. Да се обадя на Колп
2. Да проверя пътните листове

Първата задача бе упражнение по журналистика. Обаждането на Колп нямаше да го доведе доникъде. Този човек почти сигурно нямаше да говори. Но той бе длъжен да го попита, защото в противен случай адвокатите щяха да скочат срещу него, когато дойдеше време за публикуване. „Защо не му се обадихте? Защо предположихте, че няма да говори?“

Затова се обади на Колп и всичко бе както очакваше.

„Генералът в момента не е в офиса. Можете ли да ми кажете за какво става дума?“

Като всеки добър пазач, секретарката на Колп се опитваше да изсмуче от него някаква информация, защитавайки шефа си.

— Аз съм Франк Дейли. От „Поуст“. Всъщност нает съм от една фондация... Да, знам че е много сложно, така че просто му кажете, че става дума за Копървик.

След това затвори и мина към втората задача в списъка си:

„Да проверя пътните листове.“

Искаше да знае какво се е случило с труповете на миньорите — къде са ги откарали и как. ННФ бе отхвърлила искането на Киклайтър за субсидия, боейки се от това как би изглеждало това пред обществото, особено след като се знаеше, че има елементи на риск. Тъй като Франк се интересуваше от предпазните мерки, които бе взела Ани, той си припомни описанието ѝ на това, което е трябвало да се свърши в Копървик.

Като начало, труповете е трябвало да бъдат поети от учени, облечени в костюми, пригодени за биологична защита на 4-то ниво. След като бъдат извадени от ковчезите, е трябвало да бъдат обвити в пропити с формалин платна и да бъдат поставени в херметично затворени контейнери. Те от своя страна трябвало да бъдат прекарани до специално приготвените фризери на „Рекс Мунди“ или по-точно — до помещение, където се поддържа температура под минус 20 градуса Целзий. След пристигането в Хамерфест контейнерите трябвало да бъдат пренесени с хеликоптер до военновъздушната база в Тромсъ. Там експедицията би трябвало да бъде посрещната от самолет С-131, изпратен специално за целта от Босна. Оборудван със специален фризер, С-131 би трябвало да закара Ани, Киклайтър и контейнерите до военновъздушната база в Дувър. След като труповете минат през митницата, отделът за гробищна администрация би следвало да ги закара със специални хладилни камиони в НЗИ.

Така бе трябвало да стане или най-малкото на Франк му бе казано това. Станало ли беше обаче, или труповете бяха закарани на друго място — например във Форт Детрик?

Франк погледна бележника си и се обади на информационната служба на Пентагона. Офицерът, с когото говори — капитан Мерсия Дедлин, бе кратка и точна. Каза, че ще му се обади след час, и го направи.

— Имам информацията, която търсите.

— Чудесно.

— Самолет С-131... е излял от Тузла в 06.00 на 28 март и е кацнал в 14.25 същия ден в Тромсъо. На 29 март е взел на борда си петима пасажери. Напуснал е Тромсъо в 05.00 и е пристигнал в Андрюс 8 часа по-късно. Това прави на 29 март.

— Казахте Андрюс, но имахте предвид Дувър, нали?

— Не, сър. Имам предвид точно това, което казах. Пристигнали са в Андрюс в 13.00.

Франк се замисли, после каза:

— Значи са променили намеренията си.

— Извинете!

— Казах, че сигурно са променили намеренията си. Те отиваха към Дувър.

— Не мога да знам. Всичко което мога да ви кажа, е, че са кацнали в Андрюс.

Франк въздъхна.

— Добре. Благодаря ви и за това. Бихте ли ми дали имената на пасажерите?

— Не мога да го направя.

Франк се престори на изненадан.

— Така ли? Защо?

— Закона за защита на личността.

— Искате да кажете, че информацията е поверителна?

— Не, господине. Искам да кажа, че е *лична*.

Той благодари, затвори телефона и се замисли върху това, което му бе казано. Имало е петима пасажери — Киклайтър, Адеър, Глисън и... кой?

Извади от бюрото си телефонния указател и се обади във военновъздушната база Андрюс. Телефонистката го препрати към офицера за връзки с обществеността — сержант Реймънд Гарсия.

Франк се представи и каза:

— Капитан Девлин каза, че трябва да ви се обадя. Нали тя е в отдела за връзки с обществеността в Пентагона?

— Да, сър.

— Работя върху една статия за „Поуст“ — излъга той — и Мерсия, искам да кажа капитан Девлин, каза, че можете да ми помогнете.

— Стига да мога...

— Става дума за начина, по който митниците работят с военните.

— Интересувате се от военновъздушната база Андрюс? — Гласът на Гарсия бе неуверен.

— Всъщност — не. Искам да кажа, че ми е близо и ми е доста по-лесно да работя с вас, отколкото с някой в Аляска.

— И какво искате да направя?

— Да погледнете някои пътни листове.

— Кои пътни листове?

— О, не знам и всъщност няма значение. Миналият месец ще ми свърши работа. Стига да е типичен. Беше ли миналият месец типичен?

— Искате да кажете за презокеански полети?

— Да.

— Не знам. Предполагам. Сигурно.

— Е, тогава март ще ми свърши работа.

— Но... какво точно търсите?

На Франк му се стори, че гласът на сержант Гарсия има само два тона — изненада и уклончивост.

— Искам да видя равнището на трафика и може би да получа някаква представа *какви* неща военните пренасят през митниците. И как се урежда всичко това. Искам да кажа, че сигурно има оръжия и медицински консумативи. Но би трябвало да има и лични вещи.

— За това ли е статията? — Гласът на сержанта звучеше повече от скептично.

— Да, това е.

— Звучи малко скучно.

„Чудесно — помисли си Франк, — говоря по телефона с критик на журналистиката.“

— Ще използвам много цитати.

— Ами...

— Това, което искам да зная, е дали всеки военен самолет има пътен лист за товара си?

— Абсолютно.

— И те са на разположение в митницата?

— Разбира се.

— А обществеността? Например, ако поискам да погледна пътните листове за март, мога ли да го направя?

— Предполагам.

— Интересно.

— Освен ако не е секретен полет. Имаме и такива.

— Но ги отделяте от другите, нали?

— Разбира се.

— Е, тогава ще можем да уредим нещо. Трябва ми да погледна един-единствен месец. Март ще свърши работа.

Отне му три дни, но накрая сержант Гарсия не можа да намери причини да му откаже и уреди каквото трябва. Франк беше сигурен, че междувременно службата за връзки с обществеността е прегледала месечните пътни листове, за да е сигурна, че нещо няма да ги притесни. Конгресмен, връщаш се от Перу с произведения на изкуството от предколумбовата епоха, генерал с вкус към порнографията от Дания, полет на ЦРУ, който изобщо не минава през митниците. Докато караше към Андрюс по Алентаун Роуд, Франк обмисляше двете възможности. Ако пътният лист бе там, щеше да успее да види кой е прекарал трупове през митницата и къде са отишли. Щеше да научи също и кои са пасажерите номер 4 и номер 5. Ако пък пътният лист го нямаше... е, това също щеше да му подсказва нещо. Щеше да означава, че полетът е отделен от другите, защото е секретен или по някакъв друг начин деликатен.

На главния портал на Андрюс униформен пазач му подаде пропуск, билет за паркиране и карта, след това му посочи административната сграда.

Сержант Реймънд Гарсия се оказа нисък човек с толкова отработена мимика, че Дейли бе почти сигурен, че я е упражнявал пред огледалото. Като видя Франк, сложи ръце зад гърба си, сви устни и се люшна на добре лъснатите си обувки.

— Надявам се разбирате, че армията си дава сметка за възможността за злоупотреба със системата на военния транспорт. Мога да ви уверя обаче, че случаите на подобни злоупотреби са минимални. С митническите служби си сътрудничим в пълна степен.

Вирнатата брадичка и многозначителният поглед бяха така добре отрепетирани, че при други обстоятелства Франк щеше да си помисли за статия, която да докаже обратното. В този момент обаче просто искаше да успокои Гарсия.

— Не търся никакви мръсни истории, сержант. Това е един много общ материал — не толкова за армията, колкото за митниците и за

обема на задачите им.

Накрая бе съпроводен до малка стая с флуоресцентно осветление, където имаше маса и стол. На масата имаше купчина пътни листове и каничка кафе.

— Кафе? — попита Гарсия.

Франк даде с ръка знак за съгласие и малко след това сержантът се върна с пластмасова чашка.

— Желая ви успех — каза, като му подаде чашката. След това се обърна, излезе и затвори вратата.

Франк прекара следващите пет минути, преструвайки се, че разглежда пътните листове. Знаеше обаче какво точно търси. Документацията бе подредена по хронологичен ред и му отне по-малко от минута, за да открие нужното.

Полет 1251, излетял от Тузла за Тромсъо на 28 март.

На следващия ден от Тромсъо за Андрюс. Бележка показваше, че полетът е кацнал в 13.13.

Франк погледна списъка на пътниците. Имаше пет имена в азбучен ред:

1. Адеър, Анн
2. Глисън, Нийл
3. Каралекис, д-р Джордж
4. Киклайтър, д-р Бентън
5. Фич, Тейлър

Записа си имената, които не знаеше. Каралекис вероятно бе доктор от НЗИ. Фич можеше да е всякакъв — ФБР, ЦРУ...

Обърна втората страница на пътния лист, където се записва товарът, и за момент помисли, че има грешка.

Товарният отсек бил празен, с изключение на някакво компютърно оборудване и личните вещи на екипажа и пътниците.

Франк отпи голяма глътка кафе и пак погледна. Не се споменаваха нищо за контейнери с трупове и за останки на миньори. Бе написано просто: стр. 2 от 2.

Провери и другите пътни листове, за да види дали е имало друг полет от Тромсъо — този ден, следващия или по-следващия. Обаче

нямаше нищо. Никъде не бе имало контейнери с трупове.

Харесваше му как саабът се движи по пътя (когато не бе в гаража за ремонт). На завоите беше стабилен и ако нямаше 8 точки в шофьорската книжка, щеше да го надуе по пътя към Вашингтон.

Не го направи, а задържа скоростта на 100 километра, което не бе толкова лошо, защото се чувстваше замаян. Нямаше трупове. Какво означаваше пък това?

Всъщност можеше да означава почти всичко. Може би контейнерите бяха натоварени на друг полет. Може да са били забавени от норвежките митници и да не са заминали за Щатите до април. Можеше пък труповете да се бяха разложили от някакво голямо, нечувано разтопяване. Можеше да се намират в лагера на ескимосите в Еджеоя.

Или пък мечки. Ани му бе говорила за мечките, за това как в миньорските селища използвали динамит, за да изравят дупки за погребения — да са толкова дълбоки, че мечките да не могат да стигнат до труповете. Можеше да не са ги направили достатъчно дълбоки. Освен това в Арктика има своеобразно движение на заледената почва, при което някои предмети си пробиват път към повърхността. Спомни си, че Ани му бе разказвала за тази особеност, както и че, ако тези предмети са трупове, ги наричат „изплували“.

Отмина стадион „Кенеди“ и продължи към Капитолия.

Едно от нещата, които Ани му бе казала, че ще проверят на място, бяха циклите на размразяване в областта на постоянно замръзналата земя. Ако труповете са били размразени, когато и да било през последните 80 години, вирусът нямаше да може да бъде възстановен и нямаше да има смисъл от прекарването на труповете в САЩ. Но ако това се бе случило, защо Ани не го каза? Защо беше цялата тази секретност?

Имаше и още една възможност. Вместо да пренесат труповете, Ани и Киклайтър може да бяха решили просто да вземат проби от тях. Тя дори му бе разказала как точно става това — като се използва специален трион, за да могат да се вземат цилиндрични проби от белите дробове и други важни органи.

Проблемът с този вид обяснение бе, че никъде в пътния лист не се споменаваха „тъкани“, медицински инструменти или подобни неща. Проблемът с всички други видове обяснения бе, че те не даваха отговор на присъствието на Нийл Глисън и на участието на фонда „Компас“, както и на начина, по които го бяха изолирали в Хамерфест и след това.

Тази вечер игра футбол на закрито в спортния комплекс в Спрингфийлдс. Всичките му познати бяха там, както винаги, и всички носеха различни тениски. Противникът им бе отбор от испаноговорящи, повечето от тях служители в Световната банка, и всички носеха еднакви екипи — почти униформени — с чорапи до колената! — докато отборът на Франк бе с тениски, които бяха с цвят... нещо тъмно. Повечето от тях.

— Защо казваш, че това не е синьо! В него има нещо синьо.

— Айде, рефере! Сив е. Накарай го да си го смени!

— Не е сив, копеле! Къде виждаш сиво, по-дяволите?!

Мачът завърши наравно и двата отбора се качиха на горния етаж да пият бира и да крещят за другите отбори, които вече играеха отдолу. Както винаги, това беше приятно занимание, защото беше единственото време, когато Франк не трябваше да мисли или поне да мисли за нещо важно. Нямаше „Вашингтон Поуст“, нямаше мисли за баща му, не съществуваха Флечър Харисън Коу, Нийл Глисън и контейнерите с трупове. Само десетина момчета, които правеха нещо, което им харесва. И точно това беше важното.

Тръгна си към десет часа и отиде до паркинга. Чувстваше се добре, което го изненада, защото след като излезе от сградата, си спомни, че е в задънена улица. Нямаше никаква представа какво да прави по-нататък. За Копървик. За Ани. За всички тези неща. Изведнъж това му се стори страшно важно.

Беше обаче прекрасна нощ и той постоя няколко секунди до сааба, за да ѝ се наслади. Някакъв самолет пълзеше около Орион. Франк го гледа известно време и реши, че не може да е самолет. Трябваше да е комета или...

„Паноптикон сателайт корпорейшън“ се намираше в Херндън, само на два-три километра от летище „Дълес“. Тя бе акционерно дружество, което произвеждаше средства за наблюдение — сателитни съоръжения с разделителна способност до 1 метър. Клиентелата му бе смесица от страни от Третия свят, които не можеха да си позволят собствени сателити, компании, разработващи природни ресурси, дружества за опазване на околната среда, селскостопански производители, риболовни компании и медии. Освен всичко друго даваше и много добри метеорологични прогнози.

При тях не беше евтино. Франк се почувства малко виновен, че ще използва пари на фондацията за материал, с който му бе казано да не се занимава. Не беше обаче готов да плаща от джоба си, а работата трябваше да се свърши.

Каза на служителката какво му трябва, даде ѝ координатите на Копървик и датата, на която според него „Рекс Мунди“ бе пристигнал в Еджеоя. Тя въведе информацията в компютъра си, изчака малко и му съобщи:

— Няма проблеми. Ние снимаме архипелага Свалбард два пъти дневно и в момента имаме архив за последните три години.

Двадесет минути по-късно тя се върна с фотография 36 на 48, черно-бяла и все още малко влажна. На горния ѝ ръб бе отпечатана лента с информация за датата, точния час и координатите на заснетото място. Постави я на масата и затисна четирите ѝ ъгъла.

Спогледаха се.

След няколко секунди тя се засмя и каза:

— Вижте! — И посочи едно неясно петно в дясната част на снимката.

— Какво е това?

Тя посочи с дългия и добре поддържан нокът на показалеца си едно овално петно, което на него му приличаше по-скоро на дефект в хартията, и каза:

— Бяла мечка.

Даде му лупа и му каза да погледне. Беше права. Беше мечка. Той обаче се интересуваше повече от самия Копървик — купчината сгради, църквата и хеликоптера. През лупата можеше да види, че хеликоптерът стои в мъгла от сняг, вдигната от роторите. Снимката, изглежда, бе направена точно преди да излети.

Той погледна селището и успя да открие между другите сгради сянката на малка черквичка, с леко наклонена, но все пак характерна камбанария. Близко до нея имаше няколко черни точки. Ани, предположи той, Киклайтър и момчетата от НОАА.

Бяха се събрали в малка групичка близо до едно по-тъмно място, където снежната покривка бе нарушена. Когато очите му се приспособиха към този изглед от птичи поглед, Франк си даде сметка, че това е гробището. Можеше да различи дори и под снега каменната стена, която го заобикаляше, както и квадратната му форма. С помощта на лупата успя да разгледа подредените петънца, които бе трябвало да са надгробни плочи, и близо до тях едно тъмно място, което изглеждаше като петно върху снимката. Там имаше сандъци, или дървени трупи, или...

Ковчези. Купчина ковчези.

Намръщи се. Беше точно това, което очакваше да види, и все пак... В тази картинка имаше нещо, което го човъркаше. Той потропа с пръсти по масата и продължи още няколко минути да гледа сателитната снимка, премествайки лупата на едно или друго място, за да види нещата по-подробно, но не успя да получи повече информация. Погледна лентата в горния ѝ край, отбелязващ датата, и отново поклати глава. Бе избрал деня като върна назад дните от пристигането на „Рекс“ в Хамерфест.

Пътуването траеше три дни, така че... Изглежда, експедицията бе изпреварила графика си. Очевидно ексхумацията не бе продължила толкова дълго, колкото бяха очаквали. Очевидно това бе техният последен ден на Еджеоя. Би трябвало да е, за да стигнат в Хамерфест, когато ги видят. И още нещо — на обекта нямаше работни палатки, така че те трябваше да са върнати на „Рекс“ преди снимката да бъде направена. Както и другото оборудване, понеже и от него нямаше следа.

Огледа пак хеликоптера и се опита да намери контейнерите за пренасяне на труповете, но целият район около машината бе замъглен от снежинки. Освен това екипажът нямаше най-напред да си прибере оборудването, а след това да се връща за контейнерите с трупове. Те щяха да бъдат първите неща, които трябваше да бъдат занесени във фризера на кораба.

Вдигна тежестите от ъглите на снимката и изчака, докато тя се свие в цилиндър. Служителката я нави още по-стегнато и я пъкна в една картонена торба с емблемата на „Паноптикон“. Затвори тръбата с пластмасова запушалка и написа сметка за 289,46 долара.

По средата на пътя изведнъж му просветна и малко преди да стигне до Чейн Бридж Роуд, си каза: „Чакай!“ и натисна спирачките. Колата зад него изскърца, но Франк вече правеше обратен завои към Херндън.

— Искам го пак — каза на служителката.

— Извинете?

— Същите координати, само че месец по-рано. 28 февруари, или някъде там...

Тя го погледна, сви рамене и започна да чука по клавиатурата.

Половин час по-късно той вече гледаше втората снимка, която беше точно като първата, но без хеликоптера, Ани и, приятелите ѝ.

Насочи лупата към гробището. Тъмните хълмчета бяха там, както и купчината ковчези. Погледна ивицата, показваща датата, само за да провери отново и да е сигурен, че не е бил разбран погрешно. Там обаче пишеше: 11.47, 28.02.1998 г. — време, в което Ани и Киклайтър бяха били все още в Съединените щати. И все пак труповете вече бяха изчезнали, а ковчезите бяха натрупани на купчина.

Точно осъзнаването на тази вероятност го бе накарало да се върне. Преди това се опитваше да си обясни нещата по друг начин. Да се върнат толкова бързо в Хамерфест? Добре де, нещата може да бяха вървели прекалено гладко.

Това, което го впечатли обаче, бяха ковчезите. Натрупани по този начин — на купчина в снега. Ани му бе обяснила какви усилия са ѝ коствали разрешенията за ексхумациите. Най-напред трябвало да идентифицира миньорите, да намери семействата им, да се свърже с тях и да получи разрешение да изкопаят родствениците им. След това да получи съгласие от лютеранската църква, че разкопаването на гробището е в интерес на обществото. И че след като НЗИ си свърши работата, останките на миньорите трябва отново да бъдат погребани.

Всичко това беше съвсем нормално и с подбавящото уважение. Франк не можеше да си представи, че Ани ще мине през всички тези

премеждия и след това ще нахвърля ковчезите на купчина, сякаш са някакъв гнил дървен материал.

Значи някой друг бе отишъл преди това в Копървик и бе изкопал телата на миньорите. Той помисли още малко за това и пак отиде при бюрото на администраторката.

— Хайде още веднъж. Още месец по-рано. 20 януари ще свърши работа.

Тя го погледна изпитателно.

— Знаете ли, повечето хора не са чак толкова пристрастени към това. — Набра нещо на компютъра и поклати глава. — Във всеки случай няма да стане през януари. Не и на тази географска ширина. Освен ако не се интересувате от снимка с инфрачервени лъчи.

— Защо?

— Защото е *тъмно* през целия ден. Ако има светлинки, може да ги хванете, иначе...

Франк поклати глава.

— Не, това е изоставено градче.

— Е, и?

— Опитайте 12 ноември 1997-ма.

Отне му още три часа и когато привърши, сметката стигна почти до 2 800 долара.

Връщаше се назад месец по месец, докато не откри това, което търсеше: чиста снежна покривка, непокътнати гробове. Датата беше 20 август 1997-ма.

Това означаваше, че труповете са били взети между тази дата и 20 септември, когато гробището е било оставено във вида, в който го е намерила Ани при пристигането си с хеликоптера.

След като установи отрязъка от време, беше само въпрос на търсене, докато стигне до точната дата на ексхумацията, която се оказа, че е 9 септември. В гробището имаше малък кран, шейна и неясни очертания на палатка. Зад църквата бе кацнал хеликоптер и в гробището имаше няколко души. Нямахше значение колко бяха, защото както и да гледаше през лупата, нямаше начин да различи никоя от неясните фигури, застанали край гробовете.

Премести лупата към хеликоптера, чийто размер позволяваше по-голяма разделителна способност. Бе кацнал в снега на двајсетина метра от църквата. Франк се вгледа внимателно в корпуса на машината, търсейки някакви надписи, които биха могли да го идентифицират, но не откри такива. Разделителната способност не бе достатъчно добра. Уморен от дългото вглеждане, той се отпусна на стола и разтърка очи.

Когато след няколко секунди ги отвори, видя — или си представи — нещо, което не бе видял преди — решетка. Или по-точно казано — някакъв вид решетка в задната част на хеликоптера. Взе отново лупата и я задържа над снимката, като я вдигаше и сваляше, за да получи идеалното увеличение, но не успя.

Изнервен, Франк стана и отиде в администрацията. Плати със своята „Виза“ и тръгна към колата си с дебела тръба със сателитни снимки под мишница.

Сега поне знаеше — *какво, кога и къде*. Някой бе отишъл в Копървик преди Ани и „Рекс“. Ето защо Глисън бе посрещал кораба. Затова се бяха върнали с празни ръце. Затова около целия случай бе издигната стена.

Оставаха само два въпроса.

Кой? И защо?

14.

„Някои са ги изпреварили. Когато експедицията е пристигнала, трупите вече са били изчезнали.“

Седеше в колата си, без да знае накъде пътува, без всъщност да слуша музиката от компактдиска си — някакъв блус от островите Зелени нос. Гледаше дългата ивица стопове на коли отпред — отраженията им покриваха мокрия асфалт като локвички кръв. Движението бе замръзнало. Чистачките му се клатеха напред и назад. От време на време през дъжда проблясваха гръмотевици.

Някъде напред сигурно имаше катастрофа. Франк си помисли, че трябва да си купи нови чистачки. Помисли си още, че задното стъкло се замъглява. Не можеше обаче да спре да мисли какви може да са последствията от това, което бе научил в „Паноптикон“. Просто продължаваше да вижда образите: купчината правоъгълни сенки, които бяха на натрупаните един върху друг ковчези, тъмните петна на разкопаните гробове.

Цялата работа беше, че не искаше да мисли. Разследваше обикновен случай — мечтаната възможност, когато неустрашим репортер разкрива дяволски съюз между науката и военните. Мислеше, че знае какъв е случаят, но изведнъж цялата рамка от доказателства бе изчезнала и той вече нямаше представа за какво става дума. И освен това беше започнал да се плаши.

Потропа с пръсти по волана. *Кой? Защо?*

От една страна, снимките обясняваха много неща — примирената походка на Киклайтър, докато слизаше по стълбата от „Рекс“, погледът на Ани, като на сърна, попаднала в светлините на фарове, присъствието на Нийл Глисън в Хамерфест. Това обясняваше връзката с Пентагона, финансирането от фонда „Компас“. От друга страна... Не. Това всъщност не обясняваше нищо.

Върволицата коли пред него не се движеше и на известно разстояние напред се чуваше воят на сирени. Той се опита да систематизира мислите си за снимките от „Паноптикон“. В по-

голямата си част те не бяха мисли, а въпроси — кой е изкопал гробовете и *защо*?

Да се копае във вечно замръзнала земя е толкова трудно, колкото да се копае в скала — отнема дни, за да се стигне докъдето и да било, дори и със специални инструменти. А Копървик бе толкова далеч, че все едно че е на друга планета. Което означаваше, че каквото и да се случило, това е нещо повече от разкопаване на гробове. Някой, при това някой с много пари, бе искал тези трупове. Единствената причина да искат точно тези трупове беше да се получи вирусът в тях. Това можеше да означава само, че хората, които бяха взели труповете, искат да культивират вируса. Точно като Киклайтър и Адеър.

Защо обаче?

Не за да изучават протеиновите обвивки. Ани щеше да знае за всяка законна експедиция до Копървик. След като беше свършила цялата предварителна работа, щяха да я потърсят за консултация, поне от професионална учтивост, и може би дори да я поканят да участва. Дори и да не ставаше въпрос за Ани — Националната научна фондация щеше да знае за това. Щяха да знаят и представителите на каменовъглената компания, както и семействата, които трябваше да дадат разрешения за ексхумиране на телата.

Добре де, какво бе станало?

За момент си помисли, че някаква фармацевтична компания би могла да потърси този вирус с надеждата да направи ваксина. Защо обаче някой ще създава ваксина за вирус, който не съществува или съществува само във вечния лед на Арктика? Няма да го направят. Никой няма да го направи.

Кой тогава? И *защо*?

Защо ти трябва да се сдобиеш с щам от грип, който е легендарен със своята свирепост? Отговорът не беше толкова сложен. Ако няма да го изучаваш и ако няма да правиш ваксина, единствената причина да вземеш труповете е да извадиш от тях вирус, от който да направиш биологично оръжие.

И то какво оръжие. Инфекция, разпространявана по въздуха, изключително заразна, и което е по-важно...

Клаксон зад гърба му го изтръгна от мислите му и той видя, че от стоповете на колата пред него го отделят почти двайсет метра. Седна по-удобно, увеличи скоростта на чистачките и потегли.

Кой? Военните бяха най-очевидният кандидат, но както вече бе открил, точно военните — или най-малко разузнавателната общност — беше спонсорира тайно тази експедиция. Нямахше защо да го правят, ако те бяха ексхумирали трупове.

Тогава терористи? Това със сигурност би обяснило присъствието на Нийл Глисън. И пак не, като се имаха предвид средствата, необходими за една експедиция до Копървик, която можеше и да приключи само с премръзване и нищо друго. По-вероятно беше да е някоя от „лошите“ държави. Иран, Ирак, Либия. Обикновените заподозрени.

Не мислеше обаче, че е така. Имаше някаква грешка в анализа му. Нещо, което забравяше. Какво обаче?

На две преки от апартамента си спря пред „Микстек“ и десет минути по-късно излезе с картонена кутия ориз и бифтек ал пасила. Като се прибра, хвърли сателитните снимки върху масичката за кафе, седна пред телевизора и въртя каналите, докато не намери „Булетс“. Или „Уизърдс“. Или пък които играеха тази седмица. След малко на екрана се изписа резултата от мача и той разбра, че Индиана печели с 16 точки.

Изключи телевизора. Така или иначе не можеше да следи нищо. В главата му все още бяха сателитните снимки и чувството, че нещо му се губи. Какво обаче?

Стори му се, че може да му дойде някаква идея, ако прегледа бележките си и цялата документация за грипа. Като се нахрани, защо пък да не прослуша някои от интервютата, които бе направил? Може би нещо там щеше да отключи паметта му. Прерови кутията с касети в чекмеджето си, докато не намери това което търсеше — грип/ Адеър/ интервю //3/8/98 — и пхна касетката в касетофона. Взе си една бира и се заслуша в записа.

Това е несъзнателно. Използват приемащите клетки, за да се възпроизведат в тях, и в процеса ги унищожават. Фактът, че ви разболяват, е страничен ефект. Идеалният вирус изобщо няма да те разболее.

— Така ли? Мислех, че това е тяхното основание за съществуване.

— (Смях) Не, от биологична гледна точка те имат същото основание за съществуване като нас. Просто искат да се възпроизведат в по-големи количества... така че ако убият носителя, значи не са ефикасни.

Франк поклати глава. Как да намери това, което търси, след като не знае какво е то? Натисна бутона за бързо превъртане. Ани продължаваше:

— Едрата шарка е толкова стабилна, че може да я поставите на лист хартия, да си я пъхнете в папка и тя да оцелее десетилетия. Столетия. Това е един от проблемите на антрополозите, когато изкопават мумии.

— Но грипът...

— Той е друга история.

Изключи касетофона и се изправи. Доникъде нямаше да стигне с тази касета. По-добре беше да иде направо при източника.

Къщата на Ани бе на два-три метра над равнището на улицата. Той седна на стъпалата и зачака. Най-сетне тя се появи — разговаряше усмихната с някаква дребна тъмнокоса жена. Носеха пликове с продукти. Този път бе обула сандали, носеше избеляла тениска и джинси „Ливайс“, скъсани на коленете. По някакъв начин му се струваше, че скъсването е резултат на истинско износване, а не е направено нарочно заради модната тенденция. Дребната жена го видя първа и хвана Ани за ръка. Тя спря, смехът ѝ секна, а изражението ѝ мина през няколко интересни промени — за част от секундата изглеждаше, че наистина са радва да го види, преди да му изпрати някаква неуверена усмивка.

— Пак ли ще е същото? Защото ако е така, ще закъснея за вечеря.

— Исках да ти покажа нещо — каза Франк и почука по картонената тръба със сателитните снимки.

— Добре — отвърна тя.

Другата жена спря на вратата с нескрито любопитство. Найсетне Ани ги запозна:

— Франк — Инду. Тя ми е съквартирантка.

— А Франк? — попита закачливо Инду.

— Франк е журналист — отговори Ани.

Инду погледна Франк със загадъчна усмивка и като хвърли насмешлив поглед към Ани, влезе в къщата.

Ани се обърна към Франк.

— Какво искаше да ми покажеш?

— Сателитни картинки.

— Какво?

— Сателитни фотографии от птичи поглед...

— На какво?

— Копървик. 26 март, около 13.00 часа. Ти изглеждаш като точица.

— Сериозно ли говориш?

Франк кимна и каза:

— Знам какво сте намерили.

Ани го погледна хладно и попита със сарказъм:

— Наистина ли?

— Да.

— И какво сме намерили?

— Грънци.

— Какво?

— Труповете са били изчезнали. Някой ви е изпреварил.

Тя го изгледа изпитателно, а след това го покани да влезе.

— Не мисля, че трябва да говорим за това на улицата.

Дори и вътре обаче, когато той разви първата снимка на кухненската маса и я затисна с книги, тя все още се колебаеше дали да говори за това.

— Сигурен съм, че Глисън те е накарал да подпишеш нещо — каза ѝ Франк. — Но това вече няма значение, освен ако не криеш нещо друго. — Той потропа по сателитната снимка. — Това малко ли е?

Тя поклати глава.

— Много е. Бях шокирана. И все още съм.

Той извади втората снимка от картонената торба и я постави върху първата, като отново притисна ъгълчетата ѝ с книгите.

— А това е четири или пет месеца по-рано. Седми септември. — Снегът бе девствен и недокоснат. — А това — продължи, като разгърна трета снимка — е девети септември. — Постави третата снимка върху другите две и ги задържа с тежести. — Тогава се е случило.

Дълго гледаха снимката. Земята бе разкопана, а ковчезите — натрупани на купчини. Близо до църквата бе кацнал хеликоптер. Най-сетне Ани каза:

— Значи те са били там месеци преди да пристигнем.

Той кимна.

— Кой са те? — попита тя.

Франк я погледна, сякаш искаше да каже: „Ако знаех...“.

Телефонът иззвъня, след това отново. Никой от двамата не помръдна, докато Инду не извика на Ани, че я търси майка ѝ. Ани направи гримаса, но след като вдигна телефона, стана ясно, че майка ѝ е най-добрата ѝ приятелка. Разговорът им бе тайнствен и оживен, женствен и сладък.

— О, неее — каза Ани. — Ти се будалкаш.

Докато си говореха, Франк мислеше: „Може би сега трябва да напиша материала, просто да го напиша, вместо да се опитвам да реша проблема. Дори и да нямам всички отговори, това все пак си е материал за първа страница. Голяма история.“ Ако я публикуваше, „призраците“ трябва да отговорят. Глисън и компания можеше и да му се изплъзнат, но нямаше да успеят да се изплъзнат на цялото журналистическо братство.

От друга страна, след като напишеше тази история, тя вече нямаше да е негова. Не беше ли по-добре тогава да почака, докато не е сигурен докъде може да стигне? А не беше сигурен — ама изобщо. Все още имаше неща, които можеше да направи, въпроси, които би могъл да измисли. Като например — какъв вид оръжие може да се направи от Испанския грип? Имаше хора, които можеха да му дадат отговор на това — фактически дори познаваше един. Беше го срещнал преди две години в Балтимор на една конференция по въпросите на тероризма. Спомняше си физиономията му. Широко лице, високи скули, черна коса. Имаше някакво странно име. Кой беше той?

Ани излезе от стаята, а после се върна с кутийките за контактните си лещи. Докато говореше с майка си, свали лещите и

когато погледна към Франк, той видя нефокусирания поглед на силно късоглед човек.

Махна ѝ лекичко, сякаш да каже: „Тук съм“ — и видя усмивката ѝ.

— Трябва да свършваме — каза тя по телефона. — Да, и аз те обичам. — Целуна телефона, преди да постави слушалката на вилката. Дойде до масата, разтърка очите си и се вторачи късогледо в сателитната снимка.

— По-добре е да тръгвам — каза Франк. — Имам да свърша още страшно много неща.

Започна да маха книгите от ъгълчетата на снимките, но Ани го хвана за ръкава.

— Чакай, чакай, чакай!

Франк я погледна, след това премести поглед към снимките.

— Какво?

Тя посочи хеликоптера. Сниман отгоре, корпусът му изглеждаше като удължена сълза, тъмните му ротори се открояваха върху снега.

— Виж това — каза тя.

— Кое? Хеликоптера ли? — изсумтя Франк.

— Ивиците.

Франк се загледа много съсредоточено:

— Какви ивици?

— Върху корпуса.

Той погледна още веднъж и поклати глава:

— Ето тук. — Тя посочи нещо като ивица от малки точки в задната част на корпуса.

— Нищо не виждам.

— Това е американското знаме.

— Гледай си работата!

— Трябва да си поизкривиш очите.

Той последва съвета ѝ, но за целта се наложи почти да си изкриви врата.

— Прекарала съм половината си живот на тъмно, над електронен микроскоп, за да разгадавам картинки, доста по-неясни от тази. Това е знаме — повтори тя. — Американското знаме. — Хвана го за ръката и насочи показалеца му към мъничък правоъгълник във въздуха над

снимката. — Ивиците се отразяват по този начин — продължи тя, като ги очерта върху корпуса. — Виждаш ли?

Беше права. Това беше „решетката“, която бе видял, или поне му се бе сторило, че е видял. Паралелните линии бяха ивици и ако специално се вгледаш за тях, бе трудно да ги пропуснеш, макар че можеше и изобщо да не ги видиш през лупата.

— Сега вече съвсем се обърках — каза Франк. — Не ми се връзва. Искам да кажа, че нищо не се връзва.

— Мислиш, че е военен хеликоптер?

Той поклати глава.

— Може да е. А може и да не е. Може просто да е от кораб, които плува под американско знаме.

— Не разбирам — каза Ани и се прозя.

— Каж ми нещо — попита той и посочи снимката. — Ако Копървик е тук, къде беше вашият „Рекс Мунди“?

Тя се замисли за миг, а след това посочи на масата точка на половин метър вляво от снимката.

— Някъде там. Трябваше да се придвижваме с моторни шейни. Отне ни доста време.

Той отново се вгледа в точиците, докато най-сетне не се убеди, че наистина се свързват в ивици. След това махна книгите от ъгълчетата на снимките, остави ги да се навият и ги пхна в картонената торба. Помисли си, че би могъл да се върне в „Паноптикон“ и да провери дали може да се намери нещо за мястото, където корабът е хвърлил котва.

— Как се казваше пристанището?

Ани поклати глава.

— Всъщност не е пристанище. Не съм сигурна, че това място изобщо има някакво име. Просто пуснахме котва близо до брега.

„Значи от тази идея няма да излезе нищо“ — помисли си той с тайничко облекчение. Кредитната му карта бе почти изчерпана, а той имаше сериозни съмнения, че фондацията ще одобри парите, изхарчени досега, и още по-малко, че ще финансира второ пътуване по тези места.

Ани го изпрати до вратата, като пак се прозя и се извини:

— Станала съм в шест.

— За това има лек, нали знаеш?

Внезапно му се прииска да я целуне. Но като се наведе към нея, тя рязко се отдръпна и заговори бързо — колко се радвала, че той знаел всичко, което била направила, най-малкото, че между тях вече нямало стена от тайни, така че „моля те, обади ми се и ми кажи всичко, което си открил“. След това почти го избута навън. Това му напомни за годините в гимназията.

Човекът със странното име се казваше Томас Р. Диър, а смешното беше, че инициалът по средата бе част от следващото име. Беше широкоплещест сиукс от Монтана и специалист по химическите и биологическите оръжия и разшифровано, името му гласеше Томас Бягация елен. Офисът му се намираше на седмия етаж на Националния институт по сигурността — на отсрещната страна на улицата, срещу спирката на метрото от Бетесда.

Франк се записа на рецепцията и седна да чака в елегантно обзаведения хол: преглеждаше един брой на „Икономист“.

Беше се срещнал с Диър на една конференция, спонсорирана от военната академия. Темата беше нещо като: „Защита на гражданското население срещу биотероризма: управление на кризата и последици“. Повечето време отиде в слушане на лекции от грубияни от Пентагона и самоуверени учени от частни консултантски фирми. Имаше добре облечени хора от Белия дом, министерствата на правосъдието, земеделието и отбраната, както и други от „Локхийд“, Калифорнийския институт и Брукинг. Имаше и една жена от лабораторията на ФБР и още някои от Академията за спешна помощ. Тези обаче, които заинтересуваха Франк, не бяха толкова изящни и бяха подложени на по-голям риск. Това бяха хората от „предната линия“ — шефът на пожарната от Арлингтън, една медицинска сестра от Феърфакс, загрижен мъж от Нюйоркската служба за спешна помощ.

Те бяха хората, които щяха да са на сцената на действието, и не бяха въодушевени от това. Те бяха хората, които щяха да отговорят първи на нападение с химическо оръжие и вероятно да станат и първите му жертви. И какво ли биха могли да направят? Има определен брой линейки за спешна помощ, определен брой стаи в болниците, определени места в моргата. След като една линейка бъде използвана, тя трябва да бъде обеззаразена — което означава, че се

изважда от употреба. Същото се отнася и за болничните стаи, както и за хората, които ги обслужват — колко ефикасни ще бъдат те, ако носят костюми за биологична защита? Истината беше, че една мощна газова атака би парализирала цялата система на здравеопазване в Ню Йорк в рамките само на един час.

Биологична атака би означавала нещо още по-лошо, защото масовото унищожение нямаше да стане очевидно в рамките на няколко дни. То щеше да се появи постепенно, а след това като наводнение — в една болнична стая след друга, докато не стане твърде късно да се направи каквото и да било, освен да се погребват мъртвите или да се изгорят. След това, в зависимост от използвания патоген, болничните служители също щяха да започнат да умират.

Това бе останало в съзнанието му от конференцията.

— Франк? — Диър се беше облегал на рамката на вратата, облечен в нещо, което изглеждаше като Армани. — Така и си мислех, че си ти! Хайде ела!

Тръгнаха по покрития с мокет коридор, разменяйки общи приказки за „Вашингтон Поуст“ и малкия ресторант в Истърн Маркет, където могат да се намерят най-добрите раци в града.

Когато влязоха в офиса му, Диър посочи едно кожено кресло и седна зад широкото си махагоново бюро. Зад гърба му през огромен прозорец се разкриваше великолепен изглед към столицата.

Общите приказки продължиха още минута-две и се отнасяха до постове, които двамата заемаха в момента, и местата, където са ходили по служба през последните две години. Накрая Диър попита:

— За какво всъщност става дума?

Франк повдигна рамене.

— Работа върху материал, който е малко необичаен. Мисля, че би могъл да помогнеш.

Отне му около десет минути, за да разкаже всичко, като се постара то да прозвучи почти забавно, като започна с полета до Мурманск и престоя си в Архангелск. Диър се разсмя на описанието на хотела, но с напредването на разказа започна да се мръщи.

— Сигурен ли си, че ФБР знае за това?

Франк кимна утвърдително.

— Да, знаят. Също и Пентагонът.

— Тогава кой е взел трупове? — изръмжа консултантът.

— Нямам представа. Известно време си мислех...

— Иракчаните.

Франк се изненада.

— Откъде знаеш?

— Така си мислят всички. Независимо за какво става дума, винаги си мислят, че са го направили иракчаните.

— Но ти не мислиш така.

— Не. Защо биха искали подобно нещо?

— Не знам. Защото е толкова смъртоносно, че...

Диър не изглеждаше убеден.

— Смъртоносността е относителна. С патоген от типа на грипа ще е необходима много предварителна работа дори само да се въведе на въоръжение. Има много проблеми...

— Какво искаш да кажеш с това „да се въведе на въоръжение“?

— Различните микроорганизми имат различни характеристики. Някои са практически неразрушими, други умират почти веднага. Ако искаш да направиш от патогена оръжие, трябва да култивираш особено злокачествен щам. Да засилиш това, което наричаме „фактори на повишена смъртност“. Да измислиш оптималния метод на разпръскване. Това е, което наричаме „въвеждане на въоръжение“. При това има десетки микроби и токсини, които вече са изследвани, и не е трудно да се получи достъп до тях. Не ти трябва да ходиш до Арктика.

— Какви микроби и токсини?

— Антракс. Ботулин.

— И можеш да си ги купиш?

Диър сви рамене.

— Ако работиш в университетска или промишлена лаборатория, или дори ако имаш някоя фалшива бланка, която твърди, че си учен — да, можеш да получиш каквото си поискаш по пощата. Ку-треска, туларемия, чума — ще ти го изпратят по Федерал Експрес. Просто искам да кажа, че ако търсиш биологично оръжие, защо ти трябва да изобретяваш колелото? Достъпната литература е пълна с информация, включително за начините на доставка.

— Като например? — Франк бързо записваше в бележника си.

— Аерозоли. Кърлежи. Прилепи. Бомби...

— Прилепи?

— Разбира се, че прилепи! Също както и гълъби, и делфини.

— А как ги...

— Слагаш им ленти.

— С какво?

— Малки порцеланови бомби.

— Нещо ме будалкаш.

Диър го погледна право в очите.

— Изглеждам ли ти като човек, който се будалка?

Франк се размърда на стола си.

— Но... какво каза за грипа?

— От него не става оръжие.

— Защо не?

— По една причина — ако водиш война, се сблъскваш с военни подразделения по време на битка. За това ти трябва нещо с незабавен ефект — нещо, което би повалило хората. Като газ.

— А ако искаш да нападнеш цивилното население?

— Искаш да кажеш като Саддам и кюрдите.

— Да — отвърна Франк. — Нещо подобно. Или сценарий с терористи.

Диър се завъртя на стола си и се вгледа към Вашингтон.

— Все пак би имал нужда от нещо, което можеш да контролираш — да го демонстрираш, без да превземаш цялата планета.

— Като например?

— Белодробен антракс. С него можеш да поставиш доста силни искания.

— Защо, какво му е специалното?

— Това е ужасяваща бактерия — в буквалния смисъл на думата. В състояние е да побърка хората. В същото време е патоген, с който можеш да работиш. Можеш да покажеш на хората какво би могъл да направиш и какво би могъл да спреш да правиш, което е също толкова важно.

— Значи правиш демонстрация, като превземаш един град...

— Или село, или дори една сграда. Не е необходимо много, за да се привлече вниманието на хората. При белодробния антракс дори не погребваш мъртвите. Трябва да ги изгориш.

— Защо?

— Защото инфекциозният фактор е крехък почти колкото речен камък. Можеш да го свариш и няма да има никакъв ефект.

Франк кимна.

— Добре, а при грипа?

— Не можеш да *заплашиш* никого с него. Всичко, което можеш да направиш, е да го използваш. След това птиците ще го поемат. Първата вълна започва от място като Пекин и — бам! Малко след това е по цялата карта. Става пандемия. Затова споменах за „относителната смъртност“. Нещата като Ебола имат по-високо ниво на смъртност от Испанския грип. Те убиват практически всеки, който се зарази. Но заразяването е сравнително трудно. И затова всъщност не умират толкова много хора. От друга страна, при грипа имаш сравнително ниско ниво на смъртност, но той е суперзаразен. Разбира се, ако си поиграеш с него...

— Какво имаш предвид под „да си поиграеш“?

— Генно инженерство. Теоретично можеш да го комбинираш с нещо друго — друг патоген, който е по-смъртоносен.

— Като например?

— Например отрова на кобра.

— Какво?!

— Точно така. В такъв случай няма да хванеш грип, а змия ще те клъвне в дробовете.

— Господи! — възкликна Франк.

Диър кимна.

— Това е смразяваш дъха бизнес. Но не мисля, че твоите хора правят това. Имам предвид хората, които се взели труповете на север.

— Защо?

— Защото ако са искали да направят нещо подобно — да свържат един патоген с друг, — не им трябва особено опасен щам на грипа или такъв, който е толкова трудно да се получи. Биха могли да използват всичко, което се върти наоколо. Могат да използват и обикновената хрема. Работата не е там. Работата е, че всеки е изложен на грипа. Затова не можеш да го контролираш. Ако го използваш като оръжие, можеш да убиеш милиони хора, дори десетки милиони.

— Нали точно това казвам — потвърди Франк. — Точно това ме притеснява.

— Но защо някой ще иска да го направи?

Франк се замисли.

— Нямам представа.

Диър подпря брадичка на скръстените си пръсти.

— Предполагам, че който е взел трупове, ги е искал за научни изследвания. Вероятно е фармацевтична компания, при това някоя от по-малките. Начинаеща, с повече хъс, отколкото мозък.

— Така ли мислиш?

— Да.

— А Глисън?

— Не знам — ФБР си пъха носа навсякъде. На подобно нещо англичаните казват „газумп“ и с тази дума имат предвид изкуствено повишаване на цената, за да се попречи на някого да направи нещо. В нашия случай на експедицията е било попречено и ФБР моментално се е появило, за да види какво става.

Франк се замисли, после каза:

— Сигурно си прав.

Диър кимна, след това се завъртя в стола си.

— От друга страна — продължи замислено, — ако някой търси отмъщение... Ако те мразят света...

Франк се намръщи и се наведе напред.

— Кой са „те“?

— Откъде да знам? Какво би казал... например за сиуксите?

— Сиуксите? — повтори Франк, без да е сигурен дали не го поднасят.

— Не знаем много за ледоразбивачите — продължи Диър съвсем сериозно, — но на някои от нас наистина ни е писнало.

Всичка което можеше да направи Франк, бе да се оцъкли.

— Ти си идиот бе! — ухили се Бягация елен.

15.

АЛЕКСАНДРИЯ, ВИРДЖИНИЯ

Чакаха в тайната квартира шест дни. На Томи му липсваше Сузана. Беше свикнал да прави секс с нея и липсата ѝ го правеше нервен. Въпреки йогата, упражненията за освобождаване на съзнанието и отпускане, набити им по време на обучението, той просто не можеше да си отпусне нервите. Най-лошото беше, че нямаше за какво да е нервен. Това бе само проба. Само пътуване с яхта.

Може би му действаше това, че бяха в режим на включване и изключване. Когато бяха включени, като сега, започваше да се напруга. Безсмислени притеснения, знаеше го, но не можеше да ги удържи да не пълзят из главата му. А ако двигателят не запалеше? А ако имаше неприятности на пристанището? А ако се появеше бреговата охрана? Той отговаряше за яхтата. Нямаше значение дали е проба, или не, той не искаше всичко да се провали по негова вина. Така че се натягаше, а после, когато се вземаше решение да се отмени акцията — което досега бе станало вече три пъти, — отново му ставаше скучно. Писнало му беше от Метеорологичния канал, който Белинда и Вон гледаха непрекъснато. Ако видеше още една пулсираща маса зелено да пълзи към средата на Атлантическия океан, щеше да се издрайфа.

Сухите тренировки минаха без проблеми. Въпреки тайните му притеснения, че дюзата може да залепне, нямаше проблеми с нея при уреда за разпръскване на аерозоли, който бе направил в работилницата си. Практически това беше мощна помпа, включена към обикновено устройство за пръскане с пестициди. Приличаше на водно оръдие. По време на опитите, които правеха в тренировъчната база в Плесид, ръчно произведената машинка на Томи показва по-добри данни от професионалното устройство, поръчано от Соланж — нещо, конструирано от някакъв инженер по аерозолите, без значение какво точно трябваше да означава това. Направо го съсипа. Все още чуваше как Сузана гордо казва: „Томи може да направи всичко“. Соланж го възнагради с широка усмивка и върховната похвала: „Добра работа“.

Сухите тренировки минаха без проблеми, но след тях стана така, че не можеха да излязат от пристанището, без вятърът да промени посоката си или на прозорците да се появят капчици дъжд. Това означаваше връщане към телевизията и Метеорологичния канал. Така му бе писнало, че му се плачеше.

— Няма ли да спреш? — попита Белинда раздразнено.

— Какво?

— Да тропаш с крак.

— Защо да не мога да си тропам с крак? Мога да тропам и с двата крака. — Той се изправи, затропа ритмично, после приключи с ироничен поклон. — Това ми е в кръвта.

Белинда се усмихна. Имаше майчинско отношение към него. Наричаше го Томи-О и не можеше да му се ядоса истински.

— Просто спри — каза Вон с равния си тембър от Ню Ингленд. Не че нещо наистина го притесняваше. Нищо не можеше да притесни Вон. По-скоро той се преструваше на притеснен, за да подкрепи Белинда. — Трябва да се съсредоточим.

— Извинявам се.

При тях всичко беше наред — не им беше скучно. Те работеха. Белинда беше заместник-шеф на екипа за специални задачи и имаше твърде много работа. Само връзките с щаба бяха достатъчно главоболие. Всяко съобщение, което изпращаше, трябваше да бъде шифровано три пъти — шифър върху шифър, върху шифър — като се използваха три различни алгоритъма, всеки от които стигаше до 128 бита.

Томи не знаеше какво означава алгоритъм, нито пък защо номерът на битовете е важен. Знаеше само, че 128 е много.

Във всеки случай Белинда беше побъркана на тема контрол. Това означаваше, че тя трябва да знае всичко, да следи през цялото време всичко. С изключение на времето, когато спеше или тренираше, тя или говореше по клетъчния си телефон, или чукаше по клавишите на лаптопа си.

Вон беше почти толкова ангажиран, колкото нея. Седеше по цял ден на леглото си и пишеше нещо на своя лаптоп. Какво правеше? Не беше лесно да се каже, тъй като той не говореше като нормално човешко същество. Томи обаче обичаше да го пита, та дори и само за да чуе гласа му.

— Ей, Вон, какво правиш?

— Разработвам проекции на нивата на разпръскване.

Половин час по-късно:

— Ей, Вон...

— Проучвам структурата на токсините.

— Защо?

— Заради ръждата по стеблата на растенията.

Пет минути по-късно:

— А това какво е?

— Отклоненията при избухването на нуклеиновите капчици.

Понякога Белинда и Вон дрънкаха продължително за неща, които нямаха никакъв смисъл. Белинда го наричаше „мозъчна атака“. Така ставаше, когато техничари си говореха помежду си. Това не я притесняваше, но *той* се чувстваше като изхвърлен. През цялото време тук, сякаш поставен в клетка, се чувстваше като риба на сухо. Липсваше му работилницата. Липсваше му Сузана. Липсваха му всички от базата. Липсваха му разходките. Същевременно Белинда и Вон едва ли забелязваха къде се намират. Те биха могли да работят и в килер.

Вон наистина беше странен. Толкова беше отнесен, че сякаш не бе истински човек. Сузана веднъж му бе казала, че е докосвала ръката на Вон, за да види дали е студен.

Белинда се изправи и се протегна. Взе дистанционното и натисна бутона за Метеорологичния канал. Говорителят все още съобщаваше разни данни за Средния запад, но Белинда вече бе взела някакво решение, основано на това, което бе получила от компютъра си.

— Данните изглеждат добри — каза тя. — Тръгваме на обед.

— Ти си шефът — отговори Томи.

Запълни времето си с лицеви опори, клякания и пълната серия упражнения по йога. Извърши ритуала на самоанализ и откри, че е пълен с негативни мисли! Досажда на Вон. Чувства се по-висш. Гордее се с аерозолната си играчка. Скимти, че му е скучно. Умира за секс. Извърши упражнението за медитация със синя вода, което почти винаги сработваше, но въпреки че бе наистина съсредоточен, не можеше да не чуе как Вон казва:

— Ей, човече, стегни се!

Трябваше да има нещо изключително, за да го изкарат от това състояние, помисли си Томи, но след това се съсредоточи. Синя вода! Фокусирай! Върху задачата! Усети как синята вода изпълва съзнанието му, как нивото ѝ бавно се покачва, докато не остане никакво пространство, дори една-единствена мисъл. Всичко е синьо. Само океан без мисли.

Томи беше израснал сред яхти и затова беше част от екипа. Чувстваше се на мястото си във всякакви пристанища, беше наясно с въжетата и възлите, двигателите, пускането на котва и акостирането. Другите само следваха указанията му и след като той беше наясно, а другите двама се държаха като туристи, никой в пристанището Бел Хейвън не им обръщаше никакво внимание. Яхтата бе взета под наем за три седмици и бе докарана от Вирджиния Бийч. Томи сам бе направил, преди две седмици, подвижни поставки за водните оръдия. Двамата с Вон бяха закарали снаряжението на борда — скрито в хладилни чанти и брезентови чували. Белинда седеше на палубата и се мажеше с плажно масло. За нула време той подкара „Съндансър“ и ѝ проправи път сред задръстванията близо до кея. Минута по-късно бяха вече в реката.

Небето беше облачно и във водата имаше само няколко яхти, което не бе изненадващо за вторник. Операцията бе запланувана за средата на деня, когато хората излизат от офисите си, за да обядват или да се разходят по улицата.

Някъде високо се чуваше ревът на самолети — летяха към националното летище. В средата на реката, когато от едната страна бе останало летището, а от другата — паркът Ийст Потомак, той спря двигателите и остави „Съндансър“ да дрейфува. След това закрепил подвижните подставки, докато Белинда и Вон се преструваха, че ловят риба. Когато всичко бе нагласено, той отново включи двигателите и потегли срещу течението, към Централния кей.

Виждаше се, че там е пълно с хора. Някои тичаха, други караха колела, трети играеха голф. Имаше туристи и майки с малки деца. Малка моторница ги задмина от дясната страна. От нея им махаха деца със спасителни жилетки. Той също им помаха.

Белинда бе направила много точни сметки, но в интерес на истината операцията не бе чак толкова сложна. Нещата, които можеха да се променят, бяха влажността и посоката на вятъра, както и близостта на яхтата до брега. Мощността на водните оръдия беше фиксирана, както и ъгълът на изстрелване, който бе оптимален за разпръскване на капчиците. Колкото повече се приближаха до брега, в толкова по-голяма дълбочина щяха да могат да проникнат, а колкото по-дълбоко проникнеха — толкова повече хора щяха да бъдат ударени. Най-голямото неизвестно бе вятърът, защото освен постоянен, той трябваше да идва от една от двете посоки — североизток или северозапад. Ако бе от друго място, трябваше да се откажат.

Яхтата се насочваше нагоре по Потомак, повече или по-малко в северна посока. Това означаваше, че ако вятърът духа от североизток, ще могат да се приблизят до брега на Вирджиния и да спуснат товара си върху Пентагона. Ако обаче вятърът духаше от северозапад, както беше днес, трябваше да се приблизят до централния бряг и да изстрелят товара си във въздуха между колоната на Вашингтон и паметника на Линкълн. Ако успееш да проникнат достатъчно навътре, щяха да стигнат до Белия дом и президентът щеше да започне да хрипти както всички други. Коего щеше да е забавно. Само че ако питаха него, той предпочиташе вятърът да духа от другата страна, така че да могат да обгазят Пентагона. В крайна сметка това беше само опит и щеше да му е приятно да го науча на военните.

Все пак дори и при северозападен вятър имаха някои добри обекти. Щяха да започнат да пръскат при моста на Четиринадесета улица, което означаваше, че ще покрият цялото пространство от мемориала на Джеферсън до Кенеди Сентър. Там се падаше Мемориалът на ветераните от Виетнамската война и стадионите зад Тайдъл Бейзин.

Щеше да е страхотно попадение, ако не беше само опит. Когато стигнаха моста на Четиринадесета улица, който бе задръстен от трафика, Томи отиде на кърмата да подготви аерозолера. Докато Белинда управляваше яхтата, той показа на Вон какво точно трябва да направи, а след това слезе долу и включи устройството.

Проработи идеално. Парата бе толкова фина, че едва се виждаше. Издигна се в небето и изчезна като дъга.

— Излетяхме, човече!

Белинда се засмя, а Вон каза любимото си:

— Олеле, Боже!

— Дай лапа!

Вон вдигна ръка до лицето си, сякаш се заклеваше в Библията, и когато Томи я удари, ръката му се люшна назад, мека като ръкавица.

„Този човек — помисли си Томи — няма и представа за това какво значи глутница убийци.“

16.

Бягането по Алеята бе идея на Ани. Обикновено той бягаше по пътеките или през парка Рок Крийк, но широчината тук бе приятна промяна, въпреки че Алеята беше малко пренаселена. Същевременно беше и лесно да се говори, защото нямаше хълмчета, които да ти взимат дъха.

Харесваше начина, по който бягаше Ани. Когато ходеше, тя изглеждаше малко непохватна, като ученичка от гимназията, вдигната пред целия клас. Когато бягаше, ставаше различна. Движеше се леко и грациозно, а дългите ѝ крака сякаш не докосваха земята.

Стигнаха мемориала на Линкълн, изкачиха се по стълбите един до друг и на върха спряха, за да си поемат дъх и да погледнат местата, през които бяха минали.

Навсякъде имаше хора: в коли, на велосипеди и с ролери. Бягаха или си правеха пикници. Разхождаха се покрай Потомак. В небето ръмжаха самолети по пътя си към и от Националното летище. Моторни лодки пореха широките води на реката. Навсякъде имаше паметници: на Вашингтон, Линкълн, Джеферсън и Айнщайн. Плюс Мемориала на ветераните от Виетнамската война. Капитолия. По средата на обратния път се озоваха край едно игрище, където се водеше разгорещен футболен мач. Докато бягаха, един зле премерен удар изкара топката извън оградата и след няколко подскачания тя се търкулна към улицата.

— Бихте ли ни я подали? — извика някой.

Франк инстинктивно хвана топката и я хвърли с перфектен пас. Тя прелетя почти четирийсет метра.

— Ей! — извика човекът, който хвана топката. — Искате ли да играете?

Франк поклати глава, махна му с ръка и продължи да бяга.

— Бихме могли да поиграем, ако искаш — каза Ани.

— Не... не играя футбол.

— Недей да ме лъжеш. Подаването ти беше, сякаш си от отбора на „Редскинс“.

— Е, някога играех.

— Обаче наистина я хвърли жестоко!

Той увеличи малко темпото, принуждавайки я да го догонва. Тя се опитваше да бъде мила, но... Не искаше да започва тази тема. Футболът го караше да мисли за баща си и... „Дали е още жив?“ Тази мисъл бе почти случайна.

Известно време бягаха мълчаливо, после Ани попита:

— Е, свърши ли вече?

— Кое?

— Историята с Копървик. В задънена улица си, нали?

— Не! — отговори той обидено. — Не съм в задънена улица.

— И какво можеш да направиш?

— Много неща.

— Например?

— Да вървя по следите.

— Какви следи?

Добър въпрос.

— Не знам. Има много следи.

Ани се засмя. След това заобиколи едно дете на велосипед и като се върна до него, повтори въпроса си:

— Какви следи?

— Ти какво си — Торквемада ли?

— Просто съм любопитна.

— Добре, де... Знамето — подхвърли Франк. — То може да е следа.

— Имаш предвид онова на хеликоптера?

— Да.

— А това как ще помогне?

Франк извъртя очи нагоре — доста неефективен жест за човек, който бяга.

— Знамето е американско — отвърна той, — затова предполагам, че там сигурно е имало и американски кораб. Значи може би труповете са пристигнали в американско пристанище.

— Така ли?

— Ако е така, трябва да има документация.

— Освен ако не са ги вкарали нелегално.

— Освен че може би не е чак толкова лесно да ги вкараш нелегално. Искам да кажа, не и ако трябва да ги запазиш замразени.

— А това е задължително! — извика Ани толкова високо, че двама души, които тичаха срещу тях, я изгледаха втренчено. Тя се изчерви и снижи гласа си. — Искам да кажа, ако ти трябва вирусът. Той не би оцелял над температурата на замръзване.

— И след като стигнат в Щатите...

— Ще им трябва лаборатория, за да работят с вируса.

— Какъв вид лаборатория?

Не получи веднага отговор. Тя се замисли и забави темпото.

— Ако имат хладилна стая, нещо като голям промишлен фризер... — Тя вече почти ходеше и той бе принуден да направи същото. — Биха могли да вземат проби от телата — първо от белите дробове — и да работят с малки парченца тъкан поотделно. По този начин няма да им трябва скафандри. Биха могли да работят с изолираните кутии, като ще имат нужда само от ръкавици... — Тя се намръщи.

— Какво има? — попита Франк.

Тя поклати глава и се засмя.

— Господи! Не мога да повярвам.

— Какво?

— Че всъщност съм *загрижена* за тях. Мислех си, че... надявах се, че си дават сметка, че даже и в хладилна стая трябва особено внимание, когато се вземат проби. Някои от инструментите могат да се затоплят и ако това стане, вирусът ще се изпари. — Тя поклати глава. — Съжалявам, говоря глупости. Надявам се, че знаят какво правят. Откъде обаче да знам?

— Том Диър мисли, че става въпрос за фармацевтична компания. Ани го изгледа скептично.

В колата, на път за дома ѝ, тя подхвана разговора оттам, откъдето го бяха прекъснали.

— Е? Знамето. Какво ще правиш с него?

— Първото, което направих — отвърна ѝ Франк, докато влизаше в паркинга — беше да се обадя на Държавния департамент. Казах им,

че пиша статия за американците, които умират в чужбина. Интересувах се как телата им се връщат в Щатите.

— Но онези са били норвежци.

— Да, но ако са *казали*, че става дума за американци...

— Тогава какво?

— Оказа се, че има многобройни разпоредби и наредби за смъртни актове, за различни видове контейнери при транспортиране, за това как трябва да бъдат запечатани... Един Господ знае какво още. Във всеки случай се обадих на митниците, които наблюдават човешките останки, влизащи в страната.

— И?

— Поговорихме за това и онова, а после ги попитах.

— *Какво* ги попита?

— Ако някой вкара пет трупа в страната, как мога да ги открия?
— Покрай тях с голяма скорост профуча полицейска кола. — Господи! Виждаш ли го този?

Франк зави надясно от Бийч Драйв и спря на светофара. Саабът загасна и бяха необходими десетина завъртания на стартера, за да тръгне отново.

— И какво ти отговориха? — поинтересува се Ани.

— Кой?

— Митниците.

— За какво?

Тя леко го ощипа за ръката.

— *За труповете.*

— О, да. Казаха, че трябва да се обадя на пристанищните власти.

— Кои пристанищни власти по-точно?

— Всичките.

— „Всичките“?

— Да. Докато не ги открия.

— Уха!

— Изпратиха ми по факса списък.

— И ще им се обадиш? Абсолютно на всички?

— Да — каза Франк. — Ще ги питам дали миналата есен някакви трупове са минали през тях.

— Господи! Не бих могла да направя това. Мразя да се обаждам на хора, които не познавам.

Франк вдигна рамене.

— Това е нещо, което репортерите правят непрекъснато.

— Знам, но... като говорим за *упоритост*...

Той се засмя.

— Да, аз съм си направо булдог.

На секретаря му имаше две съобщения и те сякаш бяха дошли от двата края на реалния свят.

Първият глас бе на Флечър Харисън Коу. С неговото произношение от Лонг Айленд той успя да превключи от името на Франк към тихо санкциониране:

Франк, обажда се Флечър Коу. Причината да ти се обадя е, че все още очакваме материала за Sin Nombre, който беше обещал. Беше го обещал за този брой или аз поне така си мислех. Разбирам, че си зает, но... по-скоро ме е грижа за това, отколкото да започна да пресмятам разходите и... нали разбираш, без някакъв продукт това поставя всички ни в малко неудобно положение. Нещо като „къде ни е манджата?“ Ще ни дадеш нещичко, нали?

Господи, сега трябваше да се хване с този материал за Ню Мексико. Не можеше просто да се обади на Дженифър или на Коу с купчина извинения. Просто трябваше да го направи. И щеше да го направи. Ако работеше до късно и станеше утре в зори, може и да успееше да го свърши до следобеда.

Изтри това съобщение и пусна следващото. Чичо Сид живееше на по-различна планета от тази на Флечър Харисън Коу, затова и правилата му за разговор бяха различни. Първо, не се представи. А и не беше необходимо. Имаше нещо в това да говориш на телефонен секретар, което караше Сид да изпрати съобщението си на един дъх.

Франки? Ти ли си? Къде си? Слушай сега! Знам всичко за тази лайняна история с баща ти, ти имаш

основание, разбирам, но мисля, че трябва да знаеш — той е корав стар кон, а това му е втори инфаркт и не изглежда добре. Най-много е пострадал сърдечният мускул и не знам дали ще се оправи. Ако разбере, че съм ти се обадил, ще ми вдигне щур скандал, но си мислех, че трябва да си тук заради него, е, нали разбираш? Минаха десет години, по дяволите! Искаш да носиш обидата и в следващия век ли? Във всеки случай, закараха го в интензивното в „Сейнт Мери“.

Последва пауза, шумолене на листа и удар на юмрук върху твърда повърхност.

По дяволите, не мога да намеря това проклето нещо!
Информацията ш’ти даде номера. В „Сейнт Мери“!

След това телефонът започна да издава кратки сигнали и накрая прекъсна.

„Само това ми трябваше. И то точно сега... — Заля го вълна от раздразнение и за момент той й се поддаде. След това се засрами. — Говоря за егоцентризъм. Но не съм по-добър от Стареца.“

Взе си бира от кухнята, върна се в хола и седна пред компютъра. Отпи от бирата си и изчака Windows да мине през началните си упражнения.

Не мислеше много за семейството си. Фактически изобщо не мислеше за него. Те бяха част от детството му, а то отдавна бе свършило.

Самотна нотка на пиано, последвана от акорд на арфа, му подсказа, че компютърът е готов за работа. Той превключи на текстообработващата програма и извади бележките си за Sin Nombre.

Какво бе казал Сид? „Мислех, че ще искаш да си тук заради него!“ „Да бе — помисли си Франк. — Колкото той беше там заради нас.“

Нас означаваше той и майка му, с моминско име Зигрид Леверкун, навремето „кралица на гимназията“ и приятелка на най-

добрия футболист в училището.

Франк се вгледа в бележките си — търсеше цитат от един индианец от Таус Пуебло.

Каква грешка беше този брак! Изкована в пещта на юношеското очарование, връзката им избледня с увяхването на славата на Стареца. След два успешни сезона и два пъти повече операции на коляното Големия Франк се върна в Керуик. Изглеждаше и се чувстваше като „човек, загубил войната“.

Годеницата му дойде с него.

След това се роди Франки и това беше всичко. Бъдещето беше минало или поне така изглеждаше. Мечтите на Стареца се сведоха до суета. „Отказал се е — мислеше Франк. — Просто се е уплашил и се е отказал. Господи, та той е бил само на двадесет години!“

Почти не се прибираще. Когато не беше на работа в електроцентралата, където беше огняр, пиеше с момчетата в бара на Райън или преследваше келнерките из целия град.

Това освен всичко друго означаваше, че Франк бе отгледан от майка си. Живееха в запусната дървена къща в работническото предградие. Пред всяка от къщите на улицата имаше градинка с размерите на стая. Това беше гордостта на Зигрид и като дете Франк обичаше да ѝ помага да я поддържа.

Не че имаше много време за това. Още от малък той започна да работи — ринеше сняг, косеше, изпълняваше поръчки срещу заплащане. Когато порасна, започна да работи през уикендите в „Сейфуей“ — пакетираше продукти и зареждаше рафтовете от 9 до 9. През лятото работеше четирийсет часа седмично в електроцентралата като огняр. Всеки петък носеше заплатата на майка си и дори Стареца призна, че *Франки по свой начин си плаща добре*.

Наистина го правеше, макар че трябва да се признае, имаше и много добра наследственост. От майка си бе наследил страстта към четенето и почти фотографска памет, които, взети заедно, го правеха изключителен ученик. Лелите му обичаха да казват, че бил „огледално копие“ на Зигрид, но това не беше съвсем вярно. От нея бе взел морскозелените ѝ очи и високите ѝ скули, но всъщност най-много за нея напомняше усмивката му. Тези високи скули преливаха в дяволитите искрици в очите му и привличаха онези, които виждаха в тях една тайнствена конспирация на взаимно привличане.

Останалото беше от баща му — само жили и кокали, с кичур тъмнокафяви коси, спускащи се над челото му. Беше висок метър и осемдесет и пет и тежеше осемдесет килограма. Дългуч с дясна ръка, която местните вестници сравняваха с топ.

Като единствен първокурсник във футболния отбор на гимназията „Керуик“, той започна като полузащитник в средата на първата година. Началото бе впечатляващо и мач след мач той ставаше все по-добър. Не мина много време и Стареца с приятелите си започна да се появява на домакинските и гостуващите мачове. Подаваха си бутилките и пееха химна на гимназията. Гордостта на Стареца бе разбираема — неговото хлапе бе хвърлило топката на шейсет метра, с което бе поставило рекорд на колежите в Пенсилвания, освен че бе спечелило мача. Всички знаеха, че бъдещето на Франк е в някакъв скъп колеж — когато внезапно той спря да играе.

Франк се облегна и се загледа в монитора. Вече беше късно през нощта, а не бе написал нито дума. През прозореца влизаха светлини от фарове на коли, отразяваха се по тавана, след това минаваха по отсрещната стена и затихваха върху килима на пода.

„Това, че се отказах от футбола, бе тъпотия.“

Не че много съжаляваше. В края на краищата това съсипа Стареца — което беше целта.

Случи се в края на втората му година, когато майка му хвана някаква настинка, която се превърна в пневмония. Един ден Франк я завари припаднала пред вратата на кухнята. Въпреки че тогава беше само на петнайсет, той я занесе на ръце до колата, намери ключовете и след това успя да премине през оживеното движение до клиниката за спешна помощ. Там сестрата го изпрати обратно вкъщи да донесе медицинската осигуровка.

И така продължи. След като се върна в болницата с медицинската осигуровка, отново бе пратен вкъщи — този път да донесе четка за зъби, нощницата и хавлията на майка си. След като се върна с всичко това, се обади в „Райън“, за да разбере дали баща му е там, като им каза, че е въпрос на живот и смърт. Барманът, както винаги, излъга.

— Съжалявам, Франки. Не съм го виждал от няколко дни. Ще предам обаче да му кажат. Кажи на майка си да се държи.

Прекара цялата нощ на неудобен стол в чакалнята на клиниката. Някъде над главата му лошо настроен телевизор бълваше тъпи вицове и шумна музика. Майка му беше в интензивното отделение и лекарите бяха притеснени. „Тя е много болна, моето момче. Къде е баща ти?“

Франк се надяваше, че тя ще се оправи, защото вече никой не умира от пневмония. Нали така? Не, разбира се. Освен тези, на които им е писано.

Стоя до майка си три дни, държа ръката ѝ, чакаше лелите му да се появят. Когато се появиха, стана още по-лошо. Развикаха се защо баща му го нямало и пицяха за това какво щели да направят, само и само Зигрид да се оправи. Само че... това не стана.

Старецът се появи някъде в ранната сутрин. „Бях по работа“ — промърмори с дъх на мента. Франк скочи срещу него, но чичо Сид го спря.

— Не вдигай ръка срещу баща си!

През следващата есен Франк не отиде с отбора. Местният вестник тогава бе определил отбора на Керуик като „най-добрия в досегашната история на града“. Треньорът му се обаждаше два пъти седмично. Франк учтиво каза, че вече не играе футбол.

— Какво става, момче? Да не си контузен?

— Не, добре съм.

— Тогава... не разбирам.

— Просто не играя. Правя... други неща.

— Какви „други неща“?

— Чета. Работя в „Сейфуей“.

— Шегуваш се, нали?

— Не.

— Явно е, че се нуждаеш от помощ. Потърси я и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Накрая треньорът се отказа. Трябваше да изкара отбор на игрището, а по онова време „Керуик“ вече имаше три победи и нито една загуба. Някак си между другото всички разбраха, че гимназия „Керуик“ не се нуждае чак толкова много от Франк. Бяха страхотен отбор дори и без него.

Въпросът не беше в това. Въпросът беше да съсипе баща си, да го накаже за това, че преди толкова години е започнал собствен живот и е изоставил жена си в чакалнята на техния брак.

Футболът беше най-добрата част от живота на Стареца, източникът на всичките му надежди и очаквания. Като гледаше как играе синът му — той възкръсваше. Когато Франк напусна — това си беше като закопаване.

Никога не говориха на тази тема, въпреки че Франк можеше да види колко много му се искаше на баща му. Истината беше, че след смъртта на майка му те практически не разговаряха — освен някой да каже: „Виждаш ли си лопатата за сняг? Трябва ли ти колата? Ще отсъствам два дни.“

Когато завършваше, вече бе решил да напусне Керуик. По ирония на съдбата успя да го направи, като спечели конкурс за деца, чиито родители са членове на профсъюза на огнярите.

Калифорнийският университет в Бъркли бе най-далечното място, до което можа да стигне без големи усилия. Изкара там четири години, за да получи бакалавърска степен по изкуствата, което включваше и различни спецкурсове по творческо писане. По това време се влюби и в биологията и за известно време дори си мислеше да следва медицина. Но тъй като бе израснал в определена среда, близо да границата на бедността, си даде сметка за огромните разходи, ако решеше да следва медицина. През 89-та завърши и се върна на Изток, за да си търси работа.

Намери я в Ню Йорк — като редактор на английски език на „Алианс“ — руско-английски вестник в Брайтън Бийч. Много скоро вече публикуваше статии за „Малката Одеса“ във „Вилидж Войс“ и „Бостън Глоуб“. През 1992-ра спечели национална награда за специализирани статии и журналистически разследвания. Последното се отнасяше за серия материали за нелегална продажба на бензин, организирана от руски емигранти. След това кандидатства за работа във „Вашингтон Поуст“ и успя. Работата му в отдела за столицата с ресори полицията и съдилищата му докара повишение към екзотичните проблеми на националната сигурност. И там се справи добре и тъкмо беше започнал да си развива добра мрежа от източници на информация, когато го преместиха в националния отдел, за да отразява президентските избори. Това също бе повишение, но той не му се радваше много, защото не обичаше политическата журналистика. Тя се занимаваше само с постове, слухове и изтичане на информация.

Това, което го доведе във фондация „Джонсън“, бе задаването на ново повишение, този път до Белия дом, където работата му щеше да е да отразява живота на Първото семейство със „специализирани статии“. Отвратен от тази идея, той направи заявка за една от субсидиите на „Джонсън“, като предложи да разследва „опасния свят“ на новопоявилите се вируси.

Това бе приемлив начин да се махне за една година от „Поуст“, без да губи позиции. Междувременно щеше да има време да си помисли кой е той всъщност и какво точно иска да прави, докато пише по тема, която наистина го интересува.

Докато гледаше светлините на автомобилните фарове по тавана, Франк си мислеше какво всъщност представлява сега. Беше ли наистина човек, който, както каза чичо му Сид, иска „да пренесе обидата в следващия век“? Може би. Сигурно. Поне така изглеждаше.

Изведнъж обаче си каза — по дяволите, може би е време. Вдигна телефона, набра Керуик и зачака.

Имаше някакъв звук, а след това се чу женски глас: „Кодът на района, който сте набрали, е променен. Новият номер...“

„Господи — помисли си той, — *наистина* е минало много време.“ Сменили бяха районния код на детството му.

17.

На следващата сутрин си направи кафе и прочете „Поуст“ на кухненската маса. Чувстваше се гроги.

Беше работил до три през нощта по статията за Sin Nombre и все още не я беше приключил. Това беше проблем. Днес бе вторият петък от месеца, което беше крайният срок за бюлетина на фондацията. Същевременно, ако не се обади днес на пристанищните власти, трябваше да чака до понеделник.

За миг си помисли, че би могъл да си издейства отлагане, ако се обади във фондацията и каже, че статията му ще закъснее, защото баща му е в интензивното отделение на болницата „Сейнт Мери“ и...

Не. Нямахше да използва болестта на баща си, като оправдание да пропусне крайния срок. Не бе чак толкова корумпиран. По-добре да поработи върху Sin Nombre до обед — не, докато го завърши, и след това да започне да звъни по пристанищата. А за баща си... щеше да се обади по-късно.

Към два часа статията му вече пътуваше към Дженифър Хартуиг, пъхната под задната седалка на моторизиран куриер, който изглеждаше и се държеше като герой от „Уличен боец“. Към статията бе приложена молба за възстановяване на разходите му.

Изяде тайландската храна, която му бяха доставили, направо от картонената кутия, докато преглеждаше списъка на пристанищните власти.

Това беше изнурителна работа и вероятно загуба на време. Но беше също и единствената нишка, която имаше. Затова се хвана и след няколко разговора вече разбра какво му предстои.

Колко бързо ще получи отговор зависеше от интелигентността и желанието за сътрудничество на човека от другата страна на телефона. Понякога отговорът идваше за една-две минути. Друг път му трябваша цели десет само за да мине през автоматизираните телефонни централи, потропвайки нервно с пръсти по бюрото, докато слушаше досадното изброяване на нежелани алтернативи.

Неочаквано много хора бяха „извън офиса“, „говори по другия телефон“, „на обяд е“ или „няма го“. Все пак до четири следобед успя да се свърже с деветнайсет пристанища и единайсет от тях трябваше да бъдат отписани — или не бяха получавали върнати в страната трупове, или го бяха правили преди септември 97-ма година. Оставаха още 12 пристанища.

Той се изправи и се протегна. Това явно щеше да му отнеме доста време. Така че продължи да звъни.

И изведнъж късметът му проработи.

Свърза се с някаква жена, казваше се Филис, която работеше в пристанището на Бостън. С подчертан акцент от Ню Ингленд тя му съобщи, че през миналата година пристанището е обработило осем пратки с трупове, като пет са пристигнали едновременно.

Франк насмалко да си разлее кафето.

— Сигурна ли сте?

— О, да! Не мога да направя такава грешка. Беше толкова необикновено...

— Защо?

— Ами, броят на хората беше едното нещо. Както и това, че дойдоха с кораб. Обикновено ги докарват по въздуха. Но това беше злополука в морето.

— Имате ли името на кораба?

— „Кристален дракон“. Навремето си помислих — какво хубаво име.

Франк започна да й благодари, но тя го прекъсна:

— Само си гледам работата, миличък. Това е общодостъпна документация. Ако ми дадете номера на факса си, ще ви пратя подробностите.

Пет минути по-късно машината му изплю осем страници документи. Там се съдържаха имената на починалите и смъртните актове, подписани от корабния лекар, някой си доктор Питър Гуидри. Причината за смъртта при всичките случаи бе удавяне.

В подписано и внушително подпечатано писмо някакъв дипломат от американското посолство в Рейкявик, Исландия, съобщаваше за „морска злополука“ и даваше съгласие останките да минат през митниците „при отсъствие на обичайния консулски сертификат за смърт“. Същият документ посочваше, че след

пристигането им в Бостън, останките трябва да бъдат предадени на служител на погребалното бюро „Джей Ес Бел“ в Согас, Масачузетс.

Тъй като смъртта бе настъпила в морето, задължение на служител на погребалното бюро бе да инспектира трупите и да издаде документ за „съдържанието на останките“.

Имаше документ, че това е било направено, подписан от служител на погребалното бюро, чието име Франк не успя да разчете, и парафиран от служител на митниците само с инициалите му.

От разговора си с чиновника в Държавния департамент Франк знаеше, че това е повече или по-малко нормалната процедура. Помисли си, че може би „Джей Ес Бел“ има някаква постоянна договореност с Бостънското пристанище да получава върнатите труповете.

Погледна списъка.

Леонард Бергман, 22
Артуро Гарсия, 26
Томас О'Райли, 39
Рос Д. Стивънс, 52
Кристофър Йейтс, 27

Нито едно от тези имена не му говореше нищо. Направи му обаче впечатление фактът, че всички мъртъвци са от едно родно място — Лейк Плесид, Ню Йорк.

Как бе възможно? Замисли се за това. Може би са били пожарникари доброволци, наградени с екскурзия, или търговски пътници, или...

Едва ли. Освен ако не бе невероятно стечение на обстоятелствата. Сателитните снимки доказваха, че труповете на миньорите са били ексхумирани от гробището в Копървик на 9 септември. Датата на смъртните актове, които държеше в ръцете си, беше 12 септември, като останките бяха пристигнали в Бостън четири дни по-късно.

Помисли си какво трябва да направи и отговорът бе очевиден: „Успокой се. Не прибързвай. Даже не знаеш каква е играта.“

Намери номера на погребалното бюро „Джей Ес Бел“ в Согас и се обади.

Според Ани трупите на миньорите трябвало да бъдат много променени. След като били прекарвали осемдесет години под земята, трябвало да бъдат в някаква степен изсушени.

— Искаш да кажеш, че ще изглеждат като мумии?

— Не — беше отвърнала тя. — По-скоро като това, което става с храната във фризера. След известно време пилешките гърди изглеждат, сякаш се изгубили влагата си. Сладоледът също се променя, променят се и трупите. След месец дори и ледените кубчета стават наполовина.

Примерът беше добър. Хлътнали очи, изпъкнали ребра, изтънели устни. Нещо като заспала зловеща зоологическа градина. Трупите трябваше да са загубили поне половината от теглото си — нещо, което не може да се скрие. Служител на погребално бюро би го забелязал веднага. След третия сигнал на телефона се обади жена и като чу, че Франк е репортер, му каза, че нямат нищо „ново за него“.

— Извинете? — попита смаян Франк.

— Вие сте от бюро за некролози, нали?

— Не — отговори той. — Не пиша некролози. Аз работя за „Поуст“.

— „Вашингтон Поуст“?

— Да.

— О, обикновено се обаждат от местния вестник, но... бихте ли изчакали?

Минаха почти шест минути преди в слушалката да се чуе мъжки глас и през това време Франк прехвърли разговора на високоговорителя. После чу:

— Малкълм Бел слуша.

— Здравейте. Аз съм Франк Дейли от „Вашингтон Поуст“.

Пауза. После:

— С какво мога да ви помогна, господин Дейли?

— Работя върху един материал, който... е, има някои необичайни неща... в него са включени някои смъртни случаи от преди много години... и някои хора, които са се удавили и... Предполагам, че тленните останки са били... обработени от... вас.

— Да?

Франк се поколеба. Мъчеше се да измисли как да формулира въпроса си така, че да звучи благоприлично.

— Както казах, това са жертви на удавяне.

— Разбирам.

— И както казах, имало е злополука... най-малкото ние мислим, че е имало злополука... в морето. Станала е на кораба „Кристален дракон“, който е...

— Знам кой е „Кристален дракон“, господин Дейли. Какъв ви е въпросът?

— Бих искал да попитам... знам, че звучи странно, но... дали *починалите*, нека го кажа по този начин: имаше ли нещо необичайно във външния вид на труповете, които обработихте?

След дълга пауза Бел отговори с извинителен тон:

— Съжалявам, господин Дейли, но това е намеса в личния живот. Нашата професия си има правила и би трябвало да разберете, че не сме в състояние да обсъждаме *външния вид* на покойниците. Във всеки случай не и с пресата. Има някои деликатни моменти...

— Разбирам ви, но...

— Ако можете да обясните какво точно ви интересува, може би ще съм в състояние да ви помогна. Казахте, че работите върху материал?

— Така е...

На Франк му стана ясно, че ролите са се сменили. Нямахте да получи нищо от Бел.

— Но нали казахте, че работите за „Поуст“...

— Да, но...

— Учудвам се защо „Поуст“ ще се интересува от нещо, което се е случило много отдавна и много далече. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Разбирам. — Франк започна да изпитва неприятното чувство, че интервюират него. — Значи... вижте, извинявайте, че ви обезпокоих.

— Не е безпокойство! Ще се радвам да помогна. Ако ми дадете телефона си...

Франк натисна бутона за прекъсване на линията.

— Бихте ли изчакали за секунда? Търси ме още някой. Натисна „задържане на линията“ и преброи до десет.

След това се върна към Бел:

— Вижте, трябва да поема другия разговор. Мога ли да ви се обадя утре?

— Да, разбира се, но... Нали се казвахте Дейли?

Някъде по средата на разговора си със собственика на погребалното бюро Франк беше започнал да се чувства неуютно. Много неуютно. Вината беше негова. Той беше нетърпелив. Винаги беше бил нетърпелив! Когато попаднеш на история, която го заинтересуваше и към нея имаше някакви нишки, обикновено се опитваше да пробие, докато това, което трябваше да направи, бе да изчака и да обмисли всичко. Да изработи план на играта. Да подреди разговорите си по важност. В противен случай става така, че казваш на хората повече, отколкото те ти казват. Понякога пък говориш с хора, с които не трябва — както се бе случило току-що.

Защото, ако се замислиш, ако някой се опита да вкара петима мъртви норвежци в Щатите, преструвайки се, че са загинали в морето при нещастен случай, този някой ще има нужда от погребално бюро, на което може да се довери, след като трупове минат през митницата. Това очевидно е бил господин Бел, чието любопитство бе не по-малко от това на Франк. „Да, разбира се, но... Нали се казвахте Дейли“?

Ядосан сам на себе си, той пусна компютъра и се включи в „Нексис“ — трябваше да го направи преди да се обади в погребалното бюро. Ако петима американци са загинали в морето — това е новинарска история.

Введе потребителския код и паролата, а после извика: „всички новини“. На екрана се появи нова страница и той попълни темата за търсене:

„Кристален дракон“, удавяне, петима

След десетина секунди се появи нова страница, на която бе отбелязано, че са открити 27 материала, в които се срещат и трите думи. Той прегледа списъка. Първият материал бе информация от бостънския „Глоуб“ с дата 16 септември. Най-новият бе публикуван в

„Таймс Юниън“ от Олбъни на 5 март. Франк извика материала със заглавие:

БУРЯ В АТЛАНТИКА УБИВА ПЕТИМА

В този материал капитанът на „Кристален дракон“ заявяваше, че корабът е прекосявал Атлантика от изток на Запад, когато в бурно море един член на екипажа паднал зад борда. Четирима други спуснали лодка да го спасят, но лодката им се преобърнала. Въпреки че носели спасителни жилетки, всички се удавили. Фактът, че са носили жилетки и че на кораба имало хеликоптер, позволил телата им да бъдат извадени.

В последния абзац се казваше, че „Кристален дракон“ е „мисионерски кораб“, собственост на Храма на Светлината, „нова религия със седалище в Лейк Плесид“. Предвождан от личност с магнетично излъчване — Люк Соланж, Храмът имал „центрове за добруване“ в Биг Сюр и Кабо Сан Лукас. Всички загинали принадлежали към тази църква и за тях била отслужена колективна литургия.

Франк бе заинтригуван, но Нексис беше нещо скъпо и всъщност не би трябвало да го ползва. Не и когато си е вкъщи, при това в неплатен отпуск. С опитно око прегледа материалите толкова бързо, колкото можа, и ги записа на харддиска си. След това изключи програмата, а после ги пусна за принтиране.

Докато принтерът си вършеше работата, той се обади в болницата „Сейнт Мери“. Сестрата му каза, че баща му е все още в критично състояние.

— Мога ли да говоря с него? — попита Франк.

— Не! — излая тя. — Не можете да говорите с него. Той е много болен. Упоен е. Интубиран е.

— Разбирам.

— Вие какъв сте му?

— Син. Бихте ли му казали, че съм се обадил?

— Да му кажа, че сте се *обадили*? Това ли е всичко? — Тонът ѝ подсказваше достатъчно ясно какво си мисли за синовната му привързаност. — Да му кажа само, че синът му се е обадил?

— Да. Кажете му, че съм тръгнал.

18.

МЕДИСЪН, УИСКОНСИН

Ах, Медисън, Медисън през пролетта!

Андрю се повлече пеша нагоре по Баском Хил под брилянтно синьото небе, възбуден от разтопяването след толкова месеци жесток студ. Въпреки че още не беше достатъчно топло за шорти, склоновете на хълма бяха изпълнени с млади жени, легнали по лице и по гръб; белите им крака се открояваха върху свежата зелена трева.

Като много други студенти, Андрю работеше на непълно работно време, което му позволяваше да плаща за обучението и книгите. Студентите правеха всичко възможно да печелят пари. Познаваше момичета — сериозни студентки, — които си докарваха пари като танцуваха в топлес заведения, както и други, които се обличаха като клоуни за рождени дни на малки деца.

Работата на Андрю бе включена в споразумението му за обучение. Като част от финансовите му ангажименти, университетът изискваше от него да работи 15 часа седмично. Когато това бе възможно, училището се опитваше да свърже работата с интересите на студента (при положение, че тези интереси могат да бъдат установени, което не винаги се случваше). Общо взето студентите-библиотекари работеха в книжарници. Тези със специалност „театър“ продаваха билети. Студентите по селско стопанство работеха в легендарната студентска сладкарница за сладолед.

Като студент по машиностроене Андрю получи назначение в топлоцентралата, където трябваше да добавя химикали в помпите, хранващи котлите, и да прави чертежи за подновяването на старите тръби. Като други големи институции, включително болници и военни бази, университетът бе установил, че е много по-икономично да се отоплява с пара, вместо с електричество.

Андрю тръгна надолу по хълма към западния лагер, където се намираше топлоцентралата. Склоновете бяха претъпкани със студенти,

които отиваха или се връщаха от занятия, затова не можеше да върви много бързо. Това обаче нямаше значение — имаше достатъчно време.

Все пак беше нервен. Въпреки че беше само проба, ако го хванеха, че слага нещо друго освен амертрол в помпата захранваща котлите, шефът щеше да го разпъне на кръст. А ако много хора се разболееха, наистина се разболееха — биха ли могли да проследят причината за това до него?

Помисли си за това и отново реши, че не могат. Нямаше начин. Това беше хубавото в цялата работа.

Другата причина да е нервен беше, че искаше да свърши работата добре. Соланж разчиташе на него. Това му каза жената от „специални задачи“ и той й вярваше. Беше се появила в апартамента му преди две седмици, без да се обади предварително, и носеше уокмен.

— Има нещо, което трябва да чуете — каза тя и му подаде слушалките.

Гласът на Соланж проникна дълбоко в главата му: „Андрю... Тя се казва Белинда и искам да направиш точно каквото ти нареди.“ Нямаше съмнение, че беше той. Андрю беше слушал гласа му стотици пъти — по радиото, по телевизията и на мотивационните касети. Гласът му не можеше да бъде сгрешен. Беше уникален като ураган. Като чу, че Соланж се обръща към него по име, говорейки му така директно, сякаш са приятели, сърцето му за малко щеше да изхвъркне. „Трябва ни твоята помощ в тайната война. Всичко е заложено на карта и ти си единственият, който може да свърши тази работа. Не ме подвеждай, Андрю. Не ме подвеждай, приятелю.“

До този момент той нямаше представа, че някой в университетското градче — още по-малко Соланж — е знаел за съществуването му. Той изпращаше чекове, разбира се, и се абонираше за всички необходими издания. Участваше в семинари и си прочисти чакрите в ложата на добруването в Биг Сюр. Никога обаче не бе посещавал основната база, както и не бе срещал някой, който да е наистина високопоставен в Храма. Досега.

Въпреки това Белинда знаеше всичко за него, включително някои неща, които той самият не знаеше — докато тя не му ги разкри.

„Соланж казва, че сте били братя в друг живот. Възможно ли е, Андрю? Усещал ли си го?“

Разбира се, че го бе усещал.

Подмина футболното игрище с голям плакат на Бъки Баджер и надпис:

МАЧОВЕ В УИСКОНСИН:
ВИЖТЕ КАК БЪКИ БЯГА,
ВИЖТЕ КАК БЪКИ ПОДАВА,
ВИЖТЕ КАК БЪКИ ДРИБЛИРА,
ВИЖТЕ КАК БЪКИ РИТА,
ВИЖТЕ КАК БЪКИ ПЛУВА,
ВИЖТЕ КАК БЪКИ ИГРАЕ!

„Вижте как Бъки драйфа“ — помисли си той, мина през пропуска и тръгна към шкафчетата в съблекалнята. Закачи раницата и якето си и облече върху ризата и джинсите си червена престилка. Престилката беше широка, с големи джобове, които лесно побираха термосите.

Те приличаха на елегантните хромирани термоси, които се продаваха в „Старбъкс“. Ако някой го попиташе, щеше да му каже, че ти е взел оттам.

Топлоцентралата беше доста спретната, въпреки че малко хора знаеха как работи и какво точно върши. Повечето хора, дори някои инженери, си мислеха, че е затворена система, която само произвежда топлина през зимата. Това обаче не беше вярно. Парата, която бе свръхнагрята до 400 градуса, се използваше през цялата година. Докарвана чрез тръбопроводи с дължина няколко километра, тя затопляше сградите през зимата и помагаше на климатиците през лятото. През цялата година осигуряваше топла вода. Тъй като не беше затворена система, излишната пара се изпускаше във въздуха през отдушници, разположени из целия район на университета.

Отдушниците бяха особено важни за работата на системата, защото не допускаха никакво тропане. Хората, които имат радиатори вкъщи, знаят какво представлява това явление. Главно поради липсата на баланс, предизвикана от кондензирането на парата, тръбите започват да треперят, да пукат и да тропат. За да оправиш това вкъщи, трябва да източиш тръбите, да премахнеш въздуха, насъбрал се в

горната част на радиаторите, и да изравниш налягането. Това обаче, което представлява само досада в една домашна отоплителна система, става проблем със съвсем различен мащаб, ако се случи в промишлена система, която използва пренагрята пара — тя може да създаде достатъчно налягане, за да спуска тръбите и да пусне във въздуха гейзер от пара, който за миг би могъл да се увеличи до 1 700 пъти. С други думи — да експлодира и да ти отнесе главата, ако си наблизо.

Отдушниците бяха направени, за да предотвратят това, като постоянно и автоматично изпускат малки количества пара, така че в тръбите да се поддържа постоянно налягане. Системата им минаваше през канализационната мрежа под университета, а след това излизаше на нивото на улицата през специално направени отвори.

— Здравсти, Дрю, как си?

Стив Белински, един от електротехниците, отвори шкафчето си и започна да съблича работното си облекло.

— Не мога да се оплача — каза Андрю. — Днес е чудесен ден.

— Наистина чудесен. Мисля да отида за риба — някъде към Монона.

— Да се надяваме, че ще кълве.

— Не ми пука. Там на езерото... няколко бири... защо ми е риба?

— И ще ме оставиш тука, в търбуха на звяра?

— Пада ти се — каза Белински, като затвори с удар шкафчето си.
— Хайде чао.

Андрю затвори вратата на шкафчето, завъртя шифъра на ключалката и спря за малко в офиса, за да вземе разписанието за деня. Първо трябваше да отиде до захранващата помпа, където една от задачите му беше да провери добавянето на амертрол във водата. Това беше деминерализиращ очистител, който премахваше нечистотиите по тръбите, като разтваряше калция и силиция. Не позволяваше на минералите да се отлагат по тръбите, което би затруднило потока на парата.

Щеше да добави и съдържанието на термосите във водата по същото време, по което добавяше и амертрола. Щеше да му отнеме само няколко секунди и почти нямаше шанс някой да го забележи. В цялата централа бяха само петима работници.

„Соланж казва, че сте били братя в друг живот. Възможно ли е, Андрю? Усещал ли си го?“

Разбира се, че го беше усещал. Усещаше го дори и сега.

19.

Франк боледува от грип цяла седмица. Ани също беше болна.

Беше замаян, кихаше, гърбът го болеше и нищо от това не минаваше. Изкара го от релси за цели три дни и едва сега започна да се чувства по-добре. В „Поуст“ пишеше, че така е почти навсякъде — повечето училища били затворени, улиците били почти празни, а Конгресът не можел да събере кворум.

И това ставаше въпреки факта, че грипната вълна беше отминала вече от няколко седмици. И се случваше не само във Вашингтон. Лос Анджелис имаше собствена грипна вълна. Бяха я нарекли „грипът на Бевърли Хилс“, понеже това беше районът, най-силно засегнат от заболяването. Франк видя репортаж за това във вечерните новини. Репортерът седеше в „Поло Лондж“, обкръжен от празни маси. В края на репортажа си поръча паничка пилешка супа и намигна към камерата. „Хитро“ — помисли си Франк и издуха за пореден път носа си.

Разклати глава, за да дойде на себе си, и започна да преглежда записите от Нексис. В по-голямата си част бяха едно и също — информация на Асошиейтед Прес, публикувана в много вестници. Представляваше сбита версия на материала от „Глоуб“.

Чете ги отново и отново, но нямаше нищо повече. Ако нещо правеше впечатление, това беше, че материалът е изненадващо постен. Нямаше интервюта „аз бях там“, нямаше цитати от други членове на екипажа, описващи бурята, големината на вълните или момента на преобръщане на спасителната лодка.

Имаше само отчет на капитана — стегнат и на пръв поглед обективен — за случилото се.

Още по-странното според Франк (което, трябва да се каже, си беше гледната точка на журналист) бе липсата на *местни* информации. „Лейк Плесид Сентинел“ — от който можеше да се очаква да пусне тази история на половин първа страница — бе направил обратното. Бе пуснал съкратена информация на вътрешна страница в колонката

„световни новини“, отнасяйки се към този инцидент по-скоро като към наводнение в Бангладеш, отколкото към това, което всъщност беше — трагедия вкъщи.

Изключение правеха серията материали от някой си Ерик Овърбек, пишещ в „Райнбек Таймс Джърнъл“. Материалите отразяваха мъките на Марта и Хари Бергман, родители на един от моряците.

СЕМЕЙСТВО НЕДОПУСНАТО ДО ПОГРЕБЕНИЕ

РОДИТЕЛИТЕ ИСКАТ РАЗСЛЕДВАНЕ

СЕМЕЙСТВО ОТ РАЙНБЕК СЪДИ СЕКТА ЗА ОСТАНКИТЕ НА СИНА СИ

Според статиите, Бергманови били вбесени от това, което смятали, че е повърхностно разследване на смъртта на сина им.

„Всички освен мен смятат, че трябва да се вярва на тези хора, — казва бащата. — Не съм удовлетворен. Съвсем не съм удовлетворена! Няма да мълча за това.“

Вестникът бе публикувал снимка на сина, симпатичен младеж, който бе „напуснал Нюйоркския университет през последната година от следването си, за да се присъедини към Храма на Светлината“. В края на статията се казваше, че Бергманови са наели частен детектив да разследва случая. Наели също адвокат и упражняват натиск върху окръжния прокурор да разследва базираната в Лейк Плесид „църква“.

Очевидно Бергманови бяха хора, с които трябваше да поговори. След това обърна последната информация от купчинката разпечатки.

МИСТЕРИОЗНО ТЯЛО СЕ СВЪРЗВА С ЖЕНА ОТ РАЙНБЕК

ОЛБЪНИ — Труп, намерен в пущинака край Адирондак миналата седмица, може да се окаже на жителката на Райнбек Марта Бергман, която изчезна заедно със съпруга си Харолд преди около половин година.

Полицията потвърди съобщенията, че тялото е на жена на приблизително същата възраст и със същото тегло, като госпожа Бергман.

Официалните власти в Дачис Каунти предупреждават, че въпреки че отличителните белези по тялото отговарят на тези, открити на дерматологичната „карта на бенките“, съдържаща се в медицинските картони на Бергманови, разлагането на тялото прави положителното идентифициране невъзможно.

„Без глава или ръце е много трудно да се направи положително идентифициране — заяви говорителката на полицията Мерилин Саварезе. — Очевидно не можем да направим сравнение на зъбите или пръстовите отпечатьци. Продължаваме обаче пробите на ДНК, като използваме материали, открити в дома на Бергманови. Резултатите от пробите ще бъдат известни след няколко седмици.“

Госпожа Бергман и съпругът и Харолд тайнствено изчезнаха през ноември. Властите казват, че са объркани от този случай, особено защото в дома на Бергманови не са открити следи от насилие.

Твърди се, че Бергманови са били депресирани от скорошната смърт на сина им, последовател на Храма на Светлината.

От гърлото му се изтръгна ръмжене, едновременно звук на разбиране и предупреждение — смесица от „Охо“ и „Аха“.

Сега, след като нещата бяха започнали да се изясняват, той съжали, че бе започнал да разследва случая като слон в стъкларски магазин. Трябваше да е по-търпелив. Спомни си гласа на собственика на погребалното бюро: „Нали се казвахте Дейли?“

„Да, така се казвам. А не искате ли адреса ми? Или просто трябва да се застрелям. Можете да отрежете главата ми, когато вече

съм мъртъв — както ви е удобно!“

Отново изръмжа — малко по-силно и малко по-дълго.
Ммммммм.

Всъщност не можеше да докаже нищо, но си мислеше, че знае какво се е случило. По някаква причина Храмът на Светлината бе задигнал труповете в Копървик и бе инсценирал нещастен случай в морето. Труповете на миньорите след това са били сложени в специални чували и към тях са били прикрепени табелки с имената на удавените членове на екипажа, които са били все още на кораба, скрити или... мъртви. Освен ако изобщо не са се качвали на този кораб. Дори собственикът на погребалното бюро Бел...

Хитрината бе сработила добре, докато Бергманови не бяха започнали да натискат за разследване. „Всички освен мен смятат, че трябва да се вярва на тези хора“. Разбира се. Смъртният акт не е бил достатъчен за Хари Бергман. Той е искал аутопсия.

Ако бе срещнал разбиране от страна на окръжния прокурор... но Бергман беше изчезнал.

Франк порови сред разпечатките за материалите на „Таймс Джърнъл“. Как се казваше онзи репортер? Овърбек. Той бе единственият, който бе написал повече от един материал.

Обади се на телефона за справки в района на 914 и откри, че Е. Овърбек живее до Хъдзън, в градчето Порт Еуан. Набра номера.

На второто позвъняване отговори малко момиченце:

— Ало?

— Ерик вкъщи ли е?

— Кой се обажда?

— Франк Дейли.

Тя остави слушалката с трясък и той я чу как се отдалечава от телефона и гласът ѝ заглъхва:

— Тате! Тате! На телефона!

Франк чу думите им, докато се приближаваха към апарата.

— Не знам — каза сприхаво момиченцето. — Питай го ти.

— Ало?

— Ерик Овърбек?

— Да?

Плахо.

— Обажда се Франк Дейли. Репортер съм от „Поуст“. (Е, донякъде. Звучеше по внушително, отколкото „аз съм в отпуска от «Поуст»“.)

— Много ми е приятно. С какво мога да ви помогна?

Франк дори беше малко впечатлен. Хубаво е да знаеш, че вестникът ти все още има престиж.

— Всъщност не знам точно. Работя върху статия, която е свързана с някои от вашите материали. Надявах се да използвам познанията ви.

— Говорите за електроцентралата, нали? — Гласът му бе възбуден, дори щастлив.

— Не — отговори Франк. — Всъщност обаждам се заради Бергманови. Написали сте няколко материала...

— Да.

Обръщане на 180 градуса!

Гласът на Овърбек вече не беше като на репортер, нетърпелив да види името си в „Поуст“. Звучеше по-скоро като гласа на човек, който току-що е получил призовка да свидетелства в съда срещу Хизбула.

— Вижте — каза Овърбек, — бих искал да ви помогна, но точно сега съм много зает.

— Ще ви отнема само минута.

— Съжалявам, но наистина нямам време.

— Но...

— Не се опитвайте да ме убеждавате — каза Овърбек. — Не трябва да ми лазите по нервите, става ли? Вестникът, за който работя, има тираж две хиляди броя. Храмът подаде жалба срещу нас в съда и сега съм без работа. Просто положението е такова.

— Точно вас ли заплаши да съди Храмът?

— Не ми се иска да говоря за това.

— Заплашиха ли...

— Зает съм — каза Овърбек.

И затвори.

Франк се опита да му се обади отново, но линията беше заета. Остана си заета по начин, който показваше, че слушалката не е на вилката.

Той се обади на Ани и ѝ разказа какво е направил, чул и си е представил.

— Значи мислиш, че те са я убили — каза тя. Не беше въпрос.

— Да. Сигурен съм. — По линията дълго цареше тишина. —
Защо да не дойда при теб? — попита той. Продължаваше да няма
отговор.

— Не тази вечер — отвърна тя. — Все още съм малко замаяна.
Може би утре.

Мълчаха. Най-сетне тя попита:

— Какво ще правиш?

Той само сви рамене. След това се засмя сам на себе си — нали
тя не можеше да го види.

— Имам няколко телефонни разговора. С окръжния прокурор в
Дачис Каунти. С един ЧД в Поукипси.

— Какво?

— Частен детектив. Работил е за Бергманови. Казва се Крамър.
Мартин Крамър. — Той спря за малко. — Има и още нещо... Баща ми
е болен, така че...

— О, не!

— Вероятно трябва да отида да го видя.

Следващия следобед стоеше във фойето на болницата „Сейнт
Мери“ и се опитваше да установи поне визуален контакт с някакво
живо същество. Служителят от охраната сякаш се намираше на
някаква друга планета. Различни сестри и санитарии профучаваха край
него, без да го погледнат. Служителката от администрацията, която под
флуоресцентното осветление изглеждаше сякаш самата тя има нужда
от лекарска помощ, най-сетне приключи безкрайния си телефонен
разговор и го погледна.

— Мога ли да ви помогна?

— Разчитам на това — каза той с топлота, която предизвика
усмивка на лицето ѝ. Обясни, че баща му е в интензивното отделение и
че той самият току-що е пристигнал в града.

— Бих искал да го видя. Да разбера какво е състоянието му.

Тя се обади по телефона и с усмивка го изпрати в стаята на
сестрите.

Коридорите на болницата му напомниха за майка му и тези
спомени се засилиха, когато една сестра го насочи към чакалня в

дъното на коридора. В чакалнята имаше още двама души: блондинка на около петдесет години с блестящ розов клин и тениска, на която бе изписано: „Atlantik \$ity!“, и уморен мъж в омазани работни дрехи. На гърдите му имаше синя елипсовидна значка, на която бе написано името му: Реймънд. Когато Франк влезе, двамата рязко вдигнаха глави и той видя тревогата по лицата им, в следващия миг преминала в облекчение. Само един поглед — и те вече знаеха, че не им носи никакви новини — нито добри, нито лоши.

Това бе същата стая, в която беше седял преди четиринайсет години, когато майка му умираше. И усещането беше същото. Въздухът бе зареден с уплаха и надежда, а от телевизора на стената се дочуваше пресилен смях. И тримата, затворени в себе си, го гледаха, без да го виждат.

Най-сетне дойде една сестра.

— Кой е за господин Дейли?

Чак сега Франк осъзна, че жената с розовия клин по някакъв начин е свързана с баща му, защото и двамата се изправиха едновременно, изненадани един от друг. За момент се погледнаха неуверено, после се обърнаха към сестрата.

— Докторът ще дойде всеки момент — каза тя, — но исках да знаете, че аритмията му се е стабилизирала. — Тя потупа жената по ръката и се усмихна. — Оправя се.

Жената хвана Франк за ръката и я стисна така силно, че го заболя.

— Аз съм Дафни — каза и после обясни, че е *съпруга* на баща му.

— Добре — каза Франк. — Аз съм Франки.

— О! — намръщи се тя, след това се стегна и докосна ръкава му. — Добре ли сте?

Той се замисли дали нейното намръщване се дължи на начина, по който изглежда, или просто на това кой е. Нямахше начин да го разбере, затова каза:

— Да, добре съм, просто още не съм се оправил от грипа.

— Навсякъде върлува — допълни тя.

Нямахше какво да си говорят и затова и двамата изпитаха облекчение, когато докторът дойде да каже, че „Франсис“, изглежда, се оправя, но въпреки това е още много болен.

— Не се е грижил за себе си — каза той. — Въпреки това обаче е здрав като бик. Може би това ще му е за урок. Да се надяваме.

Щеше да им позволи да го видят един по един и Франк отстъпи реда си на Дафни. Тя обаче отказа.

— За вас е минало твърде дълго време. Мисля, че е по-добре вие да сте пръв.

— Не, всичко е наред...

Тя му обърна гръб и хвана един изпомачкан брой на „Пийпъл“.

— Не ми е работа — каза, — но мисля, че е време да го видите. — След това седна и той нямаше друг избор освен да влезе.

Така и направи.

Стареца лежеше по гръб с лице към тавана. От носа му излизаха тръбички, а под болничната нощница се извиваше маркуч на катетър. В лявата му ръка беше включена система, бузите му бяха обрасли с четина. Очите му бяха тъмни и дишаше на пресекулки.

„Господи!“ — помисли си Франк.

Намери стол и го постави до леглото. Минаха няколко минути. Въпреки че очите на баща му бяха отворени, Франк не беше сигурен, че Стареца е в съзнание. Лицето му не изразяваше нищо, а очите му бяха като стъклени. След това главата му се изви на една страна и очите му се втренчиха във Франк.

— Здравсти — каза Франк.

Стареца примигна.

Седяха заедно така доста дълго. Беше ясно, че Стареца не може да говори, както беше ясно и че Франк не знае какво да каже. Найсетне той посегна и взе ръката на баща си в своята. Бе изненадан колко е корава, но знаеше, че няма какво чак толкова да се чуди — след всички тези години в котелното ръцете на Стареца бяха като азбестови ръкавици.

Докато държеше ръката му в своите две ръце, той леко я стисна и се чу да проговаря:

— Съжалявам. Съжалявам, че имаше толкова много... нещастия.

Стареца примигна втори път. След това ръката му се стегна и той придърпа сина си към себе си. Главата му малко се изкриви и усмивка, казваща: „Е, случва се“ повдигна ъгълчетата на устните му.

За миг Франк можеше да се закълне, че в очите на Стареца са се появили сълзи, но след това си даде сметка, че е обратното. Сякаш

планина се стовари върху него, сърцето му щеше да изскочи от гърдите и за секунда се чувстваше, сякаш се опитва да преглътне ножче за бръснене.

Стареца погледна настрани и скоро всичко стана нормално. Поседяха така още доста време, държаха си ръцете, без да казват нищо. Детството на Франк прелетя през съзнанието му и той видя майка си, котелното, училищния двор, бакалията, футболното игрище... „Господи!“

След това Стареца изхриптя и беше *щастлив*, а после си отиде.

Дафни го покани да остане в къщата.

— Имаш си собствено легло, баща ти не ми позволяваше да го докосна.

Франк обаче отказа, като се оправда с това, че вече си е предплатил стая в Ред Руф Ин. Все пак не можеше да не отиде да се види с опечалените. Като пристигна в това, което все още си представяше като „дом“, му стана тъжно да открие, че градината е увехнала, розите не са подрязани, а миналогодишните цветя са оставени на стеблата. Като влезе обаче, незабавно видя, че Дафни е използвала уменията си в хола, където бездомно куче с бадемови очи сълзливо гледаше телевизор, легнало върху кожено канапе.

Това зловещо начало обаче скоро отстъпи място на нещо друго, когато приятелите на баща му го поканиха да си пийнат в кухнята.

— Вземи си един стол, Франки!

— Надявам се, че не плащаш за ковчега, синко!

— Не бях виждал подобно нещо!

— Казвам ти, Франки, разкошен е като презокеански лайнер.

— Дай на младия Франк една бира, защото изглежда малко неопитен с халбите.

— Всички тези луксозни финтифлюшки — каза някой, — катафалка в махагон — на баща ти много щеше да му хареса!

— Сядай, Франки! По дяволите, омръзна ми да те гледам прав. Ама баща ти... Изложен е за поклонение като шибания Едгар Хувър...

Чичо Сид добави:

— Направо не съм сигурен, че е той! Никога не е изглеждал така добре.

— Прав е човекът! Кога баща ти е имал розови бузи?

— Никога — каза Франк.

— Да не говорим за бръсненето!

И нещата продължиха по този начин. Жените седяха в хола и си говореха благопристойно, а същинският разговор плуваше към кухнята. Разказваха се вицове, имаше смях и ръце пляскаха по масата. Още по една чаша. Друг виц и още смях. Жените поглеждаха натам от време на време и сурово или пък развеселено въртяха очи.

Франк стоя до десет вечерта, през което време научи за Стареца повече, отколкото някога бе знаел. Като слушаше приятелите на баща си, той започна за пръв път да разбира как някой би могъл да обича човек с толкова много кусури. И че като го обича, може дори и да му прости.

На следващата сутрин седеше до плащестата Дафни в погребалния кортеж към гробището Холи Крос. Там отец Моралес каза няколко думи. Франк хвърли шепа пръст върху ковчега. Стана време да си тръгва.

— Трябва да погледнеш нещата му — каза Дафни. — Може да има нещо, което да искаш... нали разбираш, да задържиш.

Струваше му се, че е по-лесно да се върне с нея в къщата, отколкото да спори. Така и направи.

— В спалнята са — каза тя. — Не са много. Не си падаше по събирането на вещи.

Франк отиде в спалнята. Дрехите на баща му бяха внимателно наредени върху леглото. Имаше две износени спортни якета, няколко панталона на тенекиени закачалки. Два пакета ризи, прясно взети от химическото чистене, и тъмносиньо палто. Макар да се чувстваше много неудобно от това, което прави, Франк опита да облече палтото и се изненада, че го стяга в раменете. Винаги си беше мислил, че баща му е по-едър от него. Очевидно обаче не беше така.

Остави палтото на леглото и отиде до скрина. Извади едно по едно чекмеджетата и откри обикновените неща — тениски и бельо, чорапи, два пуловера. Един стар часовник „Таймекс“ бе поставен на плата до доста олющен портфейл.

Чувствайки се като крадец, той отвори портфейла и погледна. Вътре имаше дванайсет долара, шофьорска книжка, карти от „Виза“ и „Ексън“, застрахователна полица и карта за банкомат. Профсъюзната

членска карта на баща му също бе там. Съвсем в дъното, където Дафни най-вероятно нямаше да я види, имаше черно-бяла снимка на майката на Франк.

Той извади снимката и я сложи в собствения си портфейл, след това се огледа за последен път. Нямаше нищо друго.

— Трябва да се връщам на работа — каза той.

— Разбира се, но...

— Обади ми се, ако има нещо... нали разбираш, нещо, което мога да направя.

— Няма ли нищо, което искаш да вземеш?

Франк поклати глава.

— Не. Сигурно трябва да ги дадеш на местната благотворителна организация.

Той вече стоеше на вратата.

— Е, трябва да вземеш поне албумите — каза тя. — Няма да е хубаво да ги изхвърлям.

Излезе от стаята и след малко се върна с три големи албума за снимки. Бяха подвързани с имитация на кожа, със сантиметрова златна линия покрай ръбовете. Подаде му ги и той от любопитство отвори първия.

На първата страница имаше изрезка от първия материал, който бе написал. Дълга статия в „Алианс“ за ортодоксални евреи, които се опитват да обърнат в своята вяра емигрантите в Брайтън Бийч. По-навътре в албума бяха статиите, които бе писал за „Вилидж Войс“, а после първата му информация в „Поуст“. Тя бе поставена отделно, внимателно изрязана и залепена с ивици прозрачна лепенка. От дясната ѝ страна със синя химикалка бе написана датата:

16 юли, 1992

Франк бе смаян. В трите албума сигурно имаше стотици статии, практически всички, които бе писал. Той погледна Дафни, която безучастно сви рамене.

— Как? — попита Франк.

— Той просто... се абонираше. Винаги се абонираше.

Обади се на Ани от Керуик вечерта преди погребението, така че когато се върна във Вашингтон, тя вече знаеше за баща му.

— Добре ли си?

— Да. Добре стана, че отидох. Ти как си?

— Имаш предвид с грипа?

— Да.

— Мисля, че най-после се оправих. Във всеки случай се връщам на работа. Какво става?

— Гледах някои от информацията за тези хора, които са се удавили или се предполага, че са се удавили, и открих интересни неща.

— Какви например?

— Ами например, всички некролози са еднакви. Сякаш са били написани от един и същи човек, какъвто и предполагам, че е случаят. След това семействата. Най-после успях да им се обадя.

— И какво казват?

— Най-напред се обадох на сестрата на О'Райли, която се оказа член на Храма на Светлината. Точно като брат си.

— Аха.

— След това намерих семейство Гарсия, родителите на Артуро. Те също са членове.

— Наистина ли?

— Да, само че разбрах това едва след като говорих с тях. Окръжният прокурор на Дачис Каунти бе този, който ми каза, че са просветлени.

— Какво искаш да кажеш с това „просветлени“?

— Нали разбираш, като „станали мафиоти“. Или „станали призраци“. Само че това е нещо религиозно...

— Схващам смисъла.

— Във всеки случай начинът, по който реагираха, беше доста неприятен. Искам да кажа, че се държаха враждебно. Не харесаха въпросите, които им задавах, а самите те имаха доста свои въпроси. Не мислят, че е имало нещо *странно* във връзка с инцидента на „Кристалния дракон“. Не, нямали основание да вярват, че Артуро или Томас са живи! Как ви беше името? Кой беше телефонният ви номер? Кой е началникът ви? Заявиха, че моето обаждане е насилие над

религиозните им убеждения. Можеш ли да си представиш? Искам да кажа, така ли би реагирала, ако някой се обади на теб?

— Разбира се, че не — отвърна Ани. — А другите?

— Това пък беше обратната страна на монетата. Говорих с дъщерята на Рос Стивънс. Между другото той не е бил хлапак, а петдесет и две годишен мъж. Както и с майката на Крис Йейтс. Беше съвсем различно.

— По какъв начин?

— Ами... Те не искаха да говорят с мен. Изобщо.

— Сигурно защото е било... твърде болезнено за тях.

— Не. Защото бяха изплашени до смърт.

Ани замълча.

— Знам, че може би правя прибързани заключения — продължи Франк, — но родителите, които са се оплакали и са настоявали за разследване — Бергманови — просто са изчезнали от лицето на земята. Ако окръжният прокурор е прав, никой не знаел къде са, докато... е, докато не открили...

— Тялото — каза Ани.

Известно време мълчаха, после Франк каза:

— Мисля да отида там.

— Не смятам, че...

— Ще отида.

Дълго мълчание, а след това:

— Франк?

— Какво?

— Каква е тази работа с Храма? Какви са тези хора?

Той помисли малко, слушайки дишането ѝ по телефона.

— Не знам. Може да са просто обикновени хора. Само че не смятам така.

20.

В Ню Джърси пое по отклонението към междущатска магистрала 287 и влезе в Ню Йорк, прекосявайки Хъдзън при Поукърспи. Продължи по централната улица, оглеждайки се за ресторант „Ферначи“. Като го намери, паркира наблизко, загаси двигателя и се облегна. Беше 6.35, а трябваше да се срещне с Мартин Крамър в седем.

Вместо да чака в ресторанта, отвори спортните страници на „Поуст“ и започна да чете.

Двадесет минути по-късно на паркинга се появи нов черен ягуар — ХJ–12 с табло от кестен и, както предполагаше Франк, седалки, направени от кожата на китайски престъпници. От колата излезе нисък човек и го огледа внимателно.

— Вие ли сте Дейли?

— Да.

— Марти Крамър. Приятно ми е.

Стиснаха си ръцете и влязоха в ресторанта. Бе изненадващо приятен, с климатик, който докарваше температурата до шестнайсет градуса. Много фаянс и дърво. Някъде отдалеч тихо се носеше музика. „Турандот“. Салонният управител ги заведе до маса в ъгъла.

— Сигурно добре вози — каза Франк, като погледна към паркинга.

Крамър с безразличие вдигна рамене.

— Закарва ме там, закъдето съм тръгнал.

Беше нисък мъж с тесни гърди и остър нос, редки зъби и блестящи черни очи. Тъмната му коса бе къса, остра и лъщеше от лак за коса.

— Ей, Марио — извика Крамър. — Какво имаш за пиене?

Келнерът отвори с усмивка листа за вината и им каза кои са по-специални. След това взе поръчките им и изчезна.

През следващия час минаха поред през: по едно питие („Найкс“ срещу „Уизърдс“); по едно карпачо (Клинтън срещу Стар); филийка

хляб, полята със зехтин (спомени от военната служба); и предястията: осо буко за Крамър и тортелини за Франк.

Крамър се оказа приятна компания, слушаше добре, но беше сдържан източник на информация. След петдесет и пет минути празни приказки Франк не научи почти нищо за работата му за Бергманови и го каза направо:

— Знаете ли, не ми казахте нищо.

Крамър се усмихна.

— Какво искате да знаете?

— Да започнем — каза Франк, като наля и на двамата — с това къде са били убити Бергманови. Какво мислите?

Крамър се почеса по бузата, поклати глава и намигна.

— Вижте, имам един проблем — ако името ми влезе във вестниците, ще изгубя клиенти. Това е проста работа. Видяхте ли картичката, която ви дадох? Какво пише там?

— Пише, че сте частен детектив.

— Точно така. Частен детектив.

— Повярвайте ми, това няма да бъде записано.

— „Повярвайте ми“... — изпуфтя Крамър.

Франк се усмихна.

— Говоря сериозно.

Крамър го погледна присмехулно.

— Сигурен ли сте?

Франк скръсти ръце пред гърдите си.

— Абсолютно.

Крамър въздъхна, очевидно изтощен от настойчивостта на Франк.

— Добре. Да направим опит. Какво искате да знаете?

— Всичко, което можете да ми кажете за Бергманови.

Частният детектив се облегна, размишлявайки по темата. След това каза:

— Две катерички.

Франк се засмя, но след миг усмивката му увехна.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа: какво всъщност се е случило? Синчето им е избягало и се присъединило към цирка. Ха-ха-ха! Ето това е.

— Да, но... родителите му са ви наели, след като той е умрял, нали? Така че не става въпрос за издирване на изчезнал.

Крамър скептично сви устни.

— Не е точно така. Те се обърнаха към мен половин година, след като младежът се включи в Храма. Това беше преди две години.

— Какво искаха да направите?

— Да го отвлека. Не го казаха точно така, но това беше смисълът. Имаха подготвен „депрограматор“.

— И какво стана?

— Повъртях се наоколо, зададох някои въпроси. Според всичко, което можах да науча, хлапето беше добре. Щастливо. Затова се оттеглих. Казах им, че не може да бъде направено.

— А след като се удави? Пак ли ви наеха?

Крамър за момент изглеждаше като че ли притеснен, след това се наведе напред.

— Не разбирам какъв е вашият интерес? Искам да кажа, че това не е точно национална сензация и не е точно районът с най-голямо разпространение на „Поуст“. Така че не разбирам какво търсите.

— Истината.

Крамър го погледна с насмешка.

— В такъв случай трябва да потърсите Кришнамурти.

— Много смешно — каза Франк.

— Говоря сериозно. Полицейски репортер ли сте?

— Не.

— Тогава какво?

— Работя върху статия, свързана с медицината. Обаче е много сложно. За да отговоря на въпроса ви — опитвам се да разбера дали хората на кораба...

— „Кристалния дракон“?

— Да. Опитвам се да разбера дали наистина са се удавили. Понеже според мен може би не са. Може би това е фалшификация. Ако греша и те са се удавили, може да е убийство.

Крамър го изгледа продължително, отпи глътка „Монтепулчано“ и каза:

— Докъде бяхме стигнали?

Франк се замисли за малко.

— Казвахте ми, че два пъти сте работили за Бергманови. Веднъж когато синът им се е включил към сектата...

— И след като се удави — каза детективът. — Това беше за добро.

Вероятно Франк инстинктивно бе вдигнал вежди, защото Крамър побърза да обясни:

— Стана ми жал за тях. Мисля, че се чувствах и малко виновен. Не знам... Може би трябваше да направя нещо за хлапето в първия случай. — На лицето му се изписа съжаление. — Във всеки случай не беше много работа. Говорих с няколко души от кораба...

— И как се държаха те?

— Сътрудничеха. Не се държаха, сякаш имат да крият нещо.

Вероятно Франк отново го изгледа скептично, защото Крамър се наведе към него и каза:

— Виж, дай да се разберем. Бергманови се побъркваха, когато ставаше дума за Храма. Не можеше да се говори с тях на тази тема. По начина, по който го разбираха, те самите имаха „религиозни възгледи“, но на хлапето му били „промивали мозъка“. То било в „секта“. Какво ви говори това?

— Не знам.

— Те бяха *фанатици* — продължи Крамър — и *параноици*. Господи, сякаш виждаха под килимите си противопехотни мини. Всичките им телефони били подслушвани. Имало хора, които наблюдавали дома им... Мили Боже, те даже си купиха пистолет! Държаха го в хола в случай, че някой влезе. — Крамър се засмя.

— Какъв пистолет? — попита Франк.

— Не знам, мисля че беше 38-ми калибър.

— Е, и...

— Вижте до какво се свежда всичко. Те искаха някой да бъде виновен. Те имаха нужда някой да бъде виновен. В противен случай те самите трябваше да са виновни — разбирате ли какво искам да кажа?

— Значи не мислите, че Храмът е виновен?

— Не знам. Може, би щяха да постигнат нещо в тази насока. Може на кораба да е имало някои небрежности — недостатъчна практика със спасителните лодки или нещо подобно. Работата не е там. Опитвам се да кажа, че в моя бизнес се срещам с много хора, които преследват миражи. Може би половината. Бих могъл да кажа —

приберете си портфейла, защото още отсега знам, че не мога да ви дам това, което искате. Искам да кажа — вижте например хората на летището в Маями. Ако ги попитате — няма нито един *изчезнал*. Няма такова нещо като *изчезнал*. Има само група „задържани тайно под стража“. Същото е и с катастрофата на TWA. Беше ли тя *нещастен случай*? По дяволите, не. Било е ракета, бомба, грешка в поддръжката — *нещо*. Защото, когато имате работа със семейства, няма такова нещо като *нещастен случай*. Трябва да има причина за загубата, трябва да има някой виновен. Трябва да си го върнете — с пари, отмъщение, каквото и да е. В противен случай се губи смисълът. Всичко става произволно. Тогава започва *търсенето*. Когато това се случи, разследването свършва и се превръща в нещо друго. Харесвате ли го, или не, аз така правя по-голямата част от парите си.

— И мислите, че това се е случило с Бергманови?

— *Знам го*.

— А тялото, което откриха?

— Искате да кажете в Адирондак?

Франк кимна.

Крамър вдигна рамене.

— Не са сигурни, че е тя.

— Но... ако е?

Крамър се намръщи и се замисли върху казаното.

— Не знам, може би сте прав. Може би Храмът ги е накълцал.

Нямам никакво доказателство за това, но...

— Ако не е Храмът?

— Да го кажа по друг начин — мисля, че прокуратурата трябва да търси господин Бергман.

Това предположение го стресна.

— Искате да кажете...

Детективът се наведе над масата и сниши глас.

— Бергманови имаха някои много сериозни проблеми.

— От какъв характер?

— Проблеми, които нямаха нищо общо с хлапето — отвърна детективът. Франк се опита да каже нещо, но Крамър го спря. — Не исках да навлизам в тази тема, но какво чух? Бергман е прехвърлил голяма сума пари на Каймановите острови малко преди той и жена му да изчезнат.

— Нямах представа — каза Франк.

— Говорихте ли с Тутъл?

— Имате предвид онзи от офиса на окръжния прокурор в Плесид?

— Да.

— Само по телефона.

— Мисля, че бихте могли да го попитате, но се съмнявам, че ще ви каже нещо. Те работят по голяма следа.

Франк отпи от виното си и помисли върху това, което бе казал Крамър. След това опита друга насока.

— А ексхумацията? Успяха ли да получат...

Детективът поклати глава.

— Не. Всичко увисна в съдилищата. Властите бяха готови да ексхумират, но Храмът спечели при обжалването. Те имаха документите на хлапето. Подписани и подпечатани. Заверени при нотариус. Имаше завещание. Без съмнение подписът бе негов. Искал е да бъде погребан там и не е искал останките му да бъдат „насилвани“. Казано е точно така в завещанието. Следващото нещо, което се случва — мама и татко изчезват и — бум! Случаят става съмнителен.

Келнерът пристигна със сметката и Франк му подаде своята „Виза“ карта, макар да не знаеше дали все още е валидна. После каза:

— Вижте, дали бихте могли да ми дадете имената на хората от кораба, с които сте говорили?

— „Кристалния дракон“?

— Да. Може да поговоря с тях.

Крамър облиза устните си.

— Сигурно ще мога. Дайте ми номера на факса си и ще ви изпратя бележките си.

Франк му даде номера и попита:

— Как изглежда всичко там — в Плесид?

Крамър поклати глава.

— Не знам. Всичко е... добре подредено. Много добре организирано. Очевидно имат някакви пари. Водачът им е уникален, но в крайна сметка това работи за тях.

Разделиха се на паркинга, като Крамър благодари на Франк за вечерята и обеща да му се обади, ако нещо се появи „в обсега на радара му“. След това се качи в ягуара, който запали със силно

буботене, и като махна леко през рамо, напусна паркинга и се включи в градския трафик.

Франк го видя как потегля, след това се качи в сааба. Мислеше за разговора, който току-що бе приключил. Може би Крамър казваше истината, но на Франк му се струваше, че детективът има задача и тя е да ликвидира историята. Защо би искал да направи това? Повечето частни детективи си умираха за публичност. Колкото повече имената им се появяваха във вестниците, толкова повече клиенти имаха.

Като излезе от паркинга и потегли на север, съжали за това, което бе казал за разследването и особено за подозренията си за удавените. Съжали още повече, когато на няколко преки от ресторанта мина през пресечката на Седма и Единадесета. Ягуарът на Крамър бе паркиран там и детективът оживено говореше по уличен телефон.

Франк намали, за да е сигурен, че това е наистина той, и след това продължи. „Да се надяваме, че не говори за мен“ — помисли си.

21. ДЕЙТОНА БИЙЧ, ФЛОРИДА

Като повечето от съседите си в Пайн Крийк, Джин Обърдорфър беше пенсионер. Премести се във Флорида от Лейк Плесид преди четири месеца, след като се закле, че няма да прекара още една зима в замръзналия север.

Изграден около игрище за голф с къщички на портиери в двата му края, Пайн Крийк приличаше на много подобни селища във Флорида. Всъщност обаче беше доста специален и това ставаше очевидно за всеки, който се опитваше да кара количката за голф между седмата и осмата дупка. От асфалтовата пътека се отделяше някакво малко пътче с дървена табела:

ВНИМАВАЙТЕ ЗА САМОЛЕТИ

Както и на много други места, предприемачите във Флорида предпочитаха неразработената земя, защото им спестяваше разходи за разрушаване на постройки. Поради това те години наред пренебрегваха съоръженията в Пайн Крийк, смятайки летищната писта от времето на Втората световна война в центъра му за нещо излишно. С толкова неразработена земя наоколо комплексът от писти им се струваше като излишен разход — нещо, което трябва да бъде разрушено. За това обаче щяха да са необходими много разходи за труд и тежко оборудване.

Там, където другите виждаха само неприятности, предприемачът на Пайн Крийк обаче видя възможност. Разработвайки малкото летище на Пайн Крийк, той създаде рай за собствениците на малки самолети — хора като Джон Траволта и Джин Обърдорфър. Централният хангар на малкото летище и пътеките към прилежащата площадка не бяха нищо особено. Фактически те приличаха на съоръженията на малкото летище, където преди това Обърдорфър държеше своята „Чесна“.

Това, което правеше Пайн Крийк уникално място, бе мрежата от бетонни пътеки пред къщите и хангарите, които приличаха на огромни гаражи. Собствениците като Обърдорфър можеха да се качат на

самолетите си толкова лесно, колкото някои хора се качват в колите си. За една-две минути можеха да бъдат на пътеката, а после на пистата. Пет минути по-късно можеха да са във въздуха.

Това беше идеално за Обърдорфър, чиято задача изискваше малък самолет и частен хангар.

Както обикновено той стана в пет и половина, направи сутрешните упражнения и медитация, след това отиде в клуба, за да пие чай в седем с новите си приятели. През повечето дни се развличаше с голф, макар, че в интерес на истината, не беше много добър. Днес беше разсеян. Никоя от метеорологичните прогнози не предвиждаше дъжд, но на хоризонта се събираха облаци и това го безпокоеше.

От друга страна, след като изхвърлеше спрея от пращинки във въздуха и ако дъждът се забавеше, метеорологичните условия щяха да бъдат почти идеални. Температура около 27 градуса, висока влажност, слаб вятър от изток. Не че това всъщност имаше значение. Можеше да тръгне днес, а можеше да тръгне и утре. Кога ще тръгне, зависеше от него, стига условията да са подходящи. Все пак това отвлечаше вниманието му, а като беше разсеян, не можеше да играе. Ударите му летяха настрана, а колкото за вкарването на топката — забрави.

Обядва в клуба — позволи си го, понеже игра лошо на девета дупка. Към два вече си беше вкъщи. Времето беше същото. Барометърът бе стабилен. Вятърът — непроменен. Час по-късно беше в хангара, проверявайки оборудването за десети път.

Фактът, че имаше частен хангар, правеше оборудването на самолета лесно и бързо. Повечето от оборудването за разпръскване на пестициди бе твърде просто и се състоеше от тръбички, закрепени към краищата на крилата. Към тях бяха прикрепени по двацет дюзи за разпръскването на спрея и те работеха много добре.

Тубата беше доста голяма, но се побираше на пасажерската седалка зад гърба му. Беше произведена в Швейцария и очевидно бе предназначена за пръскане срещу някакви насекоми в района на Берн. Щабът я бе измерил, а те бяха добри. Устройството имаше предварително зададени степени на разпръскване и вграден въздушен компресор. Всичко, което трябваше да направи, бе да налее вода и да изсипе вътре материала. При излитане във въздуха и едно натискане на бутона, зад самолета щеше да се посипе ситна аерозолна струя.

Изчака до четири и половина. Като повечето малки летища, Пайн Крийк нямаше съоръжения за контрол на излитанията и кацанията. За пътувания в околността не трябваше да се попълва и летателен план. Някои от приятелите му, особено тези със стари модели самолети, обичаха да изпълняват въртене през крило и различни по сложност лупинги. Сега обаче горе нямаше никого или поне не се виждаше. Не трябваше и да чака за пистата. (Само през уикендите трябваше да се наредиш на опашка, за да излетиш.)

Той сложи тубата на пасажерската седалка и хвърли отгоре якето си. Провери зареждането по списъка, дръпна се и се възхити на добре свършената работа. Дори от това разстояние дюзите и тръбичките почти не се виждаха.

Навън въздухът бе застоял, въпреки че от време на време имаше слаб порив на вятър. Той погледна нагоре. Не видя друг самолет в небето освен някакъв пътнически, отправящ се на юг.

Отгоре се виждаше, че тази част на Флорида е напълно разработена. По посока на Орландо се бяха проточили няколко големи ферми с полета, блестящи от свежа трева. Извън тях, няколкото игрища за голф и тясната зелена ивица покрай реката, докъдето поглед стигаше, се простираха малки къщички и търговски центрове. Това беше добре. За опита се нуждаеха от гъстота на населението.

Брегът на океана беше само на пет километра от Пайн Крийк и след минути той вече летеше над вилите и хотелите, които го опасваха от югоизток. Планът му бе, докато лети по права линия, да изпусне малко материал, разчитайки на подходящия вятър да го разнесе по сушата.

Не че имаше някаква опасност да пропусне целта си. Точно отдолу колите край плажа сякаш бяха повече на брой от плувците. В града бяха въведени някакви часове за използването на плажа, но те не се спазваха, което беше в негова полза. Половината планета бе асфалтирана, а тези идиоти искаха да ходят и до плажа с коли!

Това го ядоса.

Той снижи самолета, посегна зад гърба си и щракна ключа на въздушния компресор. „Тръгва!“ — помисли си, докато самолетът му летеше над плажа, компресорът бучеше, а зад крилата се сипеше ситен прашец.

22.

Кол Тутъл седеше на бюрото си срещу Франк, а зад гърба му стояха знамената — американското и щатското. Около петдесетгодишен, с бледо лице, окръжният прокурор Тутъл не бе от много разговорчивите.

Франк го попита как е било открито тялото.

— От куче на екскурзианти.

Бил ли е изненадан?

Тутъл наклони глава и го погледна.

— Да се намери жена с отрязана глава и ръце в гората? — Помисли за малко и сви рамене — Всъщност не.

Когато са открили тялото, свързал ли го е с Бергманови?

— Не.

Защо не?

— Няма нищо, което да ги свързва със случая. — Той примлясна. — Анализът на ДНК ще отнеме известно време. Тогава ще разберем.

— Можете ли да ми кажете имената на екскурзиантите?

— Не, не мисля, че те биха го искали. Но кучето се казва Таз.

— Благодаря. Вие обаче поддържате връзка по този случай с Дачис Каунти, нали?

— Щом казвате.

— Щеше да бъде тема, достойна за новините, ако не поддържахте връзка — отвърна Франк. Вече започваше да се нервирва.

Тутъл се усмихна, доволен, че си е намерил жертва.

— Казаха ми, че Хари Бергман е заподозрян за смъртта на съпругата си — каза Франк. Дебнеше реакцията на Тутъл. — Вярно ли е?

Съжалителна усмивка.

— Странна идея.

— Така ли?

— Да — каза окръжният прокурор. — Това не го бях чувал.

Франк се намръщи. Или Тутъл беше много добър актьор, или казваше истината.

— Може би източникът ми е погрешно информиран.

— Сигурно е така.

Франк реши да смени тактиката.

— Какво ще кажете за Храма?

— Какво имате предвид?

— Не знам. Какво представляват?

Тутъл повдигна рамене.

— Държат се много затворено. Не ги виждаме често.

Франк въздъхна. Почти половин час се опитваше да започне разговор с този човек, а усилията му бяха напразни. Прибра си химикалката и попита Тутъл дали може да го упъти към седалището на Храма.

Тутъл надраска върху парче хартия нещо като карта и го плъзна през бюрото.

— Може би няма да ви пуснат вътре — каза и се ръкува за довиждане с Франк.

— Защо?

Тутъл отново повдигна рамене.

— Не са особено дружелюбни.

Наистина не го пуснаха вътре — освен до Центъра за посетители. Това беше малка дъсчена постройка извън базата, боядисана в бяло. Неколкостотин метра по-нататък по пътя можеше да види врати от ковано желязо и каменна будка за охраната. Вратите изглеждаха затворени, така че той спря при Центъра за посетители, вдигна металното чукче с форма на грейпфрут и го пусна. Веднъж. Два пъти. Отново.

Появи се миловидна млада жена и го покани вътре. Той ѝ показа журналистическата си карта и каза:

— Надявах се да видя базата, но вратата е затворена.

Жената се извини, като обясни, че вратата е винаги затворена, тъй като никой не влиза на тази територия без предварително уговорена среща.

— На кого трябва да се обадя, за да си уговоря среща? — поинтересува се Франк.

— Боя се, че трябва да направите предварителна писмена заявка.

— Искате да кажете, че няма на кого да се обадя?

— На практика — не.

— А този? — попита Франк и кимна към снимка на стената. Тя бе на трийсетинагодишен мъж, изправен на върха на планината и усмихнат към обектива. Зад него и под него бе светът.

— Това е Соланж — каза тя с усмивка. — Не мисля, че ще ви приеме. След като сте журналист обаче, можете да се обадите на офиса за връзки с обществеността. Мисля, че днес не са тук. Май са на демонстрация в Бъфало.

— Но...

— Ние имаме уебстраница. Ако искате, можете да им изпратите имейл. Само трябва да влезете в сайта, а след това да кликнете върху връзки с обществеността. — Подаде му брошура, отпечатана върху плътни сиви листа. — Тук е написано всичко, включително и адресите на електронната ни поща.

Той ѝ благодари.

— Ако искате да се огледате — Центърът има три отдела: Просветителен, Информационен и Търговски. Трябва обаче да побързате, защото затваряме след половин час.

Франк се съгласи да побърза.

Първото нещо, което го впечатли, когато влезе във „вдъхновителната стая“, бе миризмата на тамян и восък. След това видя огромна снимка, която заемаше цялата задна стена.

Снимка на мъж — Соланж, — разхождащ се по брега, точно там, където вълните се срещат с пясъка, с навити крачоли; зад него подтичваше куче; светло златисто небе. Отгоре се рееха чайки, а с калиграфски букви отдолу бе изписано:

ПОСЛЕДВАЙТЕ МЕ. ЕЛАТЕ В СВЕТЛИНАТА.

Франк се приближи към снимката и чу музиката. Беше момчешки хор, изпълняващ натрапчива мелодия на език, който не можеше да разпознае. Румънски, а може би някой от славянските

езици. Чистите гласове се извиваха над него и пронизваха въздуха. Страхотна стереосистема!

По покритите с мека сива тъкан стени бяха подредени по-малки снимки, всяка с размера на плакат. Също като голямата, те имаха красиви рамки и бяха чудесно осветени. Франк ги разгледа. Паяжина, изпръскана с капки роса. Борова гора, окъпана в слънчева светлина. Деца, хванали се за ръце и вървящи към залеза.

Даде си сметка, че общото във всички тези снимки е *светлината* — брилянтно уловената светлина. Минаваше от една снимка към друга през водопад от музика. Почувства се... *добре*. Наистина се почувства някак приповдигнато.

Няколко от снимките — тези, на които беше Соланж — имаха и аудио допълнение. Франк взе слушалки и натисна бутона.

Гледаше снимка на Соланж, изправен сред пшенично поле. Със слънцето зад гърба му, изглеждаше сякаш има ореол. Пшеницата също бе огряна от слънцето и върховете ѝ излъчваха звездички светлина. Когато натисна бутона, пшеницата сякаш започна да се движи, да се накланя, като че ли полюшвана от вятъра. Наведе се по-близо и видя, че сам по себе си образът е стабилен, но зад него някакво устройство караше светлината да проблясва. Ефектът се засилваше от звука на вятър, преминаващ над полето. След това прозвуча глас, надвишаващ вятъра:

— „И рече Бог: да произведе земята злак, трева, що дава семе, и плодно дърво... Тъй и стана. И произведе земята злак... и дърво... И видя Бог, че това е добро. Биде вечер, биде утро — ден трети.“

Франк прескочи няколко снимки и взе следващите слушалки, поставени пред сцена на лагерен огън със Соланж зад огъня и небе, изпъстрено със звезди. Този път аудио съпроводът бе на пращящ огън. Точно както пшеницата на предната снимка, огънят сякаш пускаше искри и се движеше. Същото правеха и звездите, които станаха още по-ярки, след като в ушите му прозвуча глас:

— „И създаде Бог двете големи светила: по-голямото светило да управлява деня, а по-малкото светило да управлява нощта...“

Сътворението. Франк огледа набързо стаята, за да се убеди напълно, и видя, че различните изображения имат за цел да пресъздадат историята на Сътворението. Много хитро.

Влезе в „търговската част“. Там се продаваха витамини, сапуни, ароматни масла, свещи — такива неща. Цяла стена бе запълнена с книги и видеокасети, посветени на просветлението. Чуваше се класическа музика — хоралът на Пачебел. Брюнетката, която го посрещна при влизането му, седеше зад тезгяха и опаковаше покупките на жена на средна възраст със забрадка.

— Искате ли да си купите нещо? — извика тя. — Трябва да затваряме след — погледна часовника си — две минути.

Франк хукна към информационната стая. Нямаше достатъчно време да огледа всичко. Видя много графики, карти, още аудио устройства с многобройни слушалки, свързани към един облицован с дърво предавател. Едно табло показваше картата на САЩ с малки светлинки, мъждукащи в отделни сектори. На маса, поставена в центъра, под голям плакат, на който пишеше ЗАТОПЛЯНЕ, бе поставен грамаден глобус със забучен в него термометър. От тавана към него бе провесен „часовник на населението“ с формата на бомба. Той тракаше шумно и дигиталните му цифри се въртяха по-бързо, отколкото можеха да бъдат уловени от човешко око. На една от стените гореше тропическа гора в Бразилия. На отсрещната стена една борова гора сякаш бе изтръгната из корен.

— Вече затваряме — каза брюнетката с мек дружелюбен глас. — Можете обаче да дойдете утре. Отваряме в девет.

Даде му малка пластмасова торбичка с някои „безплатни мостри“.

— Опитайте гела за душ с аромат на манго и лавандула — каза тя, докато го изпращаше до вратата. — Изключителен е.

На излизане той грабна няколко брошури.

Надяваше се да стигне до Вашингтон, без да спира, но към девет часа, някъде в Джърси, усети, че очите му се затварят, и реши, че е време да потърси мотел.

Намери такъв на няколко километра южно от Чери Хил. Беше в стила на Норман Бейтс, с бар във фойето. От двете страни на бара имаше надписи, които обявяваха:

ДЖУДЖЕТАТА ВИНИ И ДЖИ САМО В ЛИКИ ТИКИ

Стаята му беше в ръждиви цветове: оранжеви тапети, драперии, чаршафи, мокет. До леглото му някой се беше опитал да кърти мазилката с юмрук. Мотел, в който трябва да сложиш стола под дръжката на вратата, за да не се отваря. Направи го и си взе душ.

Душът с манго наистина беше изключителен.

Освежен, той извади лаптопа и написа няколко кратки бележки за разговорите си с Крамър и Тутъл, както и за онзи половин час, прекаран в Центъра за посетители. След като прочете написаното, си даде сметка колко напразно е било пътуването му.

Ако се вярваше на Крамър, той бе тръгнал за зелен хайвер. А защо да не се вярва на Крамър? Той бе най-вътре в ситуацията. Познавал беше Бергманови, знаел бе проблемите, които бяха имали със сина си, и практически бе разпитал хората от кораба. Според него в цялата история нямаше нищо. Клиентите му бяха също толкова чалнати, колкото хората от Храма, или дори може би повече.

От друга страна... Тутъл изглеждаше искрено изненадан, когато го попита за Хари Бергман и дали той е заподозрян за смъртта на жена си. Бе казал нещо саркастично. И все пак, ако се вярваше на Крамър, това бе сериозна следа.

Въпросът обаче бе — *ако се вярваше на Крамър*. Вярваше ли му?

Франк се замисли. Защо му трябваше да лъже? Отговорът дойде веднага: хубава кола.

Всичко това всъщност още не означаваше нищо. Беше там, откъдето бе тръгнал — заседнал в евтин мотел и без никакъв реален материал. Със същия успех би могъл да е и в „Черноморская“.

Наведе се над компютъра и написа: „Храм на Светлината — Център за посетители“. След това извади брошурата и изписа данните на Центъра: адрес, факс, телефон, уебстраница, имейл. Нещо друго да трябваше да бъде отбелязано?

Всъщност не, освен че те очевидно имаха много пари. Имаха „флагмански кораб“. И хеликоптер. И „база“.

Откъде идваха тези пари? Гелът за душ беше чудесен, но колко мангизи може да изкараш от него? Това не е все едно да го продаваш в

„Уолмарт“.

Заинтригуван от това какво представлява уебстраницата им, той свърза лаптопа към телефона и влезе в Матрикс. „Аз съм Франк Дейли — кибер детектив“ — помисли си иронично.

След тридесет секунди уебстраницата се зареди и се появи изображение на Земята — снимка от космоса. Вместо безредните очертания на облаци обаче, формиращи се в обичайното синьо кълбо, художникът бе събрал облаци така, че да очертаят призрачен, стилизиран образ: изправен на задните си крака бял кон с диво оцъкдени очи. Със сменящи се цветове пулсираше: *Храм на Светлината*. Отдолу бяха подредени иконки, всяка от които съдържаше изображение. Франк щракна върху първата: Соланж и куче на плажа.

Беше същата, която бе видял в Просветителната стая в Центъра за посетители.

Нямаше много повече. Текстът определяше лидера на Храма Люк Соланж като „упорит гуру на екологичното движение“ и „въплъщение на войнстващото движение за опазване на околната среда“. Мисията на Храма е да възстанови „хармонията между Майката Земя и Детето Човек“. Казваше се, че Соланж често изнася лекции в „центровете за добруване“ на Храма в Биг Сюр, Таус, Кабо Сан Лукас и други „средища на духовно съсредоточаване“. И че има възможност да се извикат на екрана сайтовете с тези лекции, както и информация за „центровете за добруване“.

Следващите страници предлагаха теми като „Нов армагедон“ и „Тълкование на Откровенията“, като последната показваше как Соланж е получил Седемте печата. Франк я прегледа набързо и откри, че това е стабилна научна работа с бележки под линия и изпълнена с препратки към нумерологията, Кабалата и други подобни. Мина на друга страница — „Драконови притчи“ — и видя как върху екрана се материализира профилът на голям кораб, плуващ в бурно море. Щракна върху кораба, но на екрана се изписа текст, че тази страница не може да бъде отворена.

„Книгата на дните“ показваше снимки на усмихващи се членове на Храма по време на работа, на почивка и със семействата им. Имаше и формуляри за заявки за производствената листа на Храма „Еко-Вита“ (продукти на ароматотерапията и хранителни добавки). Накрая имаше

връзки с други уебстраници, включително и с „На първо място — Земята“, „РЕТА“, както и „Писмо от Люк“ — всички приканваха читателите да се присъединят към Храма в борбата му за спасяването на планетата.

Франк погледна часовника си и въздъхна. Беше десет и половина. Трябваше да се обади на Ани преди да си е легнала.

— Ей, здрасти — каза тя. По гласа ѝ си личеше, че се радва да го чуе. — Къде си?

— В Джърси. Стаята ми е оранжева. Имам чувството, че съм в тиква.

Тя се засмя и се пошегува нещо за Пепеляшка. След това стана сериозна.

— Как върви?

Той ѝ разказа за Крамър и Центъра за посетители и добави, че току-що е прегледал уебстраницата на Храма.

— Може би и на теб ще ти е интересно да погледнеш — ако си падаш по такива неща.

— Ще я видя. Или това, или ще си легна да спя.

Поговориха още няколко минути просто така и след това затвориха. На Франк остана избора дали да си ляга, или да гледа шоуто на джуджетата.

След полунощ, някъде към един, телефонът иззвъня и го събуди.

— Кой?

— Аз съм, Ани!

— Ало — измънка той и светна лампата.

— Събуди се!

— Буден съм — каза той и огледа стаята. — Вярно, спях... но сега съм буден. — Направи пауза. — Защо съм буден?

— Трябва да се върнеш.

— Ще се върна. Утре сутринта. Искам да кажа — следобеда.

— Не. Трябва да се върнеш. Сега! Веднага!

Имаше нещо в гласа ѝ — страх, възбуда, смесица от двете.

— При теб всичко ли е наред? — попита той, като отхвърли завивките и стъпи на пода.

— Да, всичко е наред. Проверих обаче в уебстраницата...

— Каква уебстраница?

— На Храма.

— Е, добре.

— Те са. Храмът е.

— Разбира се, че е Храмът. Това е тяхната уебстраница. Какво искаш да кажеш?

— Ти си гений — каза му Ани. — Прав си. Храмът е отвлякъл трупове!

— На тяхната уебстраница ли го пише?

— Не! Искам да кажа, в известен смисъл — да. Конят е в уебстраницата им!

— Какъв кон?

— Белият кон с дивия поглед. Той е част от емблемата им.

— Искаш да кажеш... този изправеният пред Земята? С облаците и другите неща?

— Да!

Той помисли малко.

— Е, и какво? Кон като кон.

— Това е *същият* кон — каза Ани.

— Като кой?

— Като коня в Копървик. От едната страна на църквата бе изрисуван кон — огромен кон, — но онова беше графити. Това ни стресна. Сега като видях коня на тяхната уебстраница — той е същият, техният подпис. Те са отвлекли трупове и са се подписали на църквата: „Ние бяхме тук!“ — Замълча за миг и след това каза: — Франк.

— Какво?

— Защо една религиозна група... би искала нещо подобно? Някакъв вирус. Искам да кажа...

— Не знам.

— Но трябва да кажем на някого, нали?

— Да, разбира се.

— На кого?

Той помисли малко, но нямаше избор.

— На Глисън. Ще трябва да кажем на шибания Глисън.

23.

Франк стана, плати на рецепцията и отпраши за Вашингтон. Пристигна малко след четири сутринта. Като по чудо намери място за паркиране близо до апартамента си и се прибра. Не знаеше какво точно да направи. Бе обещал на Ани да я вземе рано сутринта — към седем — и да отидат заедно във ФБР, което означаваше, че може да поспи още два часа.

Чуваше как в алеята зад апартамента боклукчиите тропат с кофите. Помисли си, че е по-добре да си вземе душ. След това да си разпечати бележките, да събере сателитните снимки. Да си направи кафе.

Пет минути по-късно стоеше под душа и игличките гореща вода боцкаха врата му. И изведнъж се сети.

„Днес не е ден за събиране на боклука. Боклука го събират в четвъртък. Днес е вторник.“ Освен това боклукчиите идваха рано, но не чак толкова рано. Погледна часовника. Четири и половина.

Остана още малко замислен, след това спря душа, уви една кърпа около кръста си и отиде до прозореца в кухнята, който гледаше към алеята.

Двама души хвърляха пликосе с боклук в обикновен камион. Не това беше начинът, по който се действаше в този град. Въпреки че общинските власти напоследък бяха много закъсали, Франк бе сигурен, че още не са стигнали чак до такова нещо. Той се вгледа в мъжете. Те вадеха чувалите с боклук от контейнера, който обслужваше сградата, и ги хвърляха в камиона. Контейнерът на отсрещната страна на улицата беше пълен, както и другите наблизко. Какво ли търсеха? И в следващия момент се сети за Крамър, който говореше по уличния телефон на Седма и Единадесета улица.

„Крадат боклука ми“ — помисли си и след това се сепна: не, не можеше да бъде. И все пак... В другите апартаменти в сградата живееха Шарлот Зелцер, учителка, и Карлос Рубини, който работеше в

министерството на благоустройството. Нито един от тях не приличаше на обект за кражба на боклук. И все пак...

Франк отвори прозореца, наведе се и викна:

— Ей, какво правите?

Двамата мъже за миг се стреснаха, след това бавно погледнаха нагоре. Казаха си нещо, после спокойно отидоха до камиона, хвърлиха чувалите, които носеха, в каросерията, вдигнаха със скърцане задния капак, все така бавно отидоха до кабината, качиха се и потеглиха.

Франк се вгледа в изчезващия регистрационен номер, но не можа да го разчете. След миг камионът изчезна зад ъгъла.

Франк с изненада си помисли какво пък толкова би могло да има в боклука му. Обелки от портокали, носни кърпички, чернови на статии, копия от интервюта, празни бутилки от мляко и изсъхнал хляб, листчета, на които си бе записал какво трябва да направи, данъчни формуляри... Господи, май трябваше да си купи машинка за унищожаване на документи.

Офисът на Нийл Глисън беше в района — не можете да го наречете „квартал“, — известен като Бъзардс Пойнт. Откакто Франк бе започнал да живее в този град, хората говореха за този район като за чудото на градоустройството. С реката отзад и само на няколко минути от Капитолия, той изглеждаше като пристанището на Балтимор: голямо стълбище, стигащо до водата, алея за разходки, а зад тях апартаменти, хотели, ресторанти, многоетажни магазини.

Въпреки всички приказки и архитектурни проекти, Бъзардс Пойнт не изглеждаше особено променен. Улиците бяха пълни с дупки и лошо направени асфалтови кръпки. Между няколко грозновати бетонни сгради за офиси и празни пространства се виждаше по някое по-хубаво здание. Всички сгради изглеждаха сякаш барикадирани, изглед, както казваха, който подхождал на тези територия.

Имаше бакалии с метални решетки да ги пазят през нощта, магазини за алкохол, където продавачите седяха зад бронирани плексигласови стъкла, банкомати, бръснарници, оформени като бункери, и магазини с приспособления за глухонеме. На бензиностанциите хлапета се втурваха да мият стъклата на колите или да пълнят резервоарите им за бакшиш.

Франк беше малко притеснен да паркира колата си на улицата, но както стана ясно, просто нямаше друг избор. В този район нямаше достатъчно посетители, чието присъствие да оправдае строежа на паркинги. Сградата беше строена през петдесетте години и не се отличаваше с нищо особено освен с баналната поредица малки прозорчета на всеки етаж. И вътре не беше по-добре — лекьосан син мокет и таван от имитиращи дърво плочки, които се бяха олющили и дори бяха започнали да падат. Двама въоръжени униформени представляваха охраната. Единият стоеше до вратата, а другият зад бюро, поставено до въртящата се врата на входа. Трябваше да се мине през първия и да се поговори малко с втория, преди да те пуснат да влезеш.

Служителят зад бюрото се обади на Глисън, накара ги да се подпишат в специален списък, погледна в чантичката на Ани, провери куфарчето на Франк и се опита да отвори капачето на тръбата със сателитните снимки. След това грижливо изписа имената им, както и името на Нийл Глисън, върху жълти картончета, постави ги в пластмасови опаковки и им показа как да ги закачат на реверите си. Една едра жена излезе от въртящата се врата и после ги преведе през нея и ги придружи нагоре по стълбите. Въведе ги в приемна, обзаведена с няколко фотьойла, тапицирани с изкуствена кожа в портокалов цвят.

По стените имаше картини с цветя в пастелни цветове.

Не чакаха дълго. Глисън излезе и с жест ги покани да влязат. Бе по риза с навити ръкави и пистолет в кобур зад гърба му — ясно се видя, когато заобиколи бюрото си. Очите му бяха бледи и прозрачно сини. Някой би казал — бебешко сини. Франк си даде сметка, че никога досега не е виждал този човек без тъмни очила.

— И така — каза Глисън, — искали сте да говорите с мен. Говорете.

— Знам защо сте били в Хамерфест — започна Франк, докато изваждаше от тръбата сателитните снимки.

— Визуална подкрепа — каза Глисън. — Добре измислено, но нямам време за шоу. Защо да не се спрем само на разказването и по възможност — да бъде кратко. Става ли?

Франк бе забравил какъв задник е Глисън.

— Искам преди всичко да разберете, че доктор Адеър не ми е казала нищо. Всичко, което открих за групите, е от други източници.

Глисън кимна, след това направи малко кръгче с показалеца на дясната си ръка, което означаваше, че Франк трябва да побърза. Затова той му направи едно съкратено изложение, като завърши с факта, че според Ани конят, изрисуван върху църквата в Копървик, е идентичен с изображението на уебстраницата на Храма.

Глисън приветства това с бавно и шумно ръкопляскане.

— Изумително — каза, без да скрива иронията си.

Ани погледна изненадано Франк.

— Не изглеждате изумен — каза Франк.

— Да ви кажа честно, не разбирам защо трябва да се интересувате от това — контрира Глисън. — Нека да ви изясня нещо. И на двамата. Бюрото няма юрисдикция върху гробищата в Норвегия. А дори и да имахме, не ни е работа да разследваме религиозни групировки.

— Но... — каза Ани. — Вие бяхте там! Вие...

— Според мен доктор Адеър се опитва да каже, че ние знаем, че Бюрото работи по този случай, и си помислихме, че...

— А аз казвам на доктор Адеър, че обсъждането на този въпрос е нарушение на клетвата за държавна тайна, която тя е подписала, и че бих могъл да я подведа под отговорност.

— Какво? — Ани бе побесняла. Бузите ѝ горяха. — Не съм му казала нищо, но във всеки случай какво значение има това? Не разбирате ли, тази група е отмъкнала телата, притежава вируса и...

Глисън повиши глас и заговори по-твърдо:

— Това не е ваша работа, доктор Адеър. Що се отнася до вас, Дейли, мисля че във ваш интерес е да не се занимавате повече с този въпрос, или и двамата ще влезете в пандиза.

— Мисля, че забравяте нещо, *Нийл*. Аз не съм подписвал шибаната ви хартийка.

— Ти не трябва да подписваш нищо, умнико. Имаме си закони, включително и срещу държавна измяна.

Глисън само вдигаше шум. Не би могъл да говори сериозно за държавна измяна. Двамата обаче биха могли да си поиграят.

Франк вдигна вежди.

— Измяна? Може би историята е по-голяма, отколкото си мислех. Не знаех, че сме в състояние на война или е някаква твоя грешка на езика. Във всеки случай защо да не погледнем към Първата поправка към конституцията. Защото ми се струва, Нийл, че „предварителният арест“ не винаги върши работа. Искам да кажа, че ако погледнете документите на Пентагона...

Глисън се изправи и каза:

— Благодаря ви за помощта. — После кимна към вратата. — Разговорът приключи.

— Чакайте малко — каза Ани. — Не разбирам. Това е съвсем...

— Казах: разговорът приключи.

Ани се изправи. Лицето ѝ все още беше зачервено. Франк прибра документите в куфарчето си и сложи капачето на тръбата със снимките. След това също се изправи, хвана Ани за ръка и излязоха.

Не си проговориха, докато не излязоха на улицата.

— Могат ли да направят това? — попита Ани — Какво означава?

Франк погледна към небето. Беше мрачно, с бързо движещи се облаци. Реката бе металносива.

— Това означава, че са поели случая и не искат да им се бъркаме в разследването.

— Е, това не е лошо, нали? Това, че са поели случая.

Франк вдигна рамене.

— Съвсем не го намирам за добро.

— Защо? Те са ФБР. Добри са в тези неща.

— Не мисля, че Ричард Джуал би се съгласил с тебе.

— Кой?

— Човекът от охраната в Атланта. Помниш ли Олимпийските игри?

— О, да, но...

— Толкова ги е грижа да успокоят общественото мнение, че съсипаха този човек. Да не говорим за това, че провалиха всички шансове да открият кой наистина го е извършил.

— Но...

— Мислиш ли, че щяха да открият атентатора, ако семейството му не го беше предало?

Огромна капка дъжд падна на паважа. След това друга. И друга.

— Мислех си, че господин Глисън най-малкото би искал да знае това, което знаем ние — каза Ани.

— Не го наричай „господин Глисън“.

— Как да го наричам тогава?

Франк ѝ намигна и поклати глава.

— Вероятно не съм най-подходящият човек, на когото трябва да бъде зададен този въпрос.

Ани се усмихна.

— Разбирам те.

24.

Стърн беше идея на Ани.

Той учеше в богословския факултет в Джорджтаунския университет и пишеше докторат върху новите религии (или нещо подобно). Били излизали един два пъти (само за кафе или на кино, бе му казала Ани) и след това си загубили следите, вече втора година. Преди седмица тя се сблъскала с него на Кънектикът Авеню, точно срещу хлебарницата „Ъптаун“. Все още работел върху същите проблеми и публикувал „горе долу веднъж на три месеца“ в списание „Армагедон Уоч“. В него ставало дума за култове, нови религии, промиване на мозъци и новото хилядолетие.

— Мисля, че той знае много за Храма — каза Ани. — Това е в неговата област.

Франк се съгласи, че трябва да го потърсят.

Намериха Стърн в телефонния указател. Живееше далече от Джорджтаун, някъде на Резервоар Роуд. Ани му звънна и Стърн я покани да отиде до тях.

— Имаш ли нещо против да доведе един приятел? Работим заедно върху нещо.

— Не, разбира се, че нямам нищо против.

Стърн се оказа перфектен домакин. След като ги посрещна на вратата на своя олющен апартамент, той им направи по чаша черен чай и охотно отговори на любопитството на Франк за това колко книги има. Те лежаха на купчини — големи и малки — практически на всяка хоризонтална повърхност. На пода, на масите, на первазите на прозорците, на радиаторите — навсякъде с изключение на лавиците за книги (каквито всъщност нямаше).

Беше по-възрастен, отколкото си го бе представял Франк — не хлапак, а мъж към тридесетте. Имаше воднистосини очи и оредяваща коса, която бе или твърде дълга, или твърде къса за това, което се предполагаше, че трябва да бъде. Носеше ботуши, джинси и дълга вълнена риза. Непрекъснато се усмихваше.

Франк и Ани си изпиха чая, седнали на ръба на охлузеното канапе, върху което бе хвърлена зелена покривка. В ъгъла на стаята бяха поставени два високоговорителя, от които се носеше звукът на спиричуъл, изпълняван от „Петте слепи момчета“ от Алабама.

— Бен е брилянтен — каза Ани, с желание да го предразположи.
— Научната му работа е фантастична.

Стърн се изкиска.

— Фантастична е точната дума, да! Вече шестстотин страници и не съм стигнал по-близо до края ѝ, отколкото когато я започнах преди три години.

— Познат ми е този проблем — каза Франк. — Случвало ми се е с месеци да работя върху дадена статия.

— Въпросът е, че колкото повече научавате, толкова по-сложно става всичко и краят му не се вижда. То е като парадокса на Зенон, само че не е математика, а проза.

— Ани каза, че пишете за култовете.

— Нещо такова. Култове, секти, нови религии — как ще ги наречете, зависи от гледната ви точка.

— А каква е вашата теза?

— Колкото повече се променят нещата, толкова повече си остават същите.

— Аха.

Стърн се усмихна.

— Това е сравнително изследване — таборитите и Обединеното човечество.

Франк поклати глава.

— Никога не съм чувал за тях.

Стърн се размърда в стола си; очевидно се чувстваше неудобно, все едно са го хванали да чете списания за НЛО.

— То е като ябълките и портокалите — каза. — Много са различни, но същевременно... и много си приличат. Таборитите са били религиозна секта в Бохемия през петнадесети век. Обявили война на свещеничеството и проповядвали някакъв вид активен милениуризм.

— Какво пък е това? — попита Ани.

— Мислели че трябва да възвестят хилядолетието, вместо просто да седят и да чакат то да дойде.

— И как се „възвестява“ хилядолетие? — поинтересува са Франк.

— Освобождавате света от греха. И те се опитвали да направят точно това, като използвали всички средства, които им попадали подръка — кинжал, копие, катапулт, стрела. Повярвайте ми — добре че не са имали атомна бомба.

— Значи просто започнали да избиват хората? — попита Ани.

Стърн повдигна вежди, извади цигара от джоба на ризата си, запали си със запалка „Зипо“, вдиша дълбоко дима и каза:

— Те са избивали грешниците. Вижте! Те са били агенти на хилядолетието. Тяхната работа, тяхното задължение, тяхното религиозно задължение, е било да унищожат всеки, който не е част от тяхното движение. Защото това е начинът да се разбере дали някой е грешник. Не е част от вас и затова го убиваш. Това е начин да се прочисти светът.

— Господи! — каза Франк.

— Точно така.

Стърн се намръщи театрално, наведе се през сандъка, който им служеше като масичка за кафе, и сграбчи Ани за китката. После зловещо зашепна, като се опитваше да докара някакъв чешки акцент:

— Проклет да е този, който не вдига меча си, за да пролее кръвта на враговете на Христос. Няма милост за Сатаната. Няма пощада за злото. Така казва Ян от Пиос.

— Ох! — възкликна Ани, измъкна ръката си и заразтрива китката си.

— А онези, другите? — попита Франк.

За момент Стърн изглеждаше озадачен, след това каза:

— А, имате предвид Обединеното човечество. Те са... различни.

— Нали казахте, че си приличат?

— Е, да. Делят ги обаче петстотин години плюс — каквато и да е тя — психологическата разлика между средновековна Прага и Санта Моника от годините на Голямата депресия.

— Бих казал, че разликата е доста голяма — каза Франк.

— Аз също — добави Ани.

— Обединеното човечество се е появило в началото на трийсетте години — каза Стърн. — Негов лидер е бил Артър Бел, който развил

теорията за конспирацията на нашите „тайни господари“, „международните банкери“...

— Охо — пошегува се Франк. — Сега идват и евреите.

Стърн се засмя.

— Прав сте. Той е бил много известен антисемит. Само че е продавал и хилядолетието. Също като таборитите. Разликата е, че в неговия случай утопията се е отнасяла по-скоро до климатиците, отколкото до поземлената реформа.

Ани се изсмя.

— Идеята му обаче била същата. Казвал, че ще има кървава баня, природна катастрофа, последвана от война като Армагедон, която ще унищожи — не знам колко души — повечето от хората по света. И това ще е нещо добро, казвал той, защото ще възвести Новата ера. Тоест „хилядолетието“. Тоест „рая на земята“. След войната всеки ще има безплатен климатик, къща за двацет и пет хиляди долара и шестнайсетчасова работна седмица, освен ако не реши да се пенсионира.

— Мен ме устройва — пошегува се Франк.

— Устройвало е много хора. Бел забогатял.

— Значи това, за което пишете — каза Франк, — е фактът, че тези двамата — Ян от Пиос и Артър Климатика, са имали една обща мечта.

— Точно така — потвърди Стърн. — Те двамата и милиони други през вековете. Всички те споделяли — и споделят — същата кървава мечта. Искате ли още чай?

— Да, благодаря.

Стърн напълни чашката му, обърна се към Ани и каза с делови тон:

— Е? Какво става?

— Какво да става? — попита тя.

— Знам, че не си дошла да ми кажеш, че ме обичаш, и освен това каза, че работиш върху нещо. Каза, че вие с Франк заедно работите върху нещо.

— О, да — отговори Ани. — Така е. Работим върху едно... нещо.

Обърна се към Франк и му намигна толкова закачливо, колкото можеше да го направи един микробиолог, и по този начин топката остана в неговото поле.

Франк въздъхна и каза:

— Интересуваме се от Храма на Светлината.

За момент на Стърн като че ли не му достигна въздух, тялото му се напрегна, след това той се отпусна на стола си и се втренчи в тях. Дълго време не каза нищо. Накрая се обърна към Ани с поглед, който най-вероятно бе предназначен за мошеник, опитващ се да му пробута „Ролекс“ за петдесет долара.

— Какво значи това?

Ани примигна, а Франк се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? — неразбиращо отвърна Ани.

— Какво искам да кажа ли? Господи, Ани! Не съм те виждал от колко — две години? — и изведнъж се появяваш и казваш: „О, между другото! Това е мой приятел и ние се интересуваме от Храма на Светлината.“ Това шега ли е?

— Не — каза Франк, — не е шега.

До този момент Стърн гледаше Ани. Сега рязко се обърна към Франк и попита делово:

— С кого сте?

— С кого да съм? — повтори Франк. — Не съм с никого. Аз съм с Ани.

— Той пише за „Поуст“ — допълни Ани.

— Така ли? — Стърн насмешливо поклати глава. — Кой ви е телефонът?

— Телефонът ми ли?

— Да! Служебният. Какво ще се случи, ако ви се обадя в „Поуст“?

— Всъщност съм в неплатен отпуск.

Стърн вдигна очи към тавана.

— Хайде стига бе!

— Говоря сериозно! Вижте. — Франк извади портфейла си и му показва журналистическия си пропуск и служебната карта от „Вашингтон Поуст“.

— Всеки може да си ги направи — каза Стърн. — Обикновен боклук.

— Така е. По този начин може да разберете, че са истински — „Поуст“ е евтин — отвърна му Франк.

— Това е абсурдно — каза Ани. — Бен, това съм аз. Ти какво си мислиш?

Стърн не ѝ обърна внимание и продължи да гледа Франк.

— И докато сте в неплатена отпуската, с какво се занимавате?

— Имам стипендия от „Сам Джонсън“.

— Това пък какво значи?

— Всяка година те обявяват своеобразно състезание. Репортерите изпращат предложения, в които описват каква тема биха разработили, ако имат една година свободно време. Изпратих предложение и... те го харесаха.

Стърн продължи да го гледа втренчено.

— За Храма на Светлината?

— Не — каза Франк. — За новопоявилите се вируси.

Стърн се намръщи още повече.

— Можете да се обадите на фондацията. Има ги в телефонния указател.

— И откъде да знам, че те не са фасада? — попита Стърн.

— Фондация „Джонсън“? На какво?

— На Храма.

— На Храма?!

— Защо не? Храмът дава пари на няколко фондации — на Института за религиозни проучвания, на фондация „Гея“. И са щедри. Това е добра реклама.

— Може би. Но не дават пари на тази фондация. Повярвайте ми. Ако им дадат, Коу ще получи инфаркт.

Стърн го изглежда втренчено, после кимна, сякаш е взел решение, и каза:

— Ще ви покажа нещо. — Стана и отиде до бюрото до прозореца. Разрови купчина листове, измъкна един бюлетин и се върна на стола си. — Вижте. — И подхвърли бюлетина на Франк.

Това беше пролетният брой на „Армагедон Уоч“ — трийсет и две страници плътна хартия, захванати през средата с телбод. На корицата имаше реклами на статиите за сциентологичната църква и Интернет, за сектата Сантерия в Западна Луизиана и за промиването на мозъци в Южна Индия.

Франк запрелиства страниците. На осма страница на цяла колона, под заглавие „Личности“, имаше снимка на Люк Соланж,

присвил очи срещу слънцето и поставил ръце върху руля на нещо, което вероятно бе „Кристалният дракон“. През средата на снимката минаваше ивица, в която бе изписано „Кормчията“.

Франк показва снимката на Ани.

— Изглежда симпатичен — каза тя малко изненадано.

Под снимката имаше кратък абзац.

Рядка снимка на гуруто на Храма на Светлината Люк Соланж в морето на борда на флагманския кораб на Храма „Кристалния дракон“. След като прекара петнадесет години в САЩ, роденият в Швейцария Соланж е отново на път. Последното му пътуване бе до Токио, където миналия ноември той говори пред организацията „Чосон Сорен“. (снимка: анонимна)

— Добра работа — каза Франк.

— Имам 341 абоната — отвърна Стърн. — Повечето от тях са научни работници и родители. Няколко журналисти, частни детективи и разбира се, самите култове. Те са тези, които вместо адреси имат пощенски кутии.

— Писали ли сте много за Храма? — поинтересува се Франк.

Стърн поклати глава.

— Това е първият материал за повече от година. Така да се каже, опипвам почвата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ани.

— Искам да кажа, че е опасно — отвърна Стърн. — Това означава конфликт. Не ми трябва. — Спря за малко, след това продължи. — Помниш ли последния път, когато се видяхме?

Ани кимна.

— Представях предложението си за субсидия. Беше преди две години.

— Между другото какво стана?

Ани погледна Франк и каза:

— Отхвърлиха го.

Стърн й намигна приятелски.

— Защото са мързеливци. Във всеки случай, тогава бе последният път, когато писах нещо за Храма.

— А какво писахте първия път?

— Някои от нещата, които ви казвам сега. Направих връзка между Соланж и по-ранните лидери на култове, като посочих сходствата им. Бях го нарекъл „светски апокалиптик, който заменя принципите на сериозната екология с Десетте Божи заповеди“. Но, от друга страна, той е много активен. Иска да го направи.

— Кое?

— Апокалипсиса. Армагедон. Наречете го както искате. Ако прочетете това, което е написал, ще разберете, че Соланж твърди, че е последната „световна историческа“ фигура.

— Какво трябва да означава това?

— Иисус, Буда...

— Соланж? — попита Ани.

— Точно така. Неговата важност се крие във факта, че той е акушер на Края на времето. Или поне така твърди.

— Защо някой ще иска да бъде акушер на Края на времето? — попита Ани.

— Соланж не вижда нещата по същия начин, както ги виждаме ние с тебе. Възгледите му за света са екоцентрични.

— На първо място Земята — каза Франк.

— Точно така. Не хората са най-важните актьори, а Природата. Това, към което Соланж се стреми, е някакво възстановяване на Рая — което освен всичко друго означава и край на индустриалната цивилизация.

— Звучи доста опасно — констатира Франк.

— Така е. Точно затова го наричат „Първия конник“.

— Първия конник? — повтори Ани неразбиращо.

— Да — кимна Стърн. — На Апокалипсиса.

Известно време мълчаха. Накрая Франк попита:

— Какво се случи с вас? Имам предвид между вас и тях? Казахте, че сте „опипвали почвата“, когато сте публикували снимката му.

— Общо взето да. Това, което написах тогава, бе доста праволинейно. Бе преди всичко сбор от неща, които бяха писали други хора — главно журналисти, — с добавка на малко историческа

перспектива, но в тези линии, които току-що ви очертах. Единственият нов материал всъщност дойде от информация, която получих от приятел, който работи в екипа на окръжния прокурор в Калифорния. Синът му се бе присъединил към Божиите чада преди десетина години и оттогава той стана активист на новите религии. Във всеки случай... те започнаха да ме преследват.

— Кой започна да те преследва? — попита Ани.

— Храмът. Или както обичат да наричат сами себе си — „кротките“. Поставиха ме под наблюдение.

— Будалкаш ни.

— Не — каза Стърн. — Беше като на кино. Имах „опашка“. Шестнадесет часа на ден пред апартамента ми имаше кола — от шест сутринта до десет вечерта, седем дни в седмицата.

— Доста скъпо удоволствие — отбеляза Франк.

— Бях поласкан. Шегувах се с тях, когато минавах покрай колата им. След това убиха кучето ми.

— Какво?!

— О, не! — възкликна Ани. — Не и Брауни.

— Някой му даде пържола, посипана с варфарин^[1]. Нали си го знаеше какъв беше? Ядеше всичко, стига да не е кучешка храна. Жал ми е за него... След това телефонът ми започна да звъни по цяла нощ. Независимо колко пъти му сменях номера и настоявах да не бъде включен в указателя. Така че дръпнах щепсела. След това в офиса ми започнаха да се появяват хора и да ми крещят, разбирате ли? Това не са хора, с които можеш да говориш.

— Как изглеждаха? — попита Франк.

— Приличаха на студенти. Изглеждаха *нормално*. Единственото ненормално беше, че ми крещяха и цапаха всичко с кръв.

Ани примигна.

— Веднъж една жена се втурна в библиотеката, влачейки след себе си малко дете, и закрещя че ме била „спипала“ с него! Веднага след това двама души в катедрата, включително един от рецензентите ми, започнаха да получават имейли.

— Какви имейли? — попита Франк.

— О, някаква постна, безинтересна история. Поща на омразата. Примерно, един от хората в катедрата е „обратен“ — това за никого не е тайна — и естествено той получава послание, изпълнено с ненавист

към хомосексуалистите. Моят рецензент е от афроамерикански произход и представете си какво получава? Всички тези глупости за християнската идентичност!

— И вашето име е било върху тези послания?

— Не. Направиха го по-фино. Подписвах се като „Белия отмъстител“ или нещо от този сорт. Това, разбира се, нямаше значение, защото ги пускаха през моя компютър и полицията можеше да ги проследи.

— И как са успели да ги пуснат през вашия компютър?

— Много лесно. Разбиват ми апартамента, когато ме няма, включват се, и толкоз.

— Това е отвратително! — каза Ани.

— Арестувах ме — продължи Стърн. — Щяха да ме съдят! Представяте ли си?

— Но сте се оправили, нали? — каза Франк.

Стърн кимна, след това се засмя.

— Да, те се прецакаха самички. Изнасях лекция на един семинар, когато дойде един имейл. На заглавната страница пишеше: „Четвъртък, 14.15.“ Нямаше никакъв начин да съм го изпратил аз.

— И какво стана?

— Нищо. Полицаите се свързаха с адвокатите на Храма и знаете ли какво казаха те? Заявиха, че съм толкова луд, че сигурно сам съм си отровил кучето. Казаха още: „Може би е пренастроил часовника в компютъра си?“ — което всъщност не е толкова трудно. Мога да го направя, но защо? Защо да си давам този труд, когато бих могъл да изпратя посланията през анонимен компютър?

— И с това ли свърши всичко? — попита Франк.

Стърн поклати глава.

— Не, продължи няколко месеца. Изпратиха в пощата формуляр за смяна на адреса, така че пощата ми започна да изчезва, което пък се превърна в друг проблем, защото някой започна да поръчва разни неща по сметките на моите кредитни карти.

— Какви неща? — попита Ани.

— Притеснителни. От този тип, които биха могли да ти докарат неприятности само защото си в списъка на тези, които ги поръчват. Порнография с насилие. Таблетки за увеличаване на половата потентност и забременяване. Хиляди долари изчезнаха в разговори

към деветстотин телефонни номера и абонаменти за брошури за северноамериканската асоциация на „Мъже обичат момчета“ и Църквата на Планината.

— Какво е Църквата на Планината? — попита Ани.

— Нацистка организация. Работата обаче е, че цяла поредица агенции за поръчки по пощата започнаха да ме преследват, да не говорим за Агенцията за борба с наркотиците и митниците.

Ани го гледаше, без да казва нищо.

— А след това подадох жалба за клевета...

— И на какво основание? — попита Франк.

— А защо не? Могат да си го позволят. Няма да ви кажа колко ми струваше само да се измъкна от съда.

— А после?

— После — нищо. Спряха.

— Спряха? — повтори невярващо Ани.

— Да. Просто спряха. Сякаш са ми показали това, което трябва, и имат по-важни неща, с които да се занимават. Мисля, че това беше предупреждение.

— Господи! — прошепна Франк.

— Та затова съм малко параноик — добави Стърн. — И сега, след като отново пуснах Соланж в бюлетина си, вие се появявате и ме питате за Храма. Разбирате ли какво имам предвид?

Франк кимна.

— Да, напълно.

— Ще направя още чай — каза Ани, взе чайника от сандъка и го занесе в кухнята.

Стърн загледа втренчено Франк.

— Знаете ли, единственото нещо, което не направиха, е, че не се опитаха да ме убият.

— Е... има време.

— Обаче щяха да го направят, ако бях нещо повече от дребно притеснение.

— Така ли мислите?

— Сигурен съм. И го споменавам, защото... не знам колко близки сте с Ани...

Франк понечи до обясни нещо, но Стърн го прекъсна:

— И не искам да знам. Просто искам да кажа, че трябва да внимавате. Заради нея.

— Ще внимавам — каза Франк. — Защото и аз имам слабост към нея. Това обаче, което най-много би ни помогнало сега, е информация.

Стърн вдигна рамене.

— Какво повече мога да ви кажа? Какво всъщност знаете?

— Соланж е швейцарец.

Стърн кимна.

— Дошъл е в Щатите през 82-ра. Казват, че бил фалирал.

— А защо е напуснал Швейцария?

— Мисля, че му е трябвало по-широко пространство, а в Швейцария са се засилвали клаустрофобските настроения. Кандидатирал се за парламента от Зелените и разцепил партията, като настоявал за крайни позиции, което вбесило много хора. Горедолу по същото време бизнесът му се е провалил.

— Какъв е бил бизнесът му?

— Имал клиника за хомеопатия в Монтрьо и двама от пациентите му умрели от бъбречна недостатъчност. Някаква билкова терапия, която дала обратни резултати.

— И след това дошъл в Щатите.

— Да, дошъл в Щатите и отворил клиника в Лос Анджелис. Замогнал се. Включил се в политиката за опазване на околната среда. Започнал нещо, наречено „Вердюр“, нещо като мъничко „Преди всичко Земята“. Но доста по-тайнствено. Започнали да пишат за него. Събрали се и последователи. Започнал да изнася лекции в САЩ и в чужбина.

— И след това какво?

Цигарата на Стърн от доста време бе изгаснала, затова той запали друга и издуха струя дим над главата на Франк.

— Ставал по-известен. Все по-известен. Мисля, че някъде към 92-ра... един човек — работел за сектата на Муун — поел „жезъла над новоприсъединилите се членове“.

— Какво точно разбираш под „жезъл“?

— Те имат „жезли“ за всичко: финанси, набиране на нови членове, разузнаване.

— Разузнаване?

— Да, те имат едно от най-добрите разузнавателни бюра. Във всеки случай този човек от сектата на Муун — искам да кажа, че преди това е бил в нея — идва, сяда и реорганизира действията им за набиране на нови членове. Изведнъж те стават наистина агресивни. И се насочват към две групи: хора на около двайсетгодишна възраст, защото те са енергични, и хора около осемдесетте, защото те имат пенсии. Изпращат доброволци „да помагат“ на самотни майки, „да съветват“ деца, които имат проблеми с наркотиците, и „да се грижат“ за възрастните. Това, което всъщност правят обаче, е, че се доближават до твърде много уязвими хора, които е най-лесно да бъдат привлечени. Дори създават клубове на „самотните сърца“ в няколко града, само и само да уредят срещи между свои членове и хора, които биха искали да бъдат завербувани за каузата.

— Разбирам — каза Франк.

— Наистина е невероятно. Платили са десет хиляди долара за база данни, съдържаща имената на хора, затънали в дългове. Искам да кажа — хора, които наистина са загазили. Прегледали „кредитните истории“ и направили досиета за всеки поотделно. После почукали на вратите им и обещали да им покажат изход. „Вие сте жертва — казвали, — не вие сте виновни. Америка е виновна! Америка с главно К. Консуматорското общество! Стегнете си куфарите, изгорете си сметките и елате при нас. Ще получите работа, приятели, и място където да живеете.“ Така и станало. Само че забравили да споменат, че за работата всъщност не се *плащало*, а местата за живеене били общезития, където хората спели по четирима в стая. Не че това имало голямо значение. По това време успели да привлекат много хлапаци и старци в организацията и те спели по четири часа на денонощие. При това не всяка нощ! — Стърн спря, за да си поеме дъх. — Това е изключителна операция по набиране на кадри.

— И какво после? — попита Франк.

— Достигат критичната маса. Появява се това екологично нещо, наречено „Вердюр“, което има може би двеста членове. Две години покъсно има хиляди души с изцъклени очи и те се наричат Храм на Светлината.

— Къде е захарта? — попита Ани от кухнята.

— Май нямам — отвърна Стърн.

— Колко души членуват в Храма? — попита Франк.

— Според тях — отвърна Стърн — трийсет хиляди. Но всъщност? Може би едва една четвърт от тази цифра. Дори и те обаче се делят на „вътрешен“ и „външен“ кръг.

— И как работи всичко това?

— Както може да се очаква. Хората отвътре са твърдолинейните и са на пълен щат. Може би хиляда души в пет-шест града. Плюс тези в базата. Там са около триста.

— Къде?

— В базата. Край Лейк Плесид. Купили са частно училище и са го превърнали в нещо като щаб.

— А външният кръг?

— Те изпращат чекове, абонираат се бюлетините им и купуват витамините на Соланж.

— Разкажи ни за това — помоли Ани, докато влизаше с кана чай. — Разкажи ни за фабриката за витамини в базата. — После постави подноса върху сандъка, наля си една чаша и седна до прозореца.

— Няма нищо особено — продължи Стърн. — Правят хомеопатични мехлеми и препарати за ароматотерапия. Женшен. Хвойново масло. И витамини.

— И това им докарва големи приходи?

— Все някакви. Освен това те имат и патенти.

— За какво?

— За постепенно усвояване. Поставяте химикалите в полимери, така че те се разграждат в различно време.

— Какъв вид химикали например? — попита Франк.

— Всякакви видове. Болкоуспокоителни. Инсулин. Витамин В-12. Всичко, за което може да се сети човек. На съвсем мънички хапченца.

— Има предвид микрокапсулиране — поясни Ани през рамо. Гледаше през прозореца.

— Да, точно това имам предвид. Във всеки случай казах на Франк, че има вътрешен кръг и в него има един още по-вътрешен! Това е нещо, което трябва да знаете, защото те са, които ще започнат да ви преследват — отделът за специални задачи.

— Това пък какво е?

— Шпиони — каза Стърн. — Личната разузнавателна агенция на Храма. При това са много добри професионалисти. Имат много

оръжие и разполагат с много пари. При това имат достъп, срещу заплащане, до много външни хора — частни детективи, журналисти, полицаи, учени, каквото си поискате.

— Звучи внушително.

— И е. Това е кошмар! Освен това имат и специални екипи.

— За какво? За прибиране на залозите?

Стърн се подсмихна криво.

— Не. За отвлечане на хора.

— Будалкаш ни.

Стърн поклати глава.

— Вижте, казвам ви само следното: ако ги раздразните, ще си го върнат. Един ден ще се събудите и... бум! Няма да ви има.

— Тази част я мразя — каза Франк и отпи от чая си. — Винаги мразя да ме няма.

— Изобщо не е смешно — изсумтя Стърн.

— Не приемам всичко на майтап, но ако се върнем към това, което говорите за парите... Откъде идват големите им пари? От витамините? От патентите?

Стърн поклати глава.

— Не.

— Плюс подаръците от членовете...

— Не са оттам — убедено каза Стърн. — Големите им пари идват от друго място.

Франк го погледна неразбиращо.

— Откъде?

Стърн загаси цигарата си и веднага запали друга.

— От Чосон Сорен.

— О, имате предвид японците от вашата брошура?

— Да. Само че Чосон Сорен всъщност не са японци. Така наричат корейците, които *работят* в Япония. Главно *севернокорейци*. Те вършат вместо японците неквалифицираната работа и изпращат повечето от парите си у дома. Това е голям източник на валута.

— Оттам ли Храмът получава парите си?

— По-голямата част.

Франк бе смаян.

— Но... *защо?*

— Не знам — отвърна Стърн. — Но от 95-та корейците са им дали петдесет милиона долара.

— Откъде знаете пък това?

— От един доклад на митниците. Получих го от областния прокурор в Калифорния. Проследили са един човек, който организира верига — Лос Анджелис, Токио, Женева и обратно в Токио. Открили в него огромна сума пари в брой, за която не могъл да даде обяснение. Като го разпитали, той се „разпял“. Разказал им всичко.

— И какво било то?

— Прехвърлял пари. Големи суми пари по различни сметки, така че никой да не може да каже откъде са дошли.

— И това са... пари на Чосон Сорен?

— Да.

— И къде е този човек?

Стърн издуха кръгче дим към тавана.

— Прецакаха нещата. Вместо да разнищят случая, митниците го депортираха. Веднага след това той се качва на самолета за Нарита и толкоз. Изобщо не е напуснал залата на митниците. Жена му с двете им деца останали при паспортния контрол. Всичко, което останало след него, били куфарите, оставени на количка насред залата. Край на историята.

— И не са го открили?

— Не. Нали ви казах: край на историята.

— Ей! — викна Ани. Бе се изправила до прозореца с чашата чай в ръка и викаше на някого отвън. — Ей!

— Какво става? — попита Франк и бързо отиде до нея.

— Някой бърника в колата ти!

Той погледна и видя, че е права. Саабът беше до тротоара пред блока и шофьорската врата зееше. Някаква жена със синя рокля се бе вмъкнала до кръста в колата му.

Той изскочи на стълбите и затича надолу. След секунди бе на улицата. Вратата на колата му бе затворена, а жената вече се беше отдалечила на двадесетина метра. Буташе бебешка количка.

— Чакайте! — извика Франк и се втурна след нея. — Ей! Чакайте малко!

Жената се обърна и вдигна ръка над очите си, за да ги заслони от блясъка на слънчевите лъчи. Той видя, че е млада, почти момиче, и

невероятно красива.

— Какво има? — попита тя и му се усмихна обезоръжаващо.

Той установи, че се е задъхал повече от възбуда, отколкото от тичането, и че гласът му е прегракнал.

— Извинете, но... погледнах през прозореца и... вие... нали разбирате... бяхте в колата ми.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Ваша ли е колата? — Тя залюля количката, за да успокои бебето.

— Да — каза Франк. Чувстваше се малко глупаво при това нейно дружелюбие. — Моя е.

— Просто ви загасих фаровете. Бяхте ги оставили включени.

— Така ли? — Той се замисли за секунда. — Защо да ги включвам посред бял ден?

Тя поклати глава и той видя, че очите ѝ са зелени.

— Не знам. Да не сте минавали през някой тунел?

Бебето изгука и Франк го погледна. Не можеше да разбере дали е момче, или момиче, но и то като майка си бе прекрасно.

— Какво сладко детенце — каза той.

— Благодаря! — отвърна тя и гордо вдигна глава, след това побутна количката. — Трябва да тръгвам. Татко му се прибира.

— Е... Благодаря ви — каза Франк.

Като се върна пред блока на Стърн, видя, че фаровете на колата са изключени, което беше добре (въпреки че акумулаторът може и да беше сдал багажа). Щеше да разбере това след малко — първо трябваше да вземе Ани.

— Кой беше? — попита тя, когато Франк се качи.

— Някаква жена. Бил съм оставил фаровете включени и ги изключила.

— Включени?

— Да.

— Не видях да светят.

— Е, тя каза, че светели... — Той се обърна към Стърн и му подаде ръка. — Трябва да тръгваме. Много ви благодаря за помощта.

— Няма нищо.

— Ако се наложи, мога ли да ви се обадя?

Стърн се замисли.

— Да... но ако продължавате с Храма, не ми се обаждайте от дома си. И, за Бога, не идвайте просто така — без предупреждение. Изпратете димни сигнали или нещо от този род.

Франк се засмя.

Когато стигнаха до колата, Ани продължаваше да клати глава.

— Сигурна съм, че не беше оставил фаровете включени.

— Добре де, не съм. И какво? Чу ли какво каза той? Това за „Чосон“? Петдесет милиона долара! Какво може да означава всичко това?

— Нямам представа — каза тя. — Повече ме интересува тази фабрика за витамини.

Той отвори вратата на сааба и седна зад кормилото. Докато пъхаше ключа в стартера и го завърташе, Ани говореше нещо за микрокапсулирането.

Саабът запали с гръмко буботене, но този звук бе почти заглушен от възгласа на Франк:

— Какво е това, по дяволите?!

Ани го погледна и видя, че е вперил поглед в ръцете си, които, както и воланът, бяха изцапани от някаква прозрачна мазнина.

— Какво е това? — възкликна Ани.

Франк вдигна ръце пред себе си като някой католически светец.

— Нямам представа. Но е гадно. Подай ми една кърпа отзад, ако обичаш.

Ани се пресегна към задната седалка, където имаше кутия с хартиени кърпички. Сграбчи една шепа и му помогна да изчисти мазнината от пръстите и волана. После Франк пъхна кърпичките под предната седалка, включи на скорост и потегли към къщата на Ани.

— Тя го е направила — каза Ани.

— Кое?

— Намазала е това нещо по волана. Ти за кое си мислиш, че говоря?

— Не знам какво да мисля. Казах ти, че е гадно.

Ани настръхна.

— Нещо не е наред.

— Тя беше с бебе! Сигурно е нещо бебешко. Някакво кремче.

Когато стигнаха до къщата ѝ, тя попита:

— Добре ли си?

— Да, добре съм — отвърна Франк. — Просто не съм във форма. Не съм ял нищо цял ден.

Ани го изгледа скептично, докато слизаше от колата, после се обърна, провря глава през вратата и попита:

— Сигурен ли си?

— Да. Или може би пих прекалено.

След това подкара към Колумбия Роуд покрай кръчми, нощни клубове, полицейски коли... Трябваше да внимава за много неща — пияниците на пресечките, уличните кучета и за кръстовището на Седма и Единадесета. Като стигна до Колумбия Роуд, с изненада усети, че се е изпотил — кисела, лепкава пот, като начало на треска. Наистина не се чувстваше добре. Сърцето му подскачаше — все едно че го гонеше сценична треска, само че не беше на сцена. Беше в колата си и адреналинът му се покачваше без никаква основателна причина. Не беше за това, че е карал бързо. Фактически караше — с колко? — десет километра в час!

Нищо чудно, че зад гърба му свиреха клаксони.

Нещо не беше наред и той знаеше точно какво: внезапно бе започнал да си дава сметка за всяка възможност и виждаше всяка възможност като заплаха. Ако например обърнеше кормилото малко наляво, щеше да влезе в насрещното движение и да се блъсне в някоя кола. Това, че нямаше причина да обърне кормилото наляво, не беше толкова важно. Важното беше, че можеше. Тази възможност бе ужасяваща, защото много хора щяха да бъдат наранени. Ако пък, преди да завърти волана, увеличише скоростта, колата можеше да се качи на тротоара и да смачка един Господ знае колко хора.

Навсякъде щеше да има кръв.

Страхът, който изпитваше, беше като главозамайване, ирационално и неконтролируемо. Всеки би могъл да върви по права линия, но опитайте се да го направите по перваза на балкон на трийсет метра над улицата — и ще паднете.

Точно така се чувстваше — сякаш ще „падне“, сякаш съзнанието му го тласкаше към невидим ръб над бездна. Шофирането бе невероятно сложно нещо — все едно да се опиташ да разтриваш с две ръце корема си, докато си чешеш главата. Толкова много неща можеха да се объркат, при това толкова лесно — и с толкова фатален резултат. Как можеше човек да се справи с това? Как можеше да обръща

внимание на толкова много неща едновременно? На спидометъра и скоростите на амбреажа, на спирачките и газта, на другите коли, на светофарите, на хората, пресичащи улицата. Светът се бе превърнал в огромна вълна от места и събития, изпълнени с последствия.

„Давя се в тази вълна“ — помисли си Франк.

Другият проблем беше, че липсваше много важна част от него самия — позицията му към света или перспективата, от която го гледа. Сякаш бе забравил не толкова *кой* е бил, но *кой* би трябвало да бъде. Не толкова фактите за самия себе си, колкото интерпретирането на самия себе си.

Внезапно разбра причината — бе забравил гледната си точка. Бе забравил какво е да си Франк Дейли и забравяйки това, не можеше да си представи, че ще се върне обратно. Целият му речник на живо същество бе изчезнал и сякаш да бъде това, което е той самият, означаваше опит да проговори на език, който никога не е учил. Това бе извън възможностите му. Целият той бе извън възможностите си.

Това го изпълни с ужас, от който не можеше да се измъкне — той идваше някъде отвътре, от място, където Франк би трябвало да се намира и където сега нямаше нищо. Дупка.

Разбира се, че знаеше какво се е случило. Бил е упоен. От Стърн, от Ани или от младата жена, която бе влязла в колата му. Жената с бебенцето и с ослепителната усмивка. Разбирането за това обаче не го утешаваше. Който и да го бе направил, му беше взел всичко, така че не бе останало нищо. Той *самият* не бе останал.

Ужасно много време щеше да му трябва да стигне до апартамента си, а трябваше да стигне там и да си почине.

Така че нанесе сразяващ удар. Саабът навлезе в насрещното платно и потегли по оживената улица, разпорвайки движението като разтварящ се цип. Един мъж в официален костюм се хвърли върху тротоара. От всички посоки звучаха клаксони. Покрай него профуча ресторантът „Чийф Айк Мамбо“, последван в бърза поредица от „Попийс“, „Микс Текс“, „Крес Стар Банк“ и някаква сбирщина, дръпнала се от светофара на Осемнадесета и „Колумбия“.

Трябваше да си легне. В леглото щеше да му е хубаво. Първо обаче трябваше да паркира колата, а при тези обстоятелства нямаше начин да го направи. Дори и да намереше свободно място, паркирането на сааба щеше да е като приземяване на космическа совалка —

маневриране на един тон стомана през трите измерения, като използваш само ръцете и краката си. Това беше невъзможно. Никой не можеше да го направи. Затова той натисна спирачките и с двата крака и спря колата извита наскрив улица.

Излезе и включи фаровете — по този начин после по-лесно щеше да открие колата.

Изненада се колко е замаян. Като че ли главата му се пързалаше на ролкови кълки. Някакъв човек вървеше срещу него по тротоара, заговори го тихо на испански, след това се отдръпна изплашен от нещо в очите му.

Миг по-късно (може би беше по-дълго — може би беше чак след час) седеше в апартамента си и прослушваше телефонните съобщения.

Франк! Дженифър се обажда. За тези разходи за сателитите... Шегуваш ли се? Обади ми се.

Следващото съобщение:

Ей, Франки! Обажда се чичо ти Сид. Слушай, на всички ни е много гадно заради баща ти, но... Много се радвах да те видя и... Знаеш ли, не се дръж така дръпнато!

Третото съобщение беше от жена, която искаше да му пожелае всичко най-хубаво:

Здрасти! Днес следобед се срещнахме. Искам само да ти пожелаая на добър път и... о, да! Искаш ли да се върнеш? А да останеш? Може би все още ще измислим нещо!

След това телефонът звънна, телефонният секретар се включи — и беше Ани.

— Франк, аз съм. Притеснена съм за това вещество върху волана. Нали ще ми се обадиш? Или може би... може би аз да

дойда?... Вкъщи ли си? Обади се!

Нямаше начин. Телефонът пулсираше и почти дишаше в тъмнината. А ръцете му — Господи, ръцете му! С ръцете си можеш да направиш толкова ужасни неща...

---

[1] Популярна в САЩ отрова за гризачи. — Б.пр. ↑

25. БАЗАТА 23 МАЙ

Щабът на Храма се намираще в двора на бивше частно училище на трийсет километра от Лейк Плесид в една дълга извита долина, зад внушителна ръждясала ограда.

След като се минеше през портала, асфалтовият път се извиваше през малка смърчова горичка и стигаше до полянка, която играеше ролята на паркинг. Оттам чакълен път водеше през мрачна гора и излизаше на подстригана ливада, където под полегат хълм имаше малко езерце с тъмна вода.

На западния край на ливадата имаше няколко бели постройките, които в миналото бяха приютявали преподавателите в училището, а сега бяха запазени за старшия състав на Храма. Близко до тях две очукани общежития даваха подслон на редовите членове на вътрешния кръг на Храма.

По-внушителни бяха лабораториите. Те бяха комплекс от свързани стъклени и стоманени конструкции. В тях се намираще амбулаторията на Базата, столовата, административните офиси, научните лаборатории и производствените халета. От тях Храмът ръководеше международните си операции, които включваха производство на различни витамини, хомеопатични мехлеми и продукти за ароматотерапия.

На върха на хълма, с пълна видимост към целия комплекс, бе къщата на директора на училището — прецизно реставрирана сграда с прозорци, разделени с колони, и с грижливо поставени по тях декоративни дървени решетки, които подкрепяха пълзящите лозници.

Сузана седеше на покритата с плочки тераса под свод от розови глицинии, гледаше планините и чакаше да се успокои. Проблемът беше, че нямаше представа защо е тук. Това, което я изнервяше, беше, че имаше слухове за терасата и за нещата, които са се случвали на нея.

Всичко това обаче бяха само слухове, нали?

Истината беше, че да те повикат в щаба на Храма почти винаги означаваше нещо добро. Соланж понякога уреждаше женитби между състава и когато това се случваше, винаги бе обявявано на терасата. Тази тераса беше и мястото, където се даваха награди и се поставяха специални задачи. Да, това сигурно бе причината и тя да е тук — за нещо добро. В края на краищата, за какво друго можеше да бъде? Беше направила всичко, което се искаше от нея — в Райнбек, Лос Анджелис и Вашингтон — и всичко бе минало без проблеми. От друга страна, същото бяха направили и Томи, Вон и всички други. Защо тогава само тя бе повикана да дойде в базата? Защо само тя от целия екип седеше на терасата?

Малко срамежливо, защото Стивън сучеше от гърдата ѝ, тя погледна към Соланж, който разпитваше Белинда за някакъв изменник.

— Как го откри?

— Намери го частният детектив. Бил в някакъв мотел и направил грешка.

— Каква?

— Обадил се у тях. Те винаги се обаждат у тях. Точно като извънземните.

Соланж кимна, доволен от отговора.

— Значи Крамър е покривал телефоните?

— Той работи с един телефонен хакер — каза Белинда. — Мисля, че или се е включил в линията, или по някакъв негов си начин е успял да установи самоличността на обаждания се. При всички положения обаче са успели да го открият в Мотел 6 в Джърси.

— И къде е той сега? — попита Соланж.

Белинда кимна към лабораториите.

— В амбулаторията. Докторът му набута толкова халцион и торазин, че едва ли би могъл да проговори. Ако искаш да говориш с него, първо трябва да го свестят.

Соланж поклати глава.

— Не искам. Просто го дръжте в това състояние.

„Толкова е хладнокръвен“ — помисли си Сузана. Соланж стоеше с глава, леко наклонена назад, и полузатворени очи, като че ли беше музикант, слушащ нечие чуждо соло. Но когато се раздвижеше, нещата бързо започваха да се развиват в негова полза.

„Той е като котка — помисли си Сузана. — Но не и като тигър.“

Соланж беше над един и осемдесет и гъвкав като змия. Носеше избелели джинси и туристически обуца, бяла риза с навити до лактите ръкави. Лицето му бе обрасло с тъмна четина, а черната му коса се нуждаеше от подстригване. Под гъстите му вежди светеха ахатови очи със сив оттенък.

„Цялата работа е в очите — помисли си Сузана почти на шега (но не съвсем). — Оттам идва силата му — не от това, което казва, а от начина, по който те гледа, когато все едно казва: «Ти си единствената, която разбира, единствената която наистина разбира». И когато чуеш това или го видиш, или го почувстваш, все едно че си се влюбил.“

Това не беше трудно. Соланж бе най-привлекателният мъж, когото бе виждала. Не че беше красив — не и в обикновения смисъл на тази дума. Не можеше да бъде „красив“ заради носа, който преди доста години беше счупен и не бе зараснал правилно. Резултатът бе орлова външност, която в комбинация с очите му му придаваше изглед на хищник дори и когато се смееше.

Второто беше Гласът. Дълбок като бездна. Когато го гледаше, когато го слушаше, когато го усещаше, Сузана знаеше, че стои до велик човек. Или до множество велики мъже. Понякога вестниците го сравняваха с Хитлер или Гайдара^[1], Джон Мюр и Куут Хууми (кои пък бяха тези? — беше решила да провери в справочника).

Всички споделяха чувствата ѝ. Също като нея те бяха вдъхновени от Соланж (и малко се бояха от него).

Освен малкия Стивън, Сузана и техния гуру на терасата имаше още петнадесет души. Всеки от тях беше „на служба“, което означаваше, че животът им протича изцяло в рамките на организацията. По едно или друго време всички те бяха пътували на „Кристалния дракон“, а след това бяха споделяли храна и легло, нелегални квартири и кодове, тайни и престъпления. Те бяха комунари на пълно работно време и бяха всичко един за друг — семейство, любовници, приятели. Не притежаваха нищо освен самите себе си и единствените им вещи бяха общи. Дори и миналото им не беше тяхна собственост, защото всеки от тях имаше една и съща символична рождена дата — датата, когато бяха постъпили „на служба“.

Докато бебето сучеше, очите на Сузана се местеха от един човек към друг. С изключение на самата нея и на още един човек всички

останали бяха или началници на отдели, или заместници.

В рамките на Храма тези хора бяха легенди и Сузана ги познаваше почти всички. Мършавият мъж с пожълтели от тютюн пръсти беше Сол, който ръководеше отдела, в който работеше тя — Отдела за специални задачи. От двете му страни стояха заместниците му — Антонио, Белинда и Джейн — които отговаряха за Проучвания, Операции и Сигурност.

Верушка, за която се говореше, че е любовница на Соланж, и която беше толкова секси, че Томи можеше „да я помирише дори през стената“, отговаряше за привличането на нови членове.

Освен Верушка и екипа за специални задачи присъстваха директорите и заместник-директорите на Банки и Комуникации, както и шефовете на Администрацията, Техническите служби и Съдебни спорове. Сузана знаеше кои са те, но не им знаеше имената — поне не на всички.

Имаше и една личност, която изобщо не познаваше — японец или нещо подобно, който очевидно бе не на мястото си. Облечен в черен костюм, бяла риза и връзка, той стоеше настрана от другите и мълчаливо ги наблюдаваше.

— Какво стана с родителите? — попита Соланж.

Белинда се обърна към един дългокос младеж, който отегчено седеше до стената.

— Фред?

— Те знаят, че е тук — каза адвокатът, — но не могат да направят нищо. Той не е длъжен да се вижда с тях или да говори с тях. На двайсет и три години е. Освен това имам писмена декларация от него, в която се казва, че всичко е наред. Всъщност ще я имам, след като бъде напечатана.

— Мислиш ли, че ще я подпише?

— Той я подписа преди пет години, когато постъпи на служба. Всички подписаха такава декларация. При това не само една! Сега трябва само да попълним датата и да решим какво трябва да бъде написано в нея.

— Окей — каза Соланж, плесна с ръце и се обърна. — Кой е следващият? Аврам! Какво ще ни кажеш?

Шефът за отдела за Технически служби при Храма беше кръглоок руски емигрант, с лоша форма на псориазис. След като

почисти очилата си с маншета на ризата си, той се изкашля и погледна късогледо към Соланж. И се усмихна.

— Готови сме.

Соланж го изгледа изненадано.

— Шегуваш се!

— Не се шегувам. Ако нямаш нищо против обаче, трябва да ти кажа, че съвсем не беше лесно. Работихме денонощно почти осем месеца — само това и нищо друго. Имахме проблеми с температурата. Имахме проблеми с компетентността и дисциплината на един-двама от служителите. Както и с ваксината! — Той изгледа подред всеки от присъстващите. — Имате ли представа колко е трудно да се купят двайсет хиляди оплодени яйца, без да се привлече вниманието на Агенцията за контрол върху храните и лекарствените средства?

Соланж и останалите се засмяха, Аврам само леко се подсмихна.

— Да — продължи той. — Можем да започнем да ваксинираме още от утре. Или когато кажете.

Соланж притвори очи за миг, после попита:

— А Дамата?

Аврам намести очилата на носа си и примигна два пъти.

— Дамата е по-силна от всякога. И много добре се размножава.

— Казваш, че е „по-силна от всякога“. Това е на теория, нали?

Аврам поклати глава.

— Не. Това е факт.

— Как можеш да си сигурен в това?

— Защото правихме опити — не масови, но в лабораторията. Те показват — без изключение — едно и също. Увеличили сме нивото на смъртност пет пъти.

— Как?

Аврам го погледна.

— Искаш техническо обяснение ли?

— Просто ми разкажи — тросна се Соланж.

Аврам сви рамене.

— Маркирахме генома през октомври. След това се опитахме да намерим начин — как да го кажа? — начин да направим вируса подобен на Стелт — невидим или почти невидим за имунната система.

— И какво стана?

— Успяхме.

— Как?

Аврам въздъхна, горд с постижението си, но и раздразнен от това, че трябва да го обяснява на лаици.

— По системата на пробите и грешките. Открихме, че като премахнем определен сегмент от ДНК, можем да накараме вируса да отделя секрет, който маскира имуногените му и ги прикрива от В-клетките на тялото. Все едно че вирусът е покрит с тефлон. Рецепторите за силиций и алуминий не могат да достигнат до него, а без това да стане, няма отговор от страна на имунната система, така че през половината време вирусът минава незабелязан.

— Коего прави нивото на смъртност...

— Около петдесет и пет процента.

Дълго време никой не каза нищо. Накрая Соланж възкликна:

— Добре! Значи утре започваме ваксинирането. Всички в базата, нали?

— Ще го уредя — каза Аврам.

Соланж отметна кичур коса от очите си, събра ръцете си в театрален жест, церемониално се поклони към азиатца и попита:

— А господин Ким?

— Пакетът за него ще бъде готов след два дни — отвърна Аврам.

— Добре — каза Соланж и се усмихна. — Това задоволява ли ви, господин Ким?

Кореецът го погледна неразбиращо.

— Два дни — каза Соланж. Говореше бавно и изправи два пръста във въздуха. — След това... — ръката му се спусна надолу — Пхенян.

Ким се усмихна и кимна, че разбира.

Верушка вдигна ръка и Соланж се обърна към нея.

— А хората ни в чужбина? — попита тя. — Аз имам хора в Русия, Израел, Франция, както и на още някои места. Имам предвид — служители. Какво ще правим с тях? Ще ги върнем ли тук?

Преди Соланж да каже нещо, Белинда ѝ отговори:

— По-евтино е, ако ние отидем при тях. Ако ми дадеш списък кой къде е, мога да изпратя куриер със самолет още същия ден. В рамките на една седмица всички могат да бъдат ваксинирани.

Верушка се намръщи.

— Мислех си... че може би трябва да ги доведем тук. Искам да кажа, как ще успеете да минете през митниците?

— Ще имаме нотариално заверени писма за куриерите, в които ще се казва, че те страдат от диабет — отвърна Белинда. — Ще сложим ваксината в ампули за инсулин. Няма да има проблем.

— Добре — каза Соланж. — Да минем към следващата точка от дневния ред. — Той се обърна към Сузана, усмихна се и ѝ подаде ръка, за да се изправи. — Сузана?

Сърцето ѝ спря. Малкият Стивън отдръпна главичката си от гърдата ѝ и за миг изглеждаше, че ще заплаче. Тя го подаде на Белинда, изправи се и оправи блузата си.

— Господи! — каза Соланж. — Та ти си била прекрасна!

Сузана се изчерви и сведе очи.

— Защо не ми казахте, че е толкова хубава? Защо имам разузнавателен отдел, ако пазите тайни от мен?

Той я прегърна с лявата си ръка.

— Изпратих ти доклади — каза усмихнато Сол. — Белинда ги подписа.

— Добре — отвърна му Соланж. — За докладите ще говорим следващия път. Но имам нужда и от снимки. Слушай сега. Четох докладите и знам какво е направила. Ще ти кажа — аз ще променя името на това момиче на „Бонд“. Става ли? Сузана Бонд. Съгласна ли си, мила?

Сузана кимна, смутена от това, че всички са се втренчили в нея, и въодушевена, защото Соланж я е прегърнал.

— Казвам ви — продължи той, — това момиче няма задръжки. Ако ви кажа какво е направила, ще трябва вас да убия! — Засмя се и след него се засмяха и другите. — Не се шегувам. Дори и аз се плаша!

Още смях.

— Но... — Той хвърли думата във въздуха като граната. — Има един проблем.

Сърцето на Сузана спря за втори път.

— Ка... какъв е проблемът? — попита тя.

Той поклати глава.

— Момчето.

Внезапно Сузана разбра защо е тук, разбра какво не е наред, разбра какво е направила. Когато влезеш в Храма, трябва да се

откажеш да имаш деца, защото хората са... как бе казал Соланж? *Метастазираци!* Те метастазират по целия свят. Като хлебарки. И че това е най-големият проблем. Но...

— Шшш! — прошепна Соланж и я придърпа още по-здро̀во към себе си. Не си беше давала сметка колко е силен. — Казах ти, миличка — ти си героиня! Винаги ще бъдеш героиня, така че не прецаквай нещата с празни приказки. Става ли?

Тя кимна.

Той я пусна и отиде до някакъв сандък, който тя не бе забелязала досега. Бръкна вътре, извади няколко прозрачни найлонови торби и ги раздаде една по една на хората на терасата.

Сузана също протегна ръка, но Соланж поклати глава.

— Не и за теб, миличка. За тях са.

После мина по плочките, отиде до Белинда, вдигна Стивън, отвори една от торбите и пъхна бебето вътре. След това стегна горния край и го завърза. Подаде торбата на Белинда и каза:

— Дръж.

Сузана не можеше да повярва. Приглушеният плач на Стивън се носеше от торбата. Виждаше го — как се върти, как диша и как прозрачната торба става непрозрачна. Краката ѝ се подкосиха, но Соланж я хвана под мишницата и я изправи.

— Трябва да си силна — каза той. — Това е важно за детето, миличка. — След това се обърна към другите. — Добре. Всички освен Сузана и господин Ким.

Един по един всички нахлузиха на главите си пластмасовите торби и ги завързаха на гърлата си. Сузана гледаше ужасено как торбите се издуват и после се свиват и прилепват към бузите и носовете им.

Соланж пак отиде до сандъка и пак бръкна в него. Този път извади два чифта боксови ръкавици. Хвърли ѝ единия чифт, даде ѝ знак да си ги сложи и направи същото.

— Това е много сложен проблем — каза той, докато си пъхаше ръцете в ръкавиците. — Земята, Майката, е свещена. Както е свещен и животът. Това е нашата религия. Това е, което знаем. Знаем също обаче, че ние — ти и аз — я убиваме и с това убиваме децата ѝ. Милионите същества, които тя произвежда... Не ги връзвай, миличка, просто си пъхни ръцете в тях... Пробиваме дупки в атмосферата,

отравяме подпочвените води, замърсяваме почвата, унищожяваме горите. Сега, с тези торбички, може би ще разберете как се чувства Земята, какво означава да бъдеш обвит в пластмаса и да се задушаваш в собствените си газове. Когато сега ви кажа, че цивилизацията е убийство, може би ще разберете това усещане. — Той плесна с ръкавиците си и леко подскочи.

— Може ли да извадя Стивън? — попита Сузана. — Ще се задуши.

— Но, миличка, точно в това е въпросът. Всички ще се задушим. Точно това е проблемът. Пренаселеността. Твърде много сме. А ти ни даваш още един лешояд за хранене. За какво си мислила? С кого си мислила?

Сузана поклати глава. Соланж стоеше между нея и Стивън и тя не можеше да види бебчето си.

— Ако ставаше въпрос за някой друг, миличка, аз бих го удавил като коте. Да служи за пример. Но понеже е твой, ще направим следното — ще се боксираме за него! Един рунд. Три минути. Ако си на крака след рунда, ще можеш да го спасиш. Става ли? Ако обаче не си, ще си остане в торбата.

— Но аз не мога! Не знам *как!* — В гърдите ѝ се надигна паника.

— Ще те науча. Важното е да започнеш, нали знаеш? Всичко друго е само загуба на време.

Сузана го гледаше.

— Добре, да започваме. Малък удар. Хайде, миличка, то е както ти го казах. Иначе детенцето ти...

Тя замахна. Той ловко се отмести и погледна часовника си.

— Добре, това е началото. Но удрай по-силно, миличка! Хайде! Давай!

Тя знаеше как да се бие. Беше израснала с трима братя и единият от тях беше бияч. Не можеше обаче да удари Соланж. Всичката ѝ сила стигаше само да не изтича до Белинда и...

Звезди! Внезапно видя звезди. Соланж я удари в челюстта с ляв прав, а след това я завъртя с десен, който ѝ изкара рояк звезди пред очите. Тя невярващо отстъпи. Брат ѝ никога не би я ударил така.

— Хайде, миличка, ела насам. Бий се! И мисли!

Тя усещаше кръвта в устата си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. *Какво ѝ казваше той? Да се бие? И да мисли? За Стивън?*

Соланж ѝ нанесе удар с лявата ръка, който тя пое с рамото си, а след това десен, който тя избегна, като отскочи назад.

— Добре! Остават две минути.

„Каза, че ще го остави там където е. Каза, че ще го остави в торбата!“

— Не е зле — каза Соланж. — Но трябва да влезеш в близък бой, миличка, или ще пострадаш. Просто аз съм по-силен, разбираш ли?

Тя се въртеше в кръг около него, опитваше се да се задържи извън обсега на ръцете му, но не успяваше. Той нападаше и нанасяше поредица крошета в раменете.

— Не бягай, когато те нападат, миличка. Това е важен урок. Когато някой тръгне срещу тебе, върви срещу него. В противен случай... — Той спря напред изречението и ѝ нанесе три бързи крошета, които избиха няколко от зъбите ѝ и напълниха устата ѝ с кръв. След това се извъртя, настъпи и я удари толкова силно в корема, че тя имаше чувството, че я е пронизал телеграфен стълб.

Внезапно се оказа коленичила, задавена от болката, която усещаше, почти без да може да си поеме дъх.

— Минута и двадесет секунди — каза Соланж, изправен над нея. — Хайде, Сузана! Изправи се или ще дам допълнително време.

Тя все още не можеше да диша, но направи това, което ѝ каза. Изправи се и с наведена глава се хвърли към ръцете му — и го сграбчи. Това го изненада и тя се възползва от момента, за да го удари два пъти, като втория път го улучи в челюстта.

Държеше го толкова здраво, колкото можеше, хванала го с две ръце зад гърба. Завъртяха се и тя видя лицата на другите — те пулсираха в пластмасовите торбички и я гледаха. Нещо обаче липсваше. И докато се стараеше да удържи много по-силния от нея Соланж, тя разбра какво е то и се паникьоса — малкият Стивън вече не плачеше.

— Тридесет секунди, миличка. Не ме разочаровай.

Тя замахна към него с цялата си сила, но той се отдръпна и тя не успя да го удари. След това Соланж обсипа главата ѝ с бързи удари — в устата, носа, брадичката, в бузите — удар след удар, които я завъртяха в кръг, изпълвайки очите ѝ със звезди.

Едва стоеше на крака, с треперещи колене. Бавно вдигна ръкавиците към лицето си и докосна бузата си, сякаш за да провери

дали все още е там. Замаяна видя как той завърта дясната си ръка като бейзболист или като някакъв герой от анимационен филм и се подготвя да я удари така, че тя да отлети в космоса.

А след това той ѝ се усмихна, пристъпи и като младоженец на сватба я прегърна и я вдигна.

— Не беше лошо, миличка. Съвсем не беше лошо.

После се обърна към другите и със злорада усмивка изкрещя:

— Какво правите с тези торби на главите? Защо сте толкова грозни? Свалете ги! Тъпанари с тъпанари!

Те свалиха торбите и всички започнаха едновременно да се смеят и да си поемат дъх. Господин Ким ръкопляскаше. Сузана падна на колене до Стивън и с треперещи пръсти разкъса торбата, в която го бяха напъхали.

След миг детето беше в ръцете ѝ и плачеше, а тя бе толкова щастлива, че също се разплака и с благоговееен поглед към Соланж си помисли:

„Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти!“

---

[1] Герой от поемата на Робърт Браунинг (1889). — Б.пр. ↑

26.

— Ще се върна в пет — каза Ани. — Ще ми се обадиш, ако ти призлее. Нали обещавах?

Франк седеше пред телевизора в хола на Ани и си мислеше, че му говорят от екрана.

— Франк?

Той се намръщи и се наведе към телевизора. От екрана му говореха, но трябваше много време думите да стигнат до съзнанието му.

— Лошо ли ти е?

Той се обърна към Ани. Думите ѝ също пристигаха в мозъка му с малко, но подчертано закъснение, сякаш му се обаждаше по телефона от края на света.

— Нищо ми няма — каза той и пак се обърна към телевизора. Водещата каза нещо съвсем неразбираемо.

— Ако искаш, няма да ходя на работа днес. Наистина.

— Нищо ми няма — каза Франк.

Като по чудо изведнъж му стана добре и съзнанието му се проясни. Лекарите го увериха, че скоро ще се оправи. След няколко дни. Въпреки че били възможни спорадични помрачавания на съзнанието.

— Как си? — попита Ани. Беше облечена за работа — в един от костюмите си на учителка от детската градина.

Наведе се да го целуне и той я придърпа към себе си, като сбърчи лице от тежестта ѝ.

— Стой при мен — каза той отпаднало. — Зле ми е.

— Франк...

— Добре де, махай се!

След като бе упоен, Франк попадна в едно психиатрично отделение в Джорджтаун. Това бе клиника, оборудвана за лечение на пациенти със силни халюцинации. Беше се опитал да се бори с медицинския екип, който дойде след паникьосаното телефонно

обаждане на Ани. Всичко това Франк си спомняше като отчаян опит да се отърве от хора, които го натискат, за да го нарежат на парчета. Когато полицаите пристигнаха да изяснят случая, той нападна и тях. Саабът бе извлечен на буксир от средата на шосето, където бе задръстил движението.

Необходим бе цял ден и цялата упоритост, на която бе способна Ани, за да убеди властите, че Франк всъщност е жертва на престъпление, а не наркоман, срещу когото трябва да бъде повдигнато обвинение за нападение над полицай. Саабът бе огледан, взеха всички възможни пръстови отпечатащи, а коженият калъф на волана бе свален и изпратен за изследване.

Предположението бе, че наркотикът, идентифициран като използвано от военните психотропно вещество, наречено BZ, е бил вкаран в организма на Франк чрез DMSO — промишлен разтворител, понякога използван от атлетите като супермехлем, тъй като прониква директно в кръвообращението. И който може да се използва за вкарване през кожата на лекарства — или отрова.

След четири дни в психиатричното отделение Франк бе преместен в обикновена болнична стая. След още два дни го пуснаха, макар и натъпкан с успокоителни, за да снижат остатъчните ефекти на това, което в епикризата бе записано като „остро отравяне през кожата“.

Тялото му страдаше от неизбежните ефекти от опитите на четирима здрави мъже да задържат буйството му. Поне обаче вече не пикаеше кръв. Отиде до банята — чувстваше се като старец, — наплиска лицето си със студена вода и се погледна в огледалото. Първия ден след „инцидента“ лицето му приличаше на току-що начукана пържола, но сега подутините бяха изчезнали, освен около очите, които все още бяха обградени от подпухнали кръгове. Със сини жилки. Имаше и белези по долната си устна — беше я хапал.

Имаше и две пукнати ребра, защото един от спасителите му бе приложил твърде много сила, за да го укроти. Също така палецът и средният пръст на дясната му ръка, която бе пъхнал през кухненския прозорец, опитвайки се да избяга от медицинския екип, бяха в шини.

Докато се намираще в един от „светлите“ си периоди, реши, че ще успее. Тръгна бавно по стълбите към стаята на Ани. Да пише на клавиатура или дори да командва мишката с дясната ръка беше трудна

работа, но все пак можеше да я свърши. Не обаче и на лаптопа, който Ани бе донесла от апартамента му.

Вчера беше принтирал интервюто си с Том Диър и сега го прегледа, докато чакаше компютъра на Ани да зареди.

Диър: Не можеш да *заплашиш* никого с него. Всичко, което можеш да направиш, е да го използваш. След това го поемат птиците. Първата вълна започва например Пекин — и — бам! Малко след това е по цялата карта.

Франк потропа с пръсти по масата.

Диър: Всеки може да е жертва на грипа. Затова не можеш да го контролираш. Ако го използваш като оръжие, можеш да убиеш милиони хора, дори десетки милиони.

Диър: Защо някой би искал да направи това?

Диър: Не можеш да го спреш.

Франк си спомняше края на разговора им. Диър се пошегува за сиуксите. Какво беше казал? Намръщи се и прелисти страниците.

Диър: От друга страна, ако някой иска отмъщение...
Ако те мразят света...

Мразят света! Колкото повече научаваше за Храма на Светлината или поне за лидера му, толкова по-очевидно ставаше, че тази група определено „мрази света“. Франк знаеше, че убийството на „десетки милиони хора“, от гледна точка на Соланж би било чудесно. То по своеобразен начин щеше да компенсира това, което лидерът на Храма наричаше „масово нахлуване на побеснели същества“. Съществата, разбира се, бяха хората.

Компютърът на Ани изтананика кратката мелодия на Windows и Франк се включи в Editor на директория, която бе създал, за да може да

използва текстовия процесор, който предпочиташе: Ху Write.

Предния ден бе прекарал два часа в Интернет, ровейки се в сайтовете, имащи отношение към Храма на Светлината. Това, което намери, систематизира в отделен файл „Преглед“:

ХРАМЪТ/ СОЛАНЖ

„Монд“: Храмът на Светлината е създаден в Лозана в началото на 70-те години. Първоначално име: Академия за изследване на познанието и висши науки — АИПВН. 1979: Двама от членовете ѝ хвърлили бомби в катедралата в Айнзиделн в знак на протест срещу противопоставянето на папата на контрола върху раждаемостта. 1980: друг член е осъден за убийството на директора на швейцарското управление за ядрена енергия. Други инциденти включват нападения срещу организации за защита на околната среда, които Соланж намирал за „недостатъчно борбени“. След подозрителната смърт на един либерален политик, който обявил Соланж за „бацил на омразата в движението на Зелените“, АИПВН и лидерът ѝ изчезват от погледа на обществото.

Две години по-късно организацията се появява в Сан Франциско като Храм на Светлината, „новосъздадена религия“, ръководена от Люк Соланж.

Според „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“: „Соланж поднася странна смесица от мистицизъм и екология на последователите си, които са забележително добре образовани“. Вербовчиците на Храма са „особено активни в научните и техническите факултети на някои от най-добрите американски университети“.

Под заглавие „Парите на Храма“ Франк описа подробно как се заплаща вербуването на учени — чрез линията на „Еко-Вита“ продукти и чрез значителните постъпления от приходите, идващи от патентите. Отбеляза, че най-доходоносните патенти, струващи около

десет милиона долара годишно, се отнасят до техники на микрокапсулиране, отдадени на фармацевтични концерни. Цитира Ани.

Адеър (5.12.98): „По принцип микрокапсулирането е поставяне на много малки частици в саморазрушаващи се предпазни обвивки, които позволяват на биологичните агенти да оцелеят при условия — като стомашна киселина или високи температури, — при които в противен случай биха загинали“.

Прозина се и се намръщи. Не можеше да се съсредоточи. Стърн. Трябваше да се свърже със Стърн.

Всъщност беше опитал. Звъня му три пъти, но Стърн не отговори. В края на краищата точно пред неговия апартамент беше дрогиран, така че младата жена, която го бе направила, трябваше да е знаела с кого разговаря.

Не искаше обаче да шофира дотам сега. Беше прекалено уморен. Щеше да потърси Стърн утре, или вдругиден, за да е сигурен, че всичко ще е наред.

Полицията беше приключила с колата и предния ден му се обадиха, за да му кажат да си я прибере от гаража, където беше задържана. Като се започнело от понеделник, каза му служителят, той дължал на гаража по двадесет долара на ден за паркинг. Освен това имаше и такса за изтегляне на буксир. Не можеше да повярва. Беше все едно да те изнасят два пъти за един ден. В четвъртък очите му изглеждаха почти нормално и махнаха конците от устната му. След като не представляваше вече опасност за себе си или за другите, отиде да си получи сааба.

Ани замина в Атланта за годишната конференция на специалистите по грип, която тя наричаше „грипния плям-плям“, и понеже не му беше удобно да остане в жилището ѝ без нея, той се върна в апартамента си. Инду изобщо не успя да го приеме. Според Ани това вероятно беше защото на втората нощ, когато бе останал при

нея след болницата, по погрешка бе нахълтал в стаята на Инду и бе скочил в нейното легло.

Как се бе озовал в леглото на Ани, как са станали любовници, това събитие бе закътано някъде в мъглявите части на паметта му, където може би и щеше да си остане завинаги. Понякога се появяваше някакъв проблясък на спомен. Един или два пъти му се мерна загриженото ѝ лице, наведено над него, и когато произнесе името ѝ: Ани, лицето светна във внезапен изблик на радост. После я видя наведена над него — внимателно слагаше влажна кърпа на челото му, спомняше си как се плъзна в леглото до него и как топлото ѝ тяло се долепи до неговото. След това спомените ставаха неясни и се разпадаха. Тя на два пъти спомена за техния „първи път“, веднъж с щастлив блясък в очите, а втория със сладострастно хихикане. Той само се усмихна, защото беше ясно, че няма как да пита. Освен това беше забавно, въпреки че отвличаше вниманието му, да си представя... В леглото Ани бе изненадващо освободена и страстна или поне толкова страстна, колкото позволяваха нараняванията му.

Стърн все още не бе отговорил на обажданията му, така че на връщане от гаража Франк отиде до апартамента му. Не го откри, но нямаше никакви признаци да е изчезнал. Нямаше купчини вестници или поща. Почука на вратата на съседа.

Отвори му слабават чернокож мъж с очила в телени рамки. Не, не бил виждал Стърн.

— Сигурно е извън града, защото не чувам никаква музика. Той обича музика. Според мен даже прекалено я обича.

Франк продължи да го разпитва.

— Той никога ли не ви моли да поливате цветята му, да вземате пощата му или нещо подобно?

Съседът на Стърн се опули.

— Бен няма цветя. Не си пада по цветята. Казах ви — пада си по музиката. За пощата не знам. Мисля, че има някъде пощенска кутия. — Втренчи се във Франк. — Добре ли познавате Бен?

— Почти не го познавам — каза Франк.

Слабият мъж почука слепоочието си с пръст.

— Бен е малко особен.

Вкъщи го чакаше съобщение от Ани.

„Здрасти Франк. Аз съм тук — в Атланта. — Пауза. — Обаждам ти се, защото става нещо необичайно. — Продължи с разтревожен глас: — Мисля си, че може... Във всеки случай имало е няколко странни грипни вълни в различни части на страната — странни, защото не е подходящото време на годината за това, разбираш ли? Не бях мислила много за това, докато не пристигнах тук. Но това е архивен грип... Искам да кажа, че... О, бих искала да си си вкъщи. Мразя да говоря с машини. При всички положения, въпросът е, че това, което се е случило, не може да е естествено стечение на обстоятелствата, защото“ — Тук машината я прекъсна.

Второто съобщение започна така:

„Проблемът е, че няма начин този грип да се появи на четири различни места! Има и още нещо... — Тя въздъхна. — О, това ме разстройва. Ще се върна утре и ще говорим тогава.“

Франк прослуша отново съобщенията и се намръщи. Какво, по дяволите, беше „архивен грип“?

На другия ден отиде при Ани в един следобед.

— Говоря по телефона — обясни му тя и бързо тръгна към кухнята. Той я последва.

— Виж това — каза му тя, като покри с ръка телефонната слушалка и му кимна към някакви документи на масата. — Още не — каза в слушалката. — Ще отида в лабораторията веднага след като си поема дъх.

Документите се оказаха два броя на нещо, наречено СДЗС, издавано от Центъра за контрол върху заразните болести. Франк видя, че съкращението означава Седмичен доклад за заболеваемостта и смъртността.

В увода на последната част под заглавие „Епидемиологични бележки и доклади“ пишеше:

КАЛИФОРНИЯ — Управлението по здравеопазване в Калифорния (УЗК) започна разследване на избухването на остри респираторни заболявания, за които бе съобщено от дежурни лекари, службите за бърза помощ и спешните отделения в болниците в района на Лос Анджелис. В периода от 4 до 11 април са докладвани 1 395 случая, от които при 1 011 е документирана температура от над 37.8 градуса и кашлица. Възрастовата граница на заболелите се е простирала от 34 до 99 години. Шестдесет и седем от заболелите са били хоспитализирани, като 9 са имали радиографски признаци на пневмония. Начало на подобни симптоми е докладвано в 27 от 142 доклада на службите на бърза помощ. При много заболели е отбелязана необичайна продължителност на острата фаза на заболяването наред с удължена фаза на възстановяване.

Опитите с доставените от Центъра за контрол върху заразните заболявания проби от циркулиращите през 1997/98 година грипни щамове не доведоха до положително идентифициране. За лечение е предписван амантидин.

Ани пишеше нещо в бележника си.

— Може би тази вечер — каза тя, — ако имам късмет. Разбира се, по всяко време.

Франк продължи да прелиства СДЗС, като се съсредоточи върху разделите, в които се съобщаваше за грипни вълни. Подобни доклади имаше от Вашингтон; Медисън, Уисконсин; и Дейтона Бийч, Флорида.

— Благодаря ти, Узи. Да — каза Ани и затвори телефона и се плъсна на стола пред Франк. Изглеждаше много уморена. — Какво ще правим? За това няма *медицинско* решение. Няма достатъчно амантидин да се предпази населението на Вашингтон, да не говорим...

— За какво говориш? — попита Франк. — Това ми прилича просто на групички хора, които са хванали грип. При това не може да бъде *нашият* грип, защото не са се разболели твърде много хора. И нито един не е *умрял*. За какво е цялата тая паника?

— Прав си. Не е *нашият* грип. Все още не. Но тези хора, които са се разболели, не просто са хванали *грип*, Франк. Преди всичко,

грипните случаи през април са редки, а през май избухванията на грипни вълни в Уисконсин и Флорида са изключително редки. Честно казано, това е единственото, което знаем. При първата вълна в Лос Анджелис, в самото начало, даже не са правили грипни проби. Ако това се бе случило един-два месеца по-рано, нямаше да имаме и представа, че този странен грипен щам е бил там.

— Какво искаш да кажеш с това, че те „не просто са хванали грип“?

— Те са хванали архивен грип — това се опитвах да ти кажа по телефона.

— Какво означава...

Тя се изправи и започна да кръстосва из стаята.

— Току-що говорих с една приятелка от Центъра за контрол върху заразните болести. Повечето от нас имат достъп до базата данни, където се съхраняват нуклеотидните продължения на грипните щамове. Така следим какво става, правим сравнителни проучвания и откриваме новите варианти. Резултатите от Уисконсин и Флорида вече са пристигнали и отговарят на това, което открихме за вирусите в Лос Анджелис и Вашингтон. Всички хора, които са се разболели, Франк — хора от четири различни географски района, — всички са хванали грип, които е генетично идентичен на щамата, наречен... — Тя спря, за да погледне листа до телефона. — А/Пекин/2/82. Това просто не се случва.

— И защо? Какво всъщност значи А/Пекин...

— Това е грипен щам, който за пръв път е бил идентифициран в Китай през февруари осемдесет и втора година. А сега отново е тук. Това обаче просто не може да се случи. Грипът е в постоянно състояние на мутации. Това е характерното за него. Той е нестабилен. Той мутира. Не можеш да получиш точни копия на щамове отпреди шестнайсет години.

— Но ние получихме.

— В ЦКЗ това е мистерията на деня. Когато се появи само грипната вълна в Лос Анджелис, си помислиха, че това е инцидент, причинен от изтичане в лаборатория, и епидемиолозите скочиха върху всички лаборатории, опитвайки се да открият източника.

— Какво трябва да означава това?

— Вирусолозите, фармацевтичните лаборатории, епидемиолозите, хората от предприятията за ваксини — всички ние работим със стари грипни щамове, за да ги проучим. Понякога става инцидент и има изтичане. Вече се е случвало. Това беше логичното обяснение за грипната вълна в Лос Анджелис, докато същият щам не изскочи във Вашингтон. А после в Уисконсин. А след това във Флорида.

— Не може ли хората, заразени от щам в Лос Анджелис, да са се качили на самолет? Това не би ли обяснило случилото се?

— Не, защото моделът е погрешен. Ако това се бе случило, щеше да има малки гнезда от заразяване, само тук-там. Вероятно това *наистина* се е случило. Никой обаче не го е забелязал, защото хората не са се разболели тежко. И тъй като това не е грипен сезон, повечето от случаите ще бъдат отчетени като респираторни инфекции. Тези избухвания обаче... — тя вдигна докладите на СДЗС — нито един от тези случаи не е причинен от заразен носител или дори цял самолет, пълен с носители. Виж бройките от Медисън, Уисконсин. Само за една седмица там има над 2 800 случая. И началото не е колебливо. Не са само един-два случая, които да се увеличават. То е бум — всички едновременно. Във Флорида са почти толкова и по същия начин. Погледни цифрите ето тук — във Вашингтон. Докладвани са почти *четири хиляди* случая! Господи!

— Много ли са?

— Да, много са! Страшно много са. Защото това е само върхът на айсберга. Много хора със средно тежка форма на грип даже не се обаждат на лекар.

— За какво говорим тогава?

— За *опити!*

— Какви опити? Какво искаш да кажеш?

— Те правят проби на разпръскването.

— *Какво?!*

Тя посочи СДЗС.

— По този начин са открили кой метод е най-успешният. ЦКЗ пуска този доклад всяка седмица в своята уебстраница. Храмът просто няма нужда да проверява резултатите. Достатъчно им е да проверят СДЗС, за да разберат кое как е станало и кой метод води до най-голямо

заразяване. — Тя вдигна листовете и ги размаха. — Победителят е столицата — Вашингтон.

— Как могат да го направят? Имам предвид — да разпръснат вируса?

— Има много начини. Всичко, което е необходимо, е да се хвърли във въздуха. Можеш да използваш самолет, кола, а можеш и просто да го хвърлиш от покрива. Всичко, което ти трябва, е вирусът да попадне във въздуха, откъдето ще бъде вдишан... — Тя си пое дъх. — Не знам какво да правя! Може би ако отидем при Глисън...

— А, не! Доколкото си спомням, последния път, когато почукахме на вратата на господин Глисън, той повече или по-малко ни заплаши, че ще ни обвини в държавна измяна.

— Ако обаче вземем със себе си всичко, което сме проучили след това, тези СДЗС, и може би ако говоря с доктор К и го убедя да дойде с нас... — Тя погледна към тавана. — Ще покажа на доктор К емблемата на Храма — коня! Ще си го спомни от Копървик. А и той беше в Атланта. Като всички други и той бе озадачен от тези грипни вълни. Ако Глисън не иска да чуе мен, може би ще чуе доктор К. Може би дори Бени Стърн — той би могъл да обясни за Храма.

— Изглежда, Стърн не е в града.

— Добре де. Но все пак си мисля, че трябва да опитаме. Искам да кажа, с Глисън. — Тя си погледна часовника. — Отивам в лабораторията, за да видя пробата, която донесох.

— За какво?

— Защото има нещо странно.

— Какво по-точно?

Тя прелисти СДЗС.

— Къде беше... Ето го: „При много пациенти е отбелязана необичайна продължителност на острата фаза на заболяването наред с удължена фаза на възстановяване“. Това, което искат да кажат, е, че много хора не се възстановяват толкова бързо, колкото би трябвало. Симптомите просто се провлачат. Значи нещо кара инфекцията да продължава или нещо не позволява на имунната система да я изхвърли. Сякаш вирусът по някакъв начин се е маскирал.

— Възможно ли е?

Тя затвори очи.

— Безпокоя се, че който го е направил, е бърникал в геномите по начин, който предотвратява реакцията на имунната система. При А/Пекин/2/82 това не е голям проблем. Това беше умерен щам. Но ако направят това с грипа от 1918...

— Какво ще стане тогава?

Тя се втренчи в него.

— Ани! Какво ще стане тогава?

— Ами ще умрат всички, които го хванат. Единственият изход би бил глобална имунизация. — Тя се усмихна нервно. — Сигурно съм полудяла. Може би пекинският щам е просто по-продължителен грип, а ние нямаме достатъчно данни за него, защото е бил умерен. Искам обаче да погледна — защото едно нещо е сигурно — това са били *опити!*

— Ще се обадя на Глисън — каза Франк.

На връщане от апартамента на Ани Франк спря в „Микстек“ и си взе обяд. Докато Ани беше в лабораторията, той щеше да принтира бележките си за Храма. Искаше да състави някакъв стегнат документ за веригата от събития и доказателства — нещо, което дори Глисън да не може да пренебрегне.

Ако пък с него не стигнеха доникъде, може би трябваше да отидат до Федералната агенция за управление в критични ситуации. Да се обадят на Том Диър. Каквото стане.

Вратата му бе отворена.

В първия момент си помисли, че е забравил да я заключи. След това влезе в стаята, която му служеше за спалня и кабинет. Трябваше му само секунда, за да разбере какво не е наред. Клавиатурата му си беше на мястото, мониторът също, принтерът също, но компютъра го нямаше. Нямаше го и лаптопа. Чекмеджетата бяха празни, кодиращото устройство беше изчезнало. Нямаше никакви дискети, никъде. Целият му архив се беше изпарил.

— По дяволите!

За миг се замисли каква част от живота му е изчезнала. Не се притесняваше толкова за сегашната си работа — или поне не много, — защото по-голямата част от нея бе на дублиращите дискети, които

държеше в хладилника. Ставаше въпрос за всичко друго. Личните му писма, бележника с телефони и адреси. Данъчните декларации.

В гърдите му се надигна ярост — примитивно и властно чувство, подобно на това, което би почувствало куче или вълк, като се върне в леговището си и усети миризмата на натрапник. Ако беше куче, козината около врата му щеше да настръхне.

Но не настръхна, а последва утвърдените навици на гражданин от края на двайсети век — вдигна телефона, за да се оплаче в полицията. Не че щеше да има някаква полза. Просто така се правеше — знаеше го от собствен опит, защото преди две години му бяха откраднали стереото и телевизора. Обаждането се прави не защото полицията ще открие откраднатите вещи и ще накаже извършителите. Прави се, защото застрахователната компания изисква доклад от полицията. В противен случай не плаща.

И едва когато вече набираше номера, осъзна, че това не е просто случаен обир, че кражбата е кражба на *информация*, защото телевизорът, мониторът, стереото и говорителите не бяха докоснати. В момента, в който осъзна това, разбра кой е отговорен.

И в следващия момент нещо го удари в тила и той падна. Докато падаше, главата му се удари в масичката за телефона и пред очите му светнаха искри.

Миг по-късно го затисна някакъв мъж — Франк усещаше дишането му. През врата му се изви ръка и той усети полъх на някаква лепкава миризма — миризма на болница, която можеше да е само хлороформ. Затиснаха устата му с мокър парцал.

Франк заблъска нападателя си. Завъртя се. Опита се да се бори. Накрая се отпусна и задържа дъха си.

Лежа така известно време, което му се стори много дълго, но вероятно бе само няколко секунди. Дробовете му бяха в паника, сърцето му биеше до пръсване, но той усещаше, че нападателят се отпуска. Само за момент — но достатъчен момент.

Франк се извъртя, удари го с глава в лицето и го отхвърли. После се опита да се изправи, за да го изрита, докато той е още на земята. Мъжът обаче беше твърде бърз, а Франк — твърде замаян.

Франк успя да го разгледа: черни джинси и тениска, къдрава коса и кръгло бяло лице с кръв по устата и носа. Хвърли се към него, но

болката в ребрата го забави и не му позволи да се изправи. Мъжът скочи, хукна към вратата, избяга и я затръшна.

— Клод! — чу се от стълбището.

Франк хвана дръжката на вратата, но тя не помръдваше. Нападателят дърпаше от другата страна. След секунда вратата се отметна и ръбът ѝ фрасна Франк в челото. Той залитна и в широко отворената рамка на вратата видя разкървавено лице на нападателя си. А зад него друг мъж — мургав и озъбен. Въздухът беше изпълнен с миризма на хлороформ.

Страхът го караше да побегне, но футболните му навици го спасиха. Знаеше как да напада. Наведе глава и се втурна срещу двамата.

Атаката ги изненада и те се дръпнаха. Той се хвърли върху тях и в следващия миг и тримата се затъркаляха по стълбите.

— Какво правите? — викна някой.

Нападателят на Франк се хвърлиха към входната врата, като изблъскаха Карлос — съседа му — и разпиляха покупките му.

Франк се хвана за перилата, изправи се и се втурна на улицата, но вече беше късно. Видя само как мъжете скачат в един черен микробус. Затича се след тях с надеждата да се доближи достатъчно, за да успее да види регистрационния номер, но микробусът потегли и се скри зад ъгъла.

— Боже Господи — изпъшка той.

Карлос дотича до него. Държеше една смачкана маруля и дишаше тежко.

— Франк! Какво става?

27.

Узи Вилас бе свършила по-голямата част от подготвителната работа в ЦКЗ и Ани бе доволна.

Електронният микроскоп сканира площ с размер приблизително една милионна част от милиметъра. Вирусите са изключително малки — няколко милиона вируса могат да се съберат в една точица. Когато обаче се намират в тъкан или кръв, те се разпръскват. Нещо повече, броят им зависи от състоянието на инфекцията. За да могат да се открият вируси, които да бъдат наблюдавани без дълго и изнурително търсене, се култивират вирусни проби, най-често в пластове от клетки на бърбери на маймуна. След това се концентрират във високоскоростни центрофуги. Понякога вирусите се репродуцират чрез технология, наречена РСР.

Вирусната проба, която Узи бе осигурила за себе си и за доктор Киклайтър, вече беше концентрирана, след това гранулирана и полученият материал бе впръснат в колофон. Получилите се мънички твърди топчета бяха поставени в епруветки, епруветките бяха опаковани в памук и поставени в метален контейнер, на капака на който имаше знак за биологична опасност.

В НЗИ работеха няколко специалисти по електронна микроскопия. Ани ги използваше често, защото не обичаше да прекарва времето си пред електронния микроскоп в търсене на отпечатъци от вируси. Самият микроскоп беше тромаво устройство с размерите на телефонна кабина и се намираше в мазето. Поради необходимостта от абсолютна неподвижност, стаята бе напълно изолирана и балансирана върху специални подпори. Това беше, което Ани не харесваше в нея — че е мъртва стая с атмосферата на захлупена стъкленица. Да прекарваш времето си в нея беше все едно да си жив погребан.

Тя остави вещите си в офиса и мина през досадната процедура по обличане на стерилни дрехи. След това постави една топчица на подложката и завъртя към нея диамантеното острие, което започна да

отрязва многобройни люспички с дебелина един ангстрьом. Машината ги разпръсна в течност. След това идваше сложната част — да се извади малката кръгла „решетка“, която след това да бъде сложена под микроскопа, и да се постави върху нея една от вирусните проби. Самата „решетка“ представляваше мъничък диск с диаметър шест милиметра — колкото малко копче или хапче. За нея имаше специална вдлъбнатина под системата за наблюдение. Проблемът бе да се хване този диск с микроскопични пинсети и да се „грабне“ или „загребе“ една от плуващите люспички вирусен материал. Тя трябва да се извади от разтвора и да бъде закрепена добре към повърхността на „решетката“. Ани се вгледа в плуващите люспички вируси и потърси някой с отблясък на злато. Златистите са най-тънките люспи и поради това — най-добрите. Колкото по-тънка е люспата, толкова по вероятно е да успееш да изолираш вирусна проба, която да подлежи на разпознаване.

Две проби паднаха от ръба на диска и трябваше да бъдат отхвърлени. Третата се разкъса, когато се опита да я закрепим на решетката. След това, когато без малко да успее, тя започна да кашля — в най-неподходящия момент, точно когато бе закарала „решетката“ под една чудесна златна люспа. Загуби я, разбира се, и й бяха нужни още три опита, преди да успее. Господи, вече й се повръщаше от този грип!

Сега щеше да види как точно изглежда. Постави решетката в „кутията“, пъкна я в микроскопа и го включи. Отне й почти час да открие това, което търсеше, а когато го откри и засили увеличението, за известно време то й се изгуби. Когато най-сетне отново го откри, тя се намръщи.

Вирусът на грипа прилича на топка с много шипове и бучки. Шиповете са антигени, които се закачат за слизестите мембрани на дихателния тракт. При всеки щам на вируса шиповете имат различна форма. Когато имунната система е предупредена за определен щам от предишна инфекция или ваксинация, имуноглобулинът на тялото разпознава шиповете и реагира, като ги обвива и неутрализира. В случая на вирусната проба, която тя наблюдаваше, шиповете обаче изглеждаха... странно. Не приличаха на нито една грипна проба, която

бе виждала. Изглеждаха някак си хлъзгави — лепкави и неразличими, сякаш протеините на повърхността бяха покрити с желе.

Ани се намръщи. Често човек не може да е сигурен какво точно вижда през микроскопа. Нещата стават по-ясни, когато направиш снимка. Тя направи микрография. Някои от по-новите машини са свързани с компютри и позволяват на оператора да запамети серия от образи, които след това могат да бъдат оцветени и подложени на различни визуални манипулации, които изчистват изображенията. Времето за използване на тези машини беше строго разпределено, като времето за гледане през световно известен телескоп. Ани работеше със стара машина. Тя беше направена така, че произвеждаше негатив на стъклена плака. След това той можеше да бъде увеличен като всеки фотографски негатив. Ани направи няколко позитивни отпечатъка, защото беше сигурна, че ЦКЗ ще иска копие. Закачи ги да съхнат и взе един от мокрите отпечатъци. Искеше да го сравни със съществуващите микрографии на А/Пекин/2/82, които се намираха в базата данни на компютъра.

Влезе в една от централните бази данни на НЗИ и си проправи път към визуалния архив на образци на грипни вируси. Натисна бутона за търсене и изчака страницата да се зареди. Това й отне ужасно много време, защото компютърът беше стар и бавен. Когато А/Пекин/2/82 се появи на екрана, тя поклати глава. Беше идентично на изображението на нейната микрография — и все пак не беше същото. Образът на екрана беше ясен и чист, за разлика от неясните очертания от снимката. Същевременно *структурата* им беше еднаква. Не можеше да го разбере. Натисна няколко клавиша и направи отпечатък от образеца на компютъра.

Узи й бе дала и слайдове от имунофлуоресцентните проби на вируса. Това беше начинът, по който се идентифицираха повечето грипни щамове. Пробите се подлагат на антители от известни щамове, отбелязани с радиоактивни маркери, които ги правят флуоресцентни. Под флуоресцентен микроскоп, когато антителата от определен щам се сблъскат с антигени от същия щам, вирусът светва ярко като неон.

В този случай това, което видя, беше много странно. Доста вирусни частици светнаха, но с приглушена светлина. Не така блестящо, както бе нормално. Освен това трябваше да има много повече вирусни частици, отколкото тя виждаше в бледите светлинки.

Сякаш част от вируса бе невидима за антителата, а дори и когато бе видима, ефектът на маркера бе значително намален.

Тя изтича при доктор К и после двамата разгледаха пробите на Узи под флуоресцентния микроскоп. Доктор К искаше да се убеди, че в оригиналния слайд няма аномалии. Всичко обаче се потвърждаваше — не плътен облак от ярки звезди, а малък рояк от приглушени светлинки.

— Да го вземат дяволите — каза той. — Сякаш рецепторите по някакъв начин са възпрепятствани да обвият антигените.

Тъй като известните антитела са маркирани, видима флуоресцентна реакция протича, когато те открият специфичните за тях вирусни антигени и ги убият. В този случай антигените бяха там. Вярно. Но антителата не ги откриваха.

— Аз мисля, че това... — каза Ани, — че отхвърля В-клетките.

— Нищо чудно, че хората са боледували толкова дълго. И ти мислиш, че някой е направил комбинация, за да потисне имунната реакция?

— Е, ако не да я потисне, поне да я забави. Искам да кажа, че след като виждаме тези приглушени реакции, може би и В-клетките евентуално ще ги видят.

— Така е.

— Напомня ми на морбили — внезапно каза Ани.

Морбили е друг вирус, структурно сходен с грипния. Също като грипния вирус, който гледаха, вирусът на морбили пречи на В-лимфоцитното производство на имуноглобулин.

Докато приключат конферентния разговор с Узи и други специалисти от ЦКЗ, Ани вече бе изтощена. Не можеше да спре да се прозява. Сега разбираше защо този грип се проточва толкова дълго. Усещаше потиснатата собствената си имунна система, все едно беше болна от СПИН.

Когато Ани най-сетне си тръгна, доктор Киклайтър бе все още на телефона. Тя почука на касата на вратата и му махна с ръка. Той отговори на махването, без да я погледне.

Бяха обсъждали възможността той да говори с ФБР. Макар и неохотно, се беше съгласил. Беше повече възбуден за научните възможности, които откриваше промененият вирус, отколкото

загрижен за това, което може би беше разкритие за плановете на култа относно Испанския грип.

— Невероятно е — бе го чула да казва по телефона. — Сякаш вирусът е облечен в тефлон, разбираш ли? Бих искал да зная как е направено това, защото ако го обърнеш наопаки и *повишиш* имунната реакция...

Беше много уморена. Вървеше към колата си и въпреки топлото време леко потреперваше. Конуси светлина се спускаха от уличните лампи. Чуваше приглушените звуци на трафика по Уiskonсин Авеню и Белтуей. Каквато и енергия да бе имала, беше я изразходвала в лабораторията и пътят през огромния и почти опустял паркинг на НЗИ ѝ се стори много дълъг и изморителен. Когато най-сетне стигна до хондата си, почувства облекчение. Искаше просто да се прибере и да си легне.

Тъкмо преди да излезе на Уiskonсин Авеню, някаква кола я удари отзад и метал застърга в метал. Предпазният колан се изпъна, после я отхвърли обратно на седалката.

„О... не — помисли си тя, — само това ми трябваше!“ Избърса си носа и разкопча предпазния колан, за да излезе и погледне. Вече знаеше, че пораженията са такива, че ще ѝ се наложи да мине през досадната процедура да вземе данните за застраховката и може би дори да изчака полицията.

Младежът, който я бе ударил, вече бе слязъл от колата си и съкрушено гледаше смачканата ѝ броня. Носеше бейзболна шапка с козирката назад.

— О, Боже! — Той тъжно поклати глава. — Баща ми ще ме убие.

Бронята бе изкривена и смачкана. Регистрационният номер висеше на единия си ъгъл. По асфалта бяха пръснати парчета от счупени стопове.

— Много съжалявам, госпожо... Аз просто...

Големият му черен микробус се извисяваше над малката ѝ хонда. Лявото задно колело бе заклещено от смачканата броня.

Той се доближи до нея.

— Мислите ли, че трябва да извикаме полиция?

— Би трябвало.

До тях спря каравана и през прозореца ѝ се подаде червенокос мъж.

— Трябва ли ви помощ?

После бързо слезе и каза на хлапето:

— Уф! Ама наистина си я заковал.

— Аз само...

И изведнъж я хвана през раменете, придърпа я към себе си и натисна влажна кърпа със сладникава миризма към устата и носа ѝ. С разширени от ужас очи тя видя, че задната врата на караваната се отваря. Паникьосана, Ани започна да се дърпа, но само след секунда беше в караваната. Там имаше и някой друг... След това вратата се затвори и светлините над главата ѝ изгаснаха.

Те бяха висок полицаи и нисък полицаи — комбинация, която накара Франк да се зачуди кой играе добрия и кой — лошия, когато започнат да играят на тези игрички.

— Имате ли застраховка? — попита високият, докато оглеждаше касата на вратата и ключалката.

Франк отвърна, че има.

— В такъв случай препоръчвам ви да смените бравите. При всички положения ще превишите лимита си, но обикновено те покриват това.

Подаде на Франк листче, на което бе записан номерът на полицейския доклад.

— Ако намерите серийните номера — имам предвид на компютрите, — обадете се и им ги съобщете, въпреки че шансовете са по-скоро никога вече да не си видите собствеността. Разглобяват ги на части, като колите. По това време следващата седмица процесорът ви ще е в Хонконг, а харддискът — в Мексико.

Кимна на партньора си и тръгнаха към вратата.

— Това ли е? — попита Карлос. — Това ли е всичко, което ще направите? Взимате отпечатъци от пръсти. Говорите с Франк. Питате го какво се е случило. А аз? Аз искам да дам показания. И ако тези хора някога бъдат задържани, ще повдигна обвинение за физическо насилие.

Франк беше отегчен, полицаите бяха отегчени, но Карлос явно бе в състояние на силна възбуда.

Високият полицаи го погледна.

— Искам да се разпространи описанието на тези хора. И лично бих искал да присъствам на разпознаването. Аз съм свидетел, който иска да сътрудничи.

— Гледате много телевизия, господин... — каза ниският.

— Карлос — намеси се Франк, — мисля, че полицаите имат...

— Рубини — натърти Карлос. — Казвам се Карлос Рубини. Що се отнася до средствата, които използвате, вие действате, сякаш това е проста кражба, а тя не е. Това беше опит за отвличане. Това е много сериозно престъпление. Наказуемо със смърт, ако не греша. Трябва да направите нещо. Като гражданин, не съм доволен от вашите действия. Погледнете този човек.

Карлос посочи Франк. Той се беше почистил, но изглеждаше сякаш е участвал в пиянска свада. Дясното му око бе започнало да почернява, а от пръстите му течеше кръв. Това беше най-големият проблем — кръвта не спираше. Ръката му бе увита в кърпа и въпреки че тя беше вече третата, кръвта все още се просмукваше през нея.

Високият полицай хвърли на Франк одобрителен поглед и каза:

— Струва ми се, че господин Дейли е заварил тези мръсници по време на кражба. Не чух нищо за никакви оръжия. Доколкото разбирам, един мъж е носил крадените предмети надолу към колата, която е била доста далече от входа. И така — имаме крадец Б, който влачи стоката към колата, а крадец А е все още тук и гледа какво друго може да се вземе, когато господин Дейли се прибира. Човекът, който е вътре, влиза в килера. Мисля, че това е вероятният сценарий. Когато господин Дейли посяга към телефона, за да се обади на полицията, този човек излиза от килера. Какво ще кажете, господин Дейли?

Франк вдигна рамене.

— Звучи почти вярно.

Карлос се намръщи и се изпъчи.

— Това не е вярно. Защо тогава са взели документите на Франк?

Ниският полицай говореше по клетъчен телефон и когато свърши, погледът му беше изпълнен с подозрение.

— Дежурният сержант казва, че наши хора са били тук преди няколко дни. Нещо, свързано с наркотици. Онова има ли нещо общо с това?

— „Нещо свързано с наркотици“! — възмутено каза Карлос. — Този човек беше отровен, щеше да бъде убит, и сега аз слушам

инсинуации.

Ниският каза, че не е имал намерение да прави никакви инсинуации.

— Надявам се — остро отвърна Карлос.

— Взели са документите ви и компютъра ви — каза ниският. — Казвате, че сте репортер, така ли?

Франк кимна.

— Значи... работите върху нещо... което може да притесни някого?

Франк искаше да си тръгнат. Полицаите, Карлос, всички. Искаше да се обади на Ани и да види какво е направила в лабораторията. И след това да отиде при нея и да поработят заедно върху това, което той пишеше за Глисън. Поклати глава и каза:

— Не. Работя върху една статия за грипа.

Полицаите си тръгнаха, а Карлос възкликна:

— Франк, ти знаеш, че това не е кражба. Ще ти кажа едно нещо: гражданите имат право да изискват от правителството. — Размаха пръст. — Не трябва да оставяш немарливостта им да им се размине. Как иначе ще започнат да работят по-добре?

Франк се опита да не се засмее.

— Прав си, Карлос. Наистина много ценя помощта ти. Ако не беше дошъл... Прощавай. Просто съм страшно скапан.

— Ще говоря с домоуправителя да се сложи нова брава на външната врата. Ще ме подкрепиш ли?

— Абсолютно.

— Не ми харесва — каза Карлос, — че някой може ей така да си прави тук каквото си ще. — Посочи ръката на Франк. — Искаш ли да те закарам до спешното отделение? Това трябва да се зашие.

— Ще се оправя. Приятелката ми ще ме закара.

Телефонът на Ани даваше заето. Франк наплиска лицето си и внимателно почисти кръвта с кърпа. След това изля половин шише кислородна вода върху ръката си — гледаше как водата пусна мехурчета и се превръща в розова пяна. После превърза пръстите си с марля и я закрепил с лейкопласт.

Телефонът на Ани все още даваше заето, така че той се качи в колата и тръгна към къщата ѝ. Ако Ани не си беше вкъщи, Инду щеше да го пусне и той щеше да я почака. Когато почука, Инду дръпна завесата, погледна го, после бързо отключи вратата.

— Ани я няма, Франк — каза тя. — Притеснена съм. Заповядай, влез.

— Притеснена? Защо?

— О, Господи! Какво ти е? — възкликна тя, когато го видя отблизо.

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Защо си притеснена?

Гладкото кафяво лице на Инду се сбръчка.

— Полицията се обади за колата ѝ.

— Защо?

— Намерили са я на паркинга на НЗИ — изоставена.

— Изоставена?

— Казаха, че бронята била смачкана. Но защо не се е обадила да я вдигнат? Не може просто да остави колата си там, Франк. Притеснявам се, че може да е ранена, че може би е в болница.

— Кога стана това?

— Обадиха се, ами... преди половин час.

Франк прекара следващия час на телефона. Първо позвъни във всички болници. Ани не беше в нито едно спешно отделение. След това се обади на полицията — на столичната, в Бетесда, на парковата полиция, на полицаите в Мериленд. Никой не се беше обаждал на 911 или на другия „неспешен“ телефон да докладва за инцидент. Охраната на НЗИ беше открила колата и бе докладвала на полицията.

— Наистина се притеснявам, Франк. Тя може — не знам, просто да обикаля някъде, замаяна или нещо такова. — Поколеба се и с проблясък на надежда попита: — Може би е у вас. — Мислиш ли, че е възможно?

Той се обади. Не, не беше там, но може би беше оставила съобщение. При боричкането телефонът беше съборен. Ако се бе обадила по това време, щеше да бъде прехвърлена към гласовата му поща. Звънна там. Безизразен женски глас го информира, че има три съобщения. Първите две бяха от Ани — обажданията ѝ от Атланта за архивния грип и опитите. Беше забравил да ги изтрие.

Третото обаждане беше само отпреди половин час и когато го чу, настръхна. Гласът бе механично променен и електронното бръмчене му придаваше нечовешки тембър.

— Нещо да ви липсва? — Последва смях. След това отвратителна, подигравателна версия на част от съобщението на Ани от предната вечер: „О, Франк, бих искала да си тук. Мразя да говоря с машини“ — Отново смях. — „Нека се договорим. Искаш ли пак да видиш приятелката си? Тръгни към Светлината, приятелче.“

— Какво? — попита Инду, когато той затвори телефона. — Обаждала ли се е? Какво става?

— Мисля, че е отвлечена.

— Какво? — Големите ѝ кафяви очи се ококориха. Той обаче вече бе станал и беше тръгнал към вратата. — Франк! Къде отиваш?

Той спря само да помоли ужасената Инду да събщи за изчезнало лице и изтича до колата си. Скочи в сааба и въртя, въртя, но двигателят не искаше да запали. По дяволите! В отчаянието си забрави за наранените си пръсти и удари силно с ръка по таблото. Остра болка прониза ръката му.

Слезе от колата и затича — имаше натрапчивата идея, че трябва да стигне до телефона си преди някой друг да остави съобщение. Знаеше, че мръсникът, който е оставил съобщението, сигурно е блокирал системата за идентифициране на обаждания се, като е използвал *67. Системата на гласова поща на Франк обаче беше Омнипойнт, която заобикаляше блокиращото устройство и показваше телефона на последния обадил се. Слава Богу, беше затворил, преди системата да отговори, когато се обади от Ани. Изтича нагоре по стълбите и го откри. Номератор 914.

Засили се към компютъра си с надеждата да открие номера в справочника му. Чак тогава си спомни, че няма компютър.

Карлос се поколеба преди да го пусне в апартамента си, но накрая отвори вратата. Цялата работа беше, че Карлос имаше най-върховната компютърна система, с най-новото и най-доброто от всичко. За две минути успя да намери телефонния номер, който му искаше Франк.

— Това е номер в Поукипси — каза Карлос с тъничкия си гласец. — Намира се в Ню Йорк и е на „Мартин Крамър и съдружници“. Познаваш ли този човек?

— Да — каза Франк. — Познавам го. — Спомни си вечерята им във „Ферначи“. „Две катерички — беше казал Крамър. — Фанатици. Параноици. Търсят противопехотни мини под килимите.“

— Искаш ли адреса? — попита Карлос.

— Не, благодаря — отговори Франк. — Знам къде живее.

28.

Помисли си да се обади на федералните, но след Уейко и Ръби Ридж Бюрото не му вдъхваше доверие, когато ставаше дума за операции по спасяване на заложници. Щеше да опита друг подход.

След половин час бе готов с плика за куриерска доставка и го запечата. Той съдържаше дискетите от хладилника с цялата информация, която бе събрал за Храма, Испанския грип и Люк Соланж. Имаше и резюме, набързо съставено на компютъра на Карлос, което маркираше информацията, която не се съдържаше в дискетите — включително това, което Ани бе казала за СДЗС, нейното предположение, че последните грипни вълни са опити за разпръскване, отвличането ѝ, както и собствените му планове. Понеже познаваше безкрайния скептицизъм на Глисън, приложи и кодовете за гласовата си поща, така че агентът на ФБР да може да чуе заплашителното послание от Храма, което Франк не бе изтрил.

Карлос (гражданинът) Рубини твърдо му обеща да достави пакета в офиса на Глисън в Бъзардс Пойнт на следващата сутрин. Очите на Карлос блеснаха от възбуда, когато Франк настоя, че колкото по-малко знае, толкова по-малко опасно ще е за него. Карлос трябваше да настоява Глисън лично да дойде и да вземе плика. Ако него го нямаше, Карлос трябваше да каже, че въпросът е спешен, отнася се до националната сигурност и че пликът трябва незабавно да бъде предаден на Глисън.

— Не се притеснявай, Франк — каза Карлос със светнали очи. — Ще направя така, че това да стигне до този Глисън. Знаех си, че това не проста кражба.

След като си подсигури гърба, Франк си помисли да мине през границата до Вирджиния и да си купи пистолет. После обаче се отказа от тази идея. Пистолетът можеше да е полезен само ако имаше здрава дясна ръка. Дори шофирането щеше да му е достатъчно трудно.

Що се отнася до шофирането, реши да не се лигави със сааба. Какво щеше да стане, ако се скапе някъде по пътя? Освен това щеше да

му е по-лесно да кара автоматик. Взе такси до Нешънъл, нае кола от „Баджет“ и потегли на север.

Движеше го ирационалното чувство, че докато се стреми да освободи Ани, тя ще е добре.

Мъчеше се да не мисли какво може да се е случило с нея. Мъчеше се да не чува гласа на Бени Стърн: „Единственото, което не направиха, е, че не се опитаха да ме убият... Обаче щяха да го направят, ако бях нещо повече от дребно притеснение.“ Заваля. Той пусна силно музиката и се съсредоточи върху шофирането. От време на време се разминаваше с големи камиони, които оплискваха предното му стъкло с вода. Понеже това го отвличаше и го откъсваше от притеснението му, той почти се радваше на собствения си ужас — беше сляп, движеше се в тунел от шум, фучеше през дъжда.

Влезе в Лейк Плесид към четири сутринта и го заобиколи. Най-после бе спряло да вали. От време на време минаваше покрай къщи. По-старите бяха близо до пътя, а по-новите бяха построени навътре, в края на дълги алеи. Веднъж фаровете му хванаха сенки на сърни в полето край пътя. В никоя от къщите нямаше светлини. Нито външни лампи, нито синкавото мъждукане на телевизор — нищо. Лунната светлина хвърляше призрачен отблясък върху всичко. Не срещна нито една кола. Празнотата го потисна. „Аз съм сам на света — помисли си. — Всички други са мъртви.“

Мина покрай бялата дървена къща и видя зад нея портала към имението. Отклони колата от пътя и я спря на тревистия банкет. Знаеше, че охраната на портала контролира пътя към имението и че всяко движение било навън, било навътре, се следи — но не забеляза никаква ограда.

Нямаше дори и най-елементарен план. Някъде, далеч от портала, щеше да влезе в гората. А след това? Не знаеше. Щеше да потърси Ани. Щеше да я намери. Щеше да я спаси.

Затича към дърветата бавно — като на тренировка — и скоро влезе в гората. Лунната светлина правеше дърветата сребристи и черни. Почвата бе покрита с опаднали иглички и мека. Беше толкова тихо, че можеше да чуе жуженето на насекомите, а може би това бяха

птици, а от време на време и шумоленето от придвижването на някое животно.

След известно време гората стана по-гъста и по-тъмна и Франк трябваше да върви бавно. Клонките на храстите го шибаха през лицето. Внезапно се озова на нещо като полянка. Но не беше полянка, а паркинг. Под краката му изхруска чакъл. Луната залязваше, но в последната ѝ светлина видя коли. Изглеждаха зловеци, като подредени черни бръмбари. Погледна часовника си. Фосфоресциращият му циферблат показваше 5.10. Зад паркинга видя чакълена пътека, която изчезваше в гората.

Тръгна по пътеката и след малко се озова на друго открито място. То вече беше ливада. Мина покрай езеро и тенис кортове. След това имаше сгради — бели къщички и други, по-големи, нещо като стари тухлени общежития.

Кампус^[1] Почти произнесе думата на глас, доволен да определи това, което в тъмнината му се струваше толкова загадъчно. Кампус. Това фокусира нещата и ги вкара в някакви рамки. Спомни си, че Стърн беше говорил за него. Старо частно училище — нещо такова. Франк тръгна нагоре по хълма и излезе на някакъв път. Когато се изкачи на върха, почти хлъцна пред вида на комплекса модерни постройки от стомана и стъкло: фабрика, склад, офис-сгради. Всичко беше толкова лъскаво, толкова голямо, толкова чисто и изглеждаше скъпо — малък индустриален комплекс, скрит в гората. От комплекса се носеха звуци, различни от тези в гората. Бучене на машини, леко механично потракване — очевидно се работеше. Целият район излъчваше някакво студено флуоресцентно сияние. Два големи камиона бяха паркирани пред някакъв склад. На белите им каросерии бяха изрисувани залязващи слънца и бе изписано „Еко-Вита“.

Досега не бе видял никого, но усещаше, че тук има хора и че те работят. Вируси ли правеха? Въпреки уверенията на Том Диър, че да се направи вирус е толкова лесно, колкото да си свариш ракия, Франк тайничко се беше надявал, че Храмът няма да се справи с тази задача, че те ще се прецакат. След като обаче видя размера на дейността тук, илюзиите му рухнаха. Зад сградите от стомана и стъкло имаше друга ивица дървета, а зад нея, в края на осветен със старомодни глобуси извиващ се път се извисяваше голяма сграда. Замък.

Замъкът на Соланж?

За да заобиколи комплекса трябваше да се върне в гората. Небето вече изсветляваше и Франк можеше да върви по-бързо. Гората, която се намираще между фабричния комплекс и замъка, беше стара, смърчова, и всички дървета бяха прави като моливи. Близко да замъка по-ниските клони на дърветата бяха подрязани, а по земята нямаше нито една изсъхнала клонка. Беше поддържано като в парк. Франк се подпря на едно дърво, за да си поеме дъх.

Бръмчащ звук го накара да погледне нагоре. Беше чувал няколко пъти подобен звук, докато се движеше през имението — птица, насекомо — просто един от нощните звуци. Не очакваше да види нещо, но видя.

И това, което видя, почти го парализира. Малка червена светлина, прикачена към камера за наблюдение. Камерата се завъртя надясно с тихо бръмчене, след това спря, настрои се и се завъртя наляво.

Сърцето му се сви от отчаяние.

Не беше сигурен дали има инфрачервен сензор, или е обикновена камера, но знаеше че бръмчащият звук го бе съпровождал през цялото време. Бил е следен непрекъснато, откакто е влязъл в имението.

Все пак камерите не са нещо особено, ако някой не им обръща специално внимание. Освен това той бе абсолютно сигурен, че няма да се върне при колата си. Трябваше да намери Ани и да я изкара оттук. Все щеше да се намери някакъв начин.

Изведнъж го освети мощен прожектор и един женски глас каза:

— Излезте на поляната! Дръжте ръцете си така, че да мога да ги виждам.

Оковаха ръцете и краката му и го хвърлиха в малка стая, където нямаше нищо освен приглушена светлина от тавана и тоалетна чиния в ъгъла. Беше му позволен само този поглед — след това светлината бе изключена.

Не знаеше колко дълго е в стаята, защото нямаше как да отчете времето. Мислеше си, че са поне двацет и четири часа, но кой знае? Бледата светлина под вратата не се променяше. Едно нещо бе сигурно — беше в стаята достатъчно дълго, за да огладнее и ожаднее. И то

много. Достатъчно дълго, за да задреме на няколко пъти — всеки път се събуждаше в някакво състояние на объркана безчувственост, която започна да му се струва по-добра от пълното съзнание. Достатъчно дълго, за да започне да се притеснява, че или е забравен, или, което бе по-лошо, е оставен в тази стая да умре.

След това вратата се отвори и от ярката светлина излязоха двама въоръжени мъже. Дадоха му вода и го заведоха в друга стая, която изглеждаше много по-различно.

— Мога ли да ви предложа нещо освежаващо? — попита Соланж. — Изглеждате така, сякаш имате нужда.

Седяха един срещу друг на дъбова библиотечна маса в стая, която изглеждаше като шедьовър на полираното дърво. Имаше изящно резбован таван, библиотеки от пода до тавана, стълбички на колелца до тях, една стена с ниски шкафове, над която имаше тесни вертикални прозорци, разделени с колони. В изящно вградена в стената камина весело припламваше огън. Към стаята водеха две врати, над които имаше кехлибарени витражи. До всяка врата стояха мъж и жена, облечени в сини джинси и бели ризи. Държаха черни автомати и сякаш изобщо не поглеждаха Франк.

Той беше чакал в стаята повече от час, вързан на един стол, докато дойде Соланж.

— Къде е Ани? — попита Франк.

Соланж се облегна на стола си и се залюля на задните му крака — нещо, което Франк не можеше да направи. Ръцете му бяха свободни, но краката му бяха пристегнати при колената към стола с дебели пластмасови ленти. Начинът, по който бе вързан, караше мускулите на бедрата му да се напрягат и той постоянно се привеждаше напред, за да облечи болката. Преди пристигането на Соланж столът бе по средата на стаята и Франк бе принуден постоянно да балансира. От една страна, ако не се наведеше напред, болката в бедрата му ставаше агонизираща. От друга страна, ако се наведеше прекалено много, щеше да падне по лице.

След идването на Соланж го занесоха до масата. Това бе огромно облекчение, защото вече можеше да се наведе напред и да облекчи напрежението в краката си, без да го е грижа за равновесието.

На масата между двамата бе поставен поднос със сирене и плодове, кана вино и две празни чаши. Соланж наля вино в едната, завъртя я малко, помириша виното, после отпи малка глътка. Погледна Франк изпод гъстите си вежди с престорена загриженост.

— Сигурен ли сте? Това е наистина чудесно бордо.

— Къде е Ани?

— На твое място, Франк, не бих го отказал — каза Соланж. —
Защо не му се насладиш, докато можеш?

— Защо не се шибаш.

Соланж примигна, след това снизходително поклати глава, сякаш Франк беше кученце. Глътка вино, въздишка. После скочи и закричи към камината. Походката му бе като на хищник. Махна предпазната решетка, клекна и разбърка горящите цепеници с ръжена. Изригна вулкан от искрици. Без да се обръща, Соланж вдигна ръка и един от охраната — луничав младеж, толкова млад, че автоматът изглеждаше като играчка в ръцете му, се приближи. Соланж му каза нещо и хлапето излезе от стаята.

Соланж се върна до масата, седна, подпря брадичката си с ръце и загледа Франк с любопитство.

— Ти ме интересува, Франк. Защо дойде тук? Имам предвид — какво си мислеше? Не че не сме ти благодарни, че дойде сам но... наистина! — Очите му блестяха като на хищник.

Франк не каза нищо.

— Сигурен ли си за виното? Може да те отпусне.

Вратата се отвори и Франк се обърна с надеждата да види Ани. Появи се слаб, приличащ на скелет мъж. Соланж отиде при него и му каза нещо. Слабият мъж излезе, а Соланж се върна на мястото си. Остана неподвижен няколко мига, след това вероятно взе решение, потропа с пръсти по масата и отместил чашата си настрана.

— Франк, имам някои въпроси, на които знам, че не желает да отговориш, но... както можеш да си представиш, има неща, които наистина трябва да знам. Например — колко от това, което сте научили, сте казали на ФБР? Колко?

Изправи се и закричи, повишавайки изключителния си глас.

— Глисън знае ли за опитите по разпръскването? Знае ли, че вие с доктор Адеър сте тук?

Франк погледна към тавана.

— Ако се вярва на доктор Адеър...

— Ще те убия, шибаняко — каза Франк. — Какво си направил с нея?

— Какво съм направил с нея? Разпитахме я, разбира се. Трябва да призная, че тя имаше всички стимули да говори истината. Все пак човек никога не знае...

Махна с ръка и охраната отвърза Франк от стола и завърза ръцете му зад гърба.

Соланж подхвърли зрънце грозде в устата си и каза:

— Да тръгваме. Този килим струва десет хиляди долара и не искам да го цапам.

Слязоха с асансьора три етажа и тръгнаха по бетонен коридор. Подът бе от някакъв еластичен материал. Краката на Франк се пооправиха, въпреки че все още ги чувстваше омекнали и слаби.

— Този под е направен изцяло от рециклирани автомобилни гуми — каза Соланж. — Много е издръжлив и както виждаш — приятно е да се ходи по него. Имаш ли представа колко много гуми има тук? Цели планини.

„Не му обръщай внимание“ — каза си Франк, като се мъчеше да не мисли какво имаше предвид Соланж, когато каза „не искам да го цапам“, или какво може да има в края на този дълъг коридор.

— Що се отнася до рециклирането — продължи Соланж, — не може просто да се възстанови на хората депозитът, който са платили при покупката, защото на определен процент от тях не им пука за този депозит. Не може да се направи депозитът достатъчно висок, за да се мотивират някои хора, но да бъде недостъпен за бедните. Нито пък трябва да бъде скъпо за хората да връщат неща като автомобилни гуми, защото те просто ще започнат да ги изхвърлят незаконно, нали така?

— Е... тогава какво? — попита Франк, макар да не искаше. — Нали вие произвеждате този материал? — „Сигурно съм откачил — помисли си. — Какво ще последва? Лекция за преработване на отпадъци ли?“

— О, да — отвърна Соланж. — Ние създадохме технологията. И направихме прототипа точно тук. Продадохме правата на „Петрохем“.

Бих искал да имаме време за една обиколка. Ще ми е приятно да ти покажа апаратурата ни.

Влязоха в друг коридор и Соланж отвори една врата вляво. Влязоха в малка стая, цялата от бетон и с канал на пода. Малко неуместно в средата на стаята имаше черна градинска масичка, направена от метална мрежа, и около нея четири стола, изработени от същия материал. В ъгъла имаше двойна мивка. На пода лежеше градински маркуч. До мивката имаше затворена врата.

Охраната блъсна Франк в един от столовете. Соланж прокара ръка през косата си, след което рязко кимна и един от охранителите каза нещо в кръгла решетка, монтирана в стената до вратата. Малко след това вратата се отвори и влязоха двама яки мъже, които почти влачеха Ани.

— Ани! — възкликна неволно Франк.

Тя дори не вдигна глава.

Когато я доवлякоха до масата, той видя, че е упоена. Очите ѝ бяха нефокусирани, а краката ѝ едва помръдваха. Сложиха я на един стол и главата ѝ клюмна на гърдите.

— Дрогирали сте я — каза Франк. Думите му прозвучаха глупаво дори на самия него.

Соланж вдигна вежди.

— Е, нали знаеш как става. — Отметна глава и на лицето му се появи налудничавата усмивка на герой от анимационно филмче. — Понякога усещаш безпокойство — каза с тон, подходящ за реклама на сладкиш. — Понякога не усещаш нищо.

— Да постелем ли найлона? — попита един от мъжете и постави върху масата две отворени бутилки пепси и една тенекиена кутия. Франк погледна бутилките и си помисли, че Соланж има намерение пак да се прави на домакин и колко налудничаво е всичко това. Бутилките бяха от дебело стъкло, малко мътни и по тях имаше драскотини. Бутилки за многократна употреба.

— Не — каза Соланж и се облегна на стената. — После само ще измиете с маркуча.

Някой хвана Франк и го натисна към облегалката на стола, после натъпкаха в устата му мокра кърпа. Един от охранителите затисна с пръст гърлото на едната бутилка и я разклати. Соланж се усмихваше.

Човекът дойде до Франк и тикна бутилката под носа му. Миг по-късно газираната струя влезе в синусите му.

Болката прониза главата му и всяка клетка в тялото му се паникьоса. Давеше се. Умираще. Задушаваше се.

След това го пуснаха и колата започна да излиза от носа му. Ани плачеше.

— Шадраванче! — възкликна със смях Соланж и продължи дружелюбно: — Това, което харесвам в този метод, Франк, е първо, че е елементарен като технология. Второ — не изисква никакви ресурси. Трето — не може да бъде открит. Четвърто — не нанася постоянни увреждания. Пето? Можеш да продължаваш, колкото си искаш, и няма да загуби силата си. — Отпусна ръце и пое дълбоко дъх. — Каж ми сега за Глисън. Знае ли, че си тук? Знае ли за опитите за разпръскване?

Франк само го гледаше.

Соланж сви рамене и столът на Франк за втори път бе наклонен назад. Пак пъхнаха кърпата в устата му и главата му отново експлодира. След това отново го изправиха. Той се давеше, тръпки минаваха през цялото му тяло. Краката му се тресяха като крака на жаба в лабораторен експеримент.

— Е? — каза Соланж. — Питам за Глисън.

Франк продължи да мълчи.

— Ти си тежък случай, Франк — въздъхна Соланж и кимна на охраната.

Франк гледаше как отново разклащат бутилката. Соланж вдигна ръка и кимна към Ани.

— Сега е неин ред.

Кръвта нахлу в главата на Франк.

— Оставете я!

— А, ти си имал и дар слово?

Соланж отвори кутията, извади един найлонов плик и го разгъна. На плика пишеше „Сейфуей“.

— Вторична употреба на пликчето — каза Соланж. — Това се смята за по-добро от рециклирането му.

Франк с ужас гледаше как един от охранителите взема малък флакон и пръска в лицето на Ани — като че пръскаше насекомо. Соланж нахлупи пликчето на главата ѝ, завърза връзките зад врата ѝ и ги стегна.

Франк се опита да скочи, но го натиснаха на стола.

Ани се раздвижи и излезе от апатията си. Ръцете ѝ обаче бяха вързани зад гърба и нямаше начин да махне пликчето, което се издуваше и отпускате с всеки отчаян опит да си поеме въздух. Лицето ѝ пламна от това, с което бе напръскана.

— Сълзотворен газ — каза Соланж с гнусна усмивка.

Колко продължи това — пепсито, което влизаше в синусите му, Ани, сълзотворният газ — Франк не можеше да каже, въпреки че накрая двете бутилки на масата бяха празни. Може да бяха десет минути, може да бяха и два часа. Болката, както се оказа, е пространство със свои собствени измерения, където не важат обикновените мерки.

Той „говори“, разбира се, и по-късно се учуди защо му е трябвало толкова време, за да го направи. Това обаче нямаше никакво значение. Винаги имаше друг въпрос и ако Соланж приемаше скептично отговора, кърпата се връщаше в устата му, а пепсито — в носа му.

И когато Франк започна да си мисли, че това ще продължи безкрайно, Соланж го спря.

— Стига вече. — Каза го остро, сякаш като упрек към охранителите. Приблужи се до Франк и сложи ръка на рамото му. — Свърши. Няма да има повече болка. Успокой се.

Франк знаеше, че трябва да изпита отвращение от докосването на Соланж, но вместо това почувства благодарност. Знаеше, че не бива, но така се усещаше.

— Донесете им чисти дрехи — нареди Соланж. — И кажете на доктора да им даде успокоително.

След това си тръгна.

След половин час ги отведоха в бална зала с блестящ паркет и високи тавани. На стените висяха географски карти, графики за атмосферното налягане, сателитни снимки. Имаше бюра, компютри, телефони, шкафове. Емблемата с коня беше практически навсякъде.

Соланж работеше на компютър. Не ги погледна. Франк и Ани, с вързани зад гърбовете ръце, стояха и чакаха. Франк се загледа във фотографиите на стената — житни полета, снимани отвисоко. Навсякъде житото изглеждаше повредено — или болно, или страдащо от засуха. Степента на болестта варираше от няколко кафяви зрънца на иначе здраво изглеждащата реколта, до поле, което изглеждаше обгърнато в тъмен дим, сякаш се е разтопило. И на всяка снимка имаше дата и информация, изписана в полето:

Пукцина Граминус 272–4017/9

Пукцина Граминус 181–2022/7

Пукцина Граминус 101–1097/3

Пукцина Граминус 56–6340/7

Соланж свърши с това, което работеше, и изключи компютъра. Погледна Франк и Ани и им се усмихна мило.

— О, здравейте. Изглеждате много по-добре.

— Какво е Пукцина Граминус? — попита Ани. Гласът ѝ прозвуча странно на Франк, по някакъв начин като роботизиран. Това беше ефектът на успокоителните. Предполагаше, че и неговият глас ще прозвучи по същия начин. Във всеки случай се чувстваше странно, не точно успокоен, но почти като изключен, сякаш се преструваше на нещо, което не е.

— Ръжда по пшеницата — каза Соланж и посочи снимките. — Това са някои от първите ни опити. Ние сме като селекционери на коне и се стремим да създадем най-бързата и най-добрата Пукцина Граминус. Освен върху ръждата по пшеницата работим по различни видове главня по царевицата и разни болести по ориза. Тези растения са основните храни.

Ани се смръщи и погледна Франк. Въпреки мъртвешкия ѝ глас, въпреки очевидните доказателства за това, което бе преживяла, той се зарадва от живите искрици в очите ѝ. Иначе тя изглеждаше, сякаш е била няколко дни в спасителна лодка. Кожата ѝ бе зачервена и напукана, по устните ѝ имаше мехури, очите ѝ бяха с червени жилки.

— Защо? — попита тя. — Защо правите това?

— За да възстановим баланса — отвърна Соланж. — Да помогнем на Майката Природа срещу съществата, които променят баланса. Ти си учен и трябва да разбереш. „Зелената революция“ с хибридната си пшеница и устойчиви на болести царевица и ориз помага на населението, което напразно живее на планетата. Това не ни трябва. И Природата не го иска.

— Значи — каза Ани — създавате чума и глад.

Соланж не ѝ отговори. Погледна часовника си и се изправи.

— Време е да тръгваме — каза и цялата странна процесия: вързаните Ани и Франк, мълчаливите стражи, го последва към асансьора.

— Спомена глад и чума — каза той. — Защо не? Ако някой създаде ваксина срещу грипа и това се приема за нормално, защо да е ненормално друг да създаде супергрип? Ако имахме време, бих искал да ти покажа защо това е необходимо. Мога да ти покажа цифри, данни за щетите, които ще понесе Земята. Тогава ще разбереш, че е необходима намеса, за да се попречи на съществата, които метастазират извън контрол. Ще го видиш и ще дойдеш при нас. Ще бъдеш полезна в лабораторията, в това не се съмнявам, макар че — той се намръщи — наистина не виждам място за Франк. Обаче... — плесна с ръце — нямаме време за това.

Сърцето на Франк заби по-бързо, когато влязоха в асансьора и видя, че един от хлапаците натиска 3В — това беше етажът, където ги бяха измъчвали. Тръгнаха по същия коридор. Ани забърза малко, когато минаха покрай стаята, а Франк усети, че сдържа дъха си. Соланж обаче я подмина. Минаха покрай две врати с армирани стъкла, после Соланж зави по един по-къс коридор. Един от охраната извади връзка ключове и отвори някаква тежка врата. Соланж влезе и всички го последваха.

Оказаха се в квадратна стая, чиито стени изглеждаха някак обгорели, а подът бе покрит със ситен чакъл. Имаше два бамбукови стола, а между тях малка бамбукова масичка, върху която бе поставена източена ваза с една-единствена клонка люляк. Обстановката по нещо приличаше на японска градина, ако не беше една от стените, изцяло заета от двойна емайлирана врата. На крилата ѝ бяха изобразени бели коне на фона на синята Земя.

— Седнете, ако обичате — каза Соланж и посочи столовете. Франк и Ани седнаха, а охранителите извадиха пистолетите си и ги насочиха към тях.

— Извинявам се за драматизма — продължи Соланж, — но някои хора се изнервят. Научихме се да сме готови за подобна реакция.

Ани погледна ужасено Франк, после и двамата се вторачиха в оръжията. Соланж побърза да ги успокои:

— О, не се притеснявайте. Ще ви дадем няколко часа да медитирате и да прочистите съзнанието си, преди да ви пъкнем в „Берта“. — Той посочи емаилираната врата, сякаш там имаше скрито съкровище. — Тя е решавала проблемите дори на някои от най-неотстъпчивите. Бих искал да можем да я използваме при Бергманови.

После отвори вратата. Стаята, в която се намираха, беше толкова чиста, че Франк се изненада, че вътрешността на хладилника или каквото ѝ да беше това, е изключително мръсна. Бе цялата в сажди и прах и нещо като въглени по пода.

Франк се опита да разбере за какво говори Соланж. Какво имаше предвид с „при Бергманови“?

— Това е микровълнова камера — обясни Соланж. — Първо изпарява течността, след това бързо изсушава тъканите. Ще свършите като шепа сажди. — Протегна ръка, потърка стената и след това им показа тъмното лъскаво петно на пръста си. — Ето това е приятелят ви Бен Стърн.

Въпреки че усещаше как наркотикът го приковава към седалката, въпреки че движението през въздуха беше като движение през вода, въпреки че оръжията бяха насочени към него, Франк скочи и се втурна към Соланж.

— Ти си психясал шибаняк!

Соланж се дръпна и го удари с всичка сила. После пак. Ударите му бяха мощни, а Франк бе беззащитен, с вързани зад гърба ръце. Удар в корема го прегъна на две. Охраната го натика обратно на стола.

Соланж се смееше с истинско удоволствие. После спря и поклати глава.

— Дадохме му достатъчно дрога, за да спре бик, а той ми се нахвърля. — Въздъхна. — Много впечатляващо.

— Защо правите това? — попита Ани. Говореше с внимателното артикулиране на човек, прекарал инсулт.

— Казах ти. Това е проблем на изчистването на боклука.

— Не! — каза Ани. — Имам предвид Испанския грип. Ръждата по пшеницата.

Соланж изглеждаше изумен.

— Защото аз съм Първият конник. Не го ли разбра досега?

— За какво говориш? — настойчиво попита Франк.

Соланж го погледна.

— За Апокалипсиса.

И продължи с тон на проповедник:

— „И видях, когато Агнецът сне един от седемте печата, и чух едно от четирите животни да говори с глас на гръмотевица: дойди и гледай! И видях, и ето бял кон, и на него ездач с лък; и даден му бе венец, и той излезе като победител, за да победи.“

Охраната слушаше с блеснали очи.

— Господ ме изпрати да завладявам, да завладявам и пак да завладявам съществата, които са побеснели, съществата, които рушат своя земен рай.

Франк не можа да се сдържи и викна на охраната:

— Вярвате ли на този дивотия? — След това пак се обърна към Соланж. — Ти си най-лудият шибаняк, за когото съм чувал!

След това започна да се смее. Не можеше да спре. Беше толкова уплашен, че трябваше да направи или това, или да заплаче.

Соланж се вгледа в него и за миг Франк си помисли, че ще го убие на място. Пристъпи към него, но клетъчният му телефон изпищя в джоба му. Звукът беше толкова неочакван и неуместен, че сякаш влезе направо в главата на Франк. Соланж раздражено извади телефона и нетърпеливо каза:

— Да? Какво има? — Слуша може би цяла минута и по време на тази минута Франк почувства, че е загубил интерес към стаята, към Ани, към него.

Това, кой знае защо, го накара да се чувства странно изоставен. Накрая Соланж се намръщи, изключи телефона и тръгна към вратата, без изобщо да ги погледне. Само каза на охраната:

— Хайде.

— А какво да правим с тях?

Соланж вдигна рамене.
— Те да му мислят.

Тъй като подът беше от чакъл, им трябваше известно време да счупят вазата, която беше доста дебела. Но когато успяха, беше сравнително лесно да срежат въжетата. Бързо обаче установиха, че няма начин да се измъкнат от заключената стая.

Нямаше какво друго да направят, освен да седят прегърнати. Франк каза на Ани, че когато вратата се отвори, ще скочи върху първия, който влезе. На тяхна страна бе изненадата и може би щеше да успее да докопа оръжието на влезлия — нали тук всички ходеха въоръжени.

След това заспаха на пода един до друг.

Ани сънува Стърн и скимтеше в съня си.

Франк сънува Карлос.

Докато сънуваше, чу звук като далечен гръм и усети серия последователни разтърсвания, които накараха флуоресцентните лампи да примигнат, а вратата да се разтърси. Отначало си помисли, че това е част от съня му. Или че е започнал да халюцинира. Но и Ани го бе чула, защото се събуди и го погледна. Запитаха се дали фармацевтичната лаборатория не е избухнала.

След това шумът спря и те пак задрямаха.

Внезапно ги оглуши глас от високоговорител:

— СТОЙТЕ НАСТРАНИ ОТ ВРАТАТА.

Мъжете, които влязоха, бяха облечени в бронирани жилетки с огромни букви ФБР, изписани на гърба. Носеха каски и противогази и бяха въоръжени. Не бяха приятелски настроени, не разбираха, че Франк и Ани са жертви, а не членове на Храма, скрили се в най-потайните части на сградата.

Отне им доста време, за да уточнят нещата.

Нийл Глисън, когато най-сетне се срещнаха с него, също не изглеждаше щастлив да ги види или дори доволен, че са оцелели.

Сините му очи бяха с кървави жилки и приличаше на човек, който не е спал няколко дни.

— Предполагам, че сте получили съобщението ми — каза Франк.

— Някой ги е предупредил — каза Глисън. — Сигурно имат човек в офиса на окръжния прокурор на Лейк Плесид. Те бяха единствените, които знаеха за акцията.

— Кой се измъкна? — попита Франк.

— Соланж — каза Глисън. — С екипа си за специални задачи.

---

[1] Кампус — район на училище, университет или болница, заедно с постройките. — Б.пр. ↑

29.

Франк седеше в големия кабинет на директора на училището и гледаше Ани, която спеше след успокоителните, с които я бяха натъпкали. Искеше да работи върху случая, разбира се, но нямаше начин да пише. Не беше Виктор Юго. Трябваше му компютър или поне пишеща машина. Дори телефон. Би могъл да издиктува материала си.

Телефонът в кабинета обаче бе изключен, а другият, който се намираше в хола, бе недостъпен. Един агент на Службата за борба с тероризма беше седнал пред вратата, със слушалка в ухото и узи на коленете, за да гарантира, че никой няма да влезе или излезе от кабинета без разрешението на Нийл Глисън.

Отне му известно време, но накрая получи някакво обяснение.

— Трябва да ви пазя — каза агентът раздражено. — Става ли?

— Не — отвърна Франк. — Не става. Не ми трябва охрана. Трябва ми шибаният лаптоп.

Точно в това беше въпросът. Глисън не искаше той да напише материал, поне докато Соланж е на свобода. Това, което му оставаше, беше да се шляе из стаята и да зяпа през прозореца какво става отвън.

То бе по странен начин злоещо — сюрреалистична картина, която, ако бе нарисувана от Бош, можеше да бъде наречена „Нападнатият Рай“. На ливадата до езерото бе кацнал хеликоптер, немски овчарки дърпаха агентите на Службата за борба с тероризма по пътеките, морски пехотинци в костюми за биологична защита влизаха и излизаха от лабораториите, а агенти на ФБР с подобни дрехи носеха компютри и чекмеджета и ги товареха в голям бял микробус. Във всяко друго отношение кампусът изглеждаше празен — обитателите му очевидно бяха затворени в общежитията и чакаха да бъдат извикани за разпит.

Най-сетне на Франк му писна от тази гледка и седна зад изцялото резбовано бюро в сводестата ниша на кабинета. На бюрото имаше монитор.

Обаче нямаше компютър.

Щеше да е хубаво, ако можеше да погледне харддиска на Соланж. Можеше обаче да има нещо друго... Бележник, календар — каквото и да е.

Отвори едно по едно чекмеджетата на бюрото и ги разгледа. Няколко писалки, моливи, кламери, празен бележник и топ хартия за принтер. Карта на Ню Йорк, ножици, кабарчета и чисти самозалепващи се листчета за бележки.

Разгърна картата и я разгледа. Нямаше нищо. Нямаше дупки от карфички, нямаше линии, очертани на ръка. Просто карта. Той въздъхна, облегна се на стола и затвори очи.

Седя така известно време, а след това, внезапно възбуден или просто нетърпелив, се надигна. Махна картата от бюрото, взе лист хартия и започна да пише. „Кой казва, че не съм Виктор Юго?“

Писа петнадесетина минути, след това погледна какво е написал — пет-шест варианта на един и същ уводен абзац. „Добре де, не съм Виктор Юго. Аз съм най-обикновен драскач.“ Смачка страниците на топка и ги хвърли в кошчето за боклук.

Кошчето за боклук на Соланж! Което бе пълно до средата.

Толкова ли бе немарливо ФБР? Нима можеха да пропуснат кошчето за боклук?

Очевидно.

Изпразни кошчето на бюрото. Нямаше много. Принтирано копие от броя на СДСЗ от миналата седмица. Първите две страници на есе със заглавие „Политиката на Антиутопията“. Смачкани листчета с бележки като: „Да се обадя на Ники“, „Втор. Интер. за «Футурист.»“, „Да питам Белинда @ списъците на новопостъпилите“. Имаше празна бутилка от минерална вода, смачкана кутийка от ментолови таблетки и парченца от нещо, което се оказа черно-бяла снимка 9×12.

Снимката бе скъсана три пъти на половина. След като подреди осемте парченца, Франк видя фотография на малка къща. Може бе не съвсем къща, а строителна барака. Или нещо наподобяващо строителна барака. Каквото и да бе, беше по средата на градска индустриална пустош и беше толкова анонимно, колкото купчина цимент. Можеше да бъде навсякъде. И не можеше да се разбере какво означава то за Соланж (ако, разбира се, означаваше нещо).

Влезе един агент на ФБР. Носеше плик, пълен с пилешки сандвичи и кутийки минерална вода.

— Ако получа показания от вас и приятелката ви — каза той, — можем да придвижим нещата.

— Искате да кажете, че ще можем да си тръгнем?

— Това зависи от Нийл. Но докато не получим показанията ви, не мисля, че нещо може да потръгне бързо.

Затова трябваше да събуди Ани — в края на краищата вече беше следобед — и двамата казаха на човека от Бюрото това, което знаеха. Поне по-голямата част от това, което знаеха. Когато Франк спомена организацията Чосон Сорен, агентът внезапно спря да си взима бележки, въздъхна, прибра писалката си, изправи се и каза, че скоро ще се върне.

Минаха обаче цели два часа преди при тях да дойде масивна, елегантно облечена жена със скъпо куфарче и суров глас.

— Аз съм Джанин Васерман — каза тя и се ръкува с тях. — Помагам на ФБР.

— Много мило от ваша страна — отвърна Франк, — но аз се надявах да видя Глисън. Искаме да си тръгваме.

— О, след малко ще можете да си тръгнете — каза тя. — Докато чакаме обаче, надявам се, че ще ми кажете за севернокорейците.

После с усмивка се настани на едно кресло, тапицирано със зелена кожа.

— Имате ли нещо против да ме осведомите? Обещавам ви, че е за добро.

Франк и Ани се спогледаха и Франк каза:

— Няма много за казване. Мислим, че те финансират Соланж.

— Така ли? Предполагам, че биха могли, но... Защо мислите така?

— Има доклад на митниците за корейски пари, идващи от Япония. Това се връзва. Искам да кажа, че севернокорейците биха...

— Така ли? — попита Васерман. — Не съм сигурна. Имате ли доклада? Бих искала да го видя.

— Не.

Тя се намръщи.

— Значи го нямате? Или...

— Нямаме го — каза Ани.

— Но сте го видели? — предположи Васерман.

Франк поклати отрицателно глава.

Жената вдигна вежди.

— Тогава? Просто не ви разбирам.

— Казаха ни за него — заяви Франк. Жената кръстоса крака и в стаята се разнесе пукот на статично електричество от чорапогащите ѝ.

— Разбирам — каза тя. — Значи е слух.

— Така е.

— Е, добре — отбеляза Васерман. — Някои слухове се оказват верни. Предполагам, че това зависи от източника. За кого говорим?

— Мисля, че източникът е мъртъв — каза Франк. — Специализант в университета на Джорджтаун, казваше се Стърн. Соланж го е убил.

— Окей — отговори Васерман. — Засега е окей. Но... всъщност не разбирам. Защо севернокорейците ще „финансират“ Соланж? Няма достатъчно чужда валута, за да я пръскат.

— Искате моето мнение ли? — поинтересува се Франк.

— М-м-м-м, да.

Той вдигна рамене.

— Според мен има съвпадение на интереси.

Васерман се намръщи.

— Не виждам как може да стане това. Искам да кажа, че те живеят в различни светове. Какво общо биха могли да имат?

Франк се замисли за малко, но отговори Ани:

— Питате, защото искате да знаете отговора или защото мислите, че ние знаем отговора?

— Ох! — каза Васерман. — Добър въпрос. И аз се чудя.

— Имате ли служебна карта? — попита Ани.

— Не — отвърна едрата жена с нещо като съжаление. — Страхувам се, че нямам.

Франк изпъшка.

— Вижте — каза Васерман и се наведе към тях. — Ето как може да се разберем. Ако искате да излезете оттук тази вечер, опитайте се да сътрудничите.

— „Ако искаме да излезем оттук тази вечер“? Коя по дяволите сте вие? — викна Франк. — И какво изобщо става тук? Арестувани ли сме?

Васерман обмисли отговора си и каза:

— Не. Доколкото знам, вие всъщност не сте „арестувани“. По скоро е нещо като предварителен арест.

— Предварителен арест! — възкликна Ани.

— И какво означава това? — попита Франк.

— Всъщност — каза Васерман и оправи гънките на роклята си, — става въпрос за извънредно положение. Президентът го обяви официално нощес в три часа и седемнайсет минути.

Франк се отпусна на дивана и въздъхна раздражено.

— Затова ли ни държат тук?

— За това ще трябва да говорите с Нийл. Той е човекът, който води нещата от вътрешната страна.

— Но ние не сме направили нищо лошо — каза Ани и внезапно се просълзи.

— Сигурна съм, че е така — отвърна ѝ Васерман. — Сигурна съм също, че Нийл ще изясни всичко. Вероятно обаче си давате сметка, че времето не ни стига, така че, ако се върнем на темата, това много би ни помогнало. Става ли?

Ани кимна.

— Говорихме за „съвпадение на интереси“ — каза Васерман и погледна Франк.

— Да — отвърна той. — Ето какво мисля: Соланж и севернокорейците биха искали — *и двете страни* биха искали — Америка да се разпадне.

— Така казано...

— А Соланж може да го направи. И да излезе сух от водата!

Васерман изглеждаше искрено изненадана.

— Защо?

— Защото е „куку“. Всички от Храма са „куку“. Няма значение какво се случва. Няма значение какво казват или правят — всичко е извън контекста. Няма контекст. След като кажете, че „сектата“ го е направила, премахвате политическата стойност на всичко, което се е случило.

— Защо?

— Защото сектата в основата си е сборище на самотни откачалки — отвърна Франк. — Искам да кажа, че това си мислят хората. Понеже са откачени, това, което правят, не изглежда рационално. Значи

техните действия нямат никаква разумна стойност. Което е другият начин да се каже, че те *не подлежат на разследване*.

— Да приемем, че сте прав. Защо мислите, че Северна Корея би искала да предизвика епидемия, която би могла да убие половината от хората в страната?

— Защото, ако умрат толкова много хора, страната ще се разпадне. Първият ни приоритет, единственият ни приоритет ще бъде да погребем мъртвите. Или да ги изгорим. Дори и да имаме действащо правителство, не виждам как то би могло да изпрати хора да се бият на война в чужбина. Мисля, че те ще си останат там, където са — да секат дърва и да строят крематориуми.

Васерман замълча за малко. След това попита:

— Казахте „война в чужбина“?

— Мислех си за нападение на Северна Корея срещу Южна.

— За това ли имате намерение да пишете?

Франк потърка брадичката си.

— Не знам. Може би.

Васерман кимна.

— А може би не. Не можете да го докажете.

— Така е — каза Франк. — Не мога да го докажа.

— А и във всеки случай няма значение — добави Васерман и се изправи.

— Няма значение? — възкликна Ани. — Как можете да кажете това?

— Защото господин Дейли е прав. Соланж ще се измъкне сух от водата. Вижте какво може да се случи. Ако Соланж успее — въпросът за отговорността е спорен. Половината от хората в държавата ще са мъртви. За това сте прав — не съм сигурна, че при тези обстоятелства ще имаме правителство, което да се интересува от външна политика.

— А ако се провали? — попита Франк.

— Тогава просто ще си остане поредният откачен. Дори и да проследите парите, които са му били дадени — а не мисля, че бихте могли да го направите — какво би показало това? Че са дошли от Северна Корея? Не мисля. Най-много ще можете да докажете, че са дошли от корейски работници, живеещи в Япония. На което повечето хора ще кажат: „Е, и какво от това? Може би Соланж е имал много корейски последователи. Може би и те са луди.“

— Тогава какво? — попита Франк.

Васерман вдигна рамене.

— Само едно — че трябва да внимавате! В края на краищата на карта е заложена репутацията на Франк Дейли. Откровено казано, не мисля, че бихте искали да изглеждате като виден теоретик на конспирацията — дори и да сте прав. Нали така?

И преди той да ѝ отговори, се обърна и излезе. Скоро след това Глисън дойде да ги попита дали биха го придружили до Ню Йорк.

— Имаме ли избор? — попита Франк.

— Разбира се — отговори Глисън. — Можете да останете тук, ако предпочитате. Или да отидете в мотела, който е малко по-нагоре по пътя. Мога да оставя някой пред вратата да ви пази. Не мисля обаче, че бихте го искали, а ако дойдете с мен, ще мога да ви държа под око, а и вие ще бъдете по-близо до действието. Нали това искате?

Хеликоптерът беше шумен, а полетът безкраен. Когато кацнаха, им се струваше, че се връщат от далечния космос.

Кацнаха на Гъвърнърс Айлънд, база на бреговата охрана от началото на века, затворена само преди година. Намиращото се на два километра от Манхатън островче нямаше нищо общо с пренаселения, шумен и осветен град. Беше оазис от дървени сгради, крещящи чайки и солени ветрове.

Франк и Ани прекараха нощта, без да бъдат охранявани, в къща за посетители на около сто метра от пристанището. Нямаше телефон, но изгледът от верандата бе изключителен — панорама, която включваше Статуята на свободата, Бруклинския мост и по средата — Манхатън.

На следващата сутрин отидоха при Глисън на борда на тридесетметров катер на бреговата охрана с 25-милиметрови картечници на палубата.

— Цялата работа е — каза Глисън: гледаше през мощен бинокъл редицата товарни кораби, чакащи да влязат в пристанището — че знаем какво иска да направи той. Или какво си мисли, че иска да направи. — Спря за малко. — Ако обаче погледнете нещата от другата страна, той знае, че ние знаем. Защо тогава ще го прави? — Подаде бинокъла на Ани, разтърка очи и се прозина.

Слаб вятър развяваше знамето на кърмата на кораба, но иначе беше чудесен ден за „биологичен инцидент“ — влажен, топъл и облачен.

— Ще го направи — каза Франк, — защото е мегаломаниак. Такива като него не са гъвкави.

Глисън кимна.

— И аз мисля така. Мисля, че иска да докаже, че може да го направи.

Ани не бе толкова сигурна.

— А ако премине към план Б?

Глисън не я разбра.

— Какъв план Б?

Ани поклати глава.

— Не знам. Обзалагам се обаче, че има такъв. Правил е опити в Калифорния, Уисконсин и на други места, но винаги е използвал все същия архивен грип.

— Това какво ти говори? — поинтересува се Глисън.

— Че е пробвал методите на разпръскване, а не самия вирус.

Глисън за момент изглеждаше загрижен, но това бързо отмина.

— Добре де, но ние сме го изпреварили. През петдесетте години правихме собствени опити. Мога да ви кажа какви бяха резултатите от тях — ако искате максимално заразяване, имате три варианта. Кораб, самолет или метро.

— Значи сте покрили и трите, така ли? — попита Франк.

Агентът на ФБР кимна.

— Да, покрити са.

Франк го изгледа скептично.

— ФАУКС ни дава всички права — каза Глисън.

— Какво е ФАУКС? — попита Ани.

— Федерална агенция за управление в критични ситуации — отговори ѝ Франк.

— Затворихме за малки самолети въздушните коридори към Ню Йорк и Вашингтон. Същото е и с реките. Няма да видите никакви моторници по Хъдзън и Ийст Ривър или пък по Потомак. Не и докато това не приключи, а може би и никога.

— А големите кораби? — попита Ани и посочи към редицата пред пристанището.

— Няма да влязат в пристанището, докато не бъдат претърсени и не сме поставили екип на борда им.

— А метрото? — попита Франк.

— Във всеки влак има наши хора.

— А ако е кола? — попита Ани. — Или камион? А ако са микрокапсулирали вируса? Той би могъл да излезе през ауспуха. И никой няма да забележи нищо.

— Господи — възкликна Франк. — Ама ти си била опасна!

— Не мисля — реши Глисън. — Не може да се получи необходимото разпространение. Не и с кола. Трябва моторница или самолет. Нещо, което обикаля из целия район. Системата на метрото върши работа.

— А водоснабдяването? — попита Франк.

Глисън поклати глава.

— Пускането на нещо във водоснабдителната мрежа е мит. Не можете да получите нужното разпръскване. Освен това ми казаха, че човек не може да се зарази, ако пие вода. Това е вирус на дихателната система.

— Не разбирам — каза Франк. — Защо мислите, че можете да се оправите с всичко това, без никой да разбере? Искам да кажа, че дори само пилотите...

— Те, разбира се, ще разберат. И други ще разберат. Може би всички. Но нищо от това няма да се появи в печата.

— Защо?

— Защото всички медии в страната получиха факс или телефонно обаждане.

— Значи вече имаме цензура?

— Не повече, отколкото по времето на операция „Пустинна буря“. Във всеки случай само това е, и то е временно. Ще можеш да си четеш резултатите от боксовите мачове.

Като видя, че Франк се намръщи, агентът на ФБР добави:

— Виж, живеем в двадесети век. Което е другият начин да се каже, че живеем в препълнен театър. Ако хората се паникьосат и започнат да тичат и да крещят: „Пожар!“...

— А ако има пожар? — попита Франк.

— Ще се справим — отговори Глисън.

— Добре — каза Франк. — Тогава — справете се. Ние за какво сме ви? Искам да кажа, че след като не мога да публикувам материала...

— Не е толкова просто — отвърна Глисън.

— И защо?

— Заради Интернет — предположи с печален глас Ани.

Глисън наклони глава и наполовина в съгласие, наполовина в поклон каза:

— Това е голям проблем.

Франк гледаше как една чайка кацна на картеницата на кърмата. После попита:

— И сега какво? Колко дълго трябва да останем тук?

— Зависи от Соланж — отвърна Глисън.

30. СТЕЙТЪН АЙЛЪНД

Сузана не бе свикнала да кара камиони, но караваната бе сравнително лесна. Имаше автоматични скорости и страхотна видимост. Това беше важно, защото след боксовия мач имаше проблеми с очите. Зад тъмните очила във формата на сърце, които бе сложила, дясното ѝ око беше почти напълно затворено, а лявото беше пълно с кръв и с него виждаше размазано. Докторът каза, че всичко щяло да се оправи, но не веднага.

Стивън седеше на бебешката седалка и гукаше.

Тя беше уплашена. Не толкова от това, което трябваше да направят и това, което можеше да се случи, ако нещата тръгнаха зле, а от това, че можеха да тръгнат зле. Имаше специални инструкции от Соланж и Господ да ѝ е на помощ, ако го прецакаше!

Бе отишла на пристанището почти час преди това, около минута след като фериботът бе заминал. Изглеждаше като лош късмет, но всъщност беше напълно съзнателно. „Който първи свари, той ще натовари“ — беше казал Соланж, сякаш това беше важно. Седя там четиридесет и пет минути и после, когато вратата се отвори, бавно качи караваната на ферибота. В огледалото за задно виждане се появи колата на Французина, с Вон и Белинда на задната седалка.

Беше много нервна, макар че не би трябвало. В много отношения нейната работа бе най-леката. Тя фактически не трябваше да прави нищо, освен ако те нямаат неприятности. „Тогава ще се включиш ти, миличка. Ти си план Б.“

„Добре измислено — каза си тя. — Аз съм план Б. Никой друг не е в никакъв план, освен тези, които са в план А. А аз съм план Б.“ Тя сви очи, защото започнаха да сълзят, което напоследък често се случваше. Чуваше как моряците на ферибота си викат нещо, после сирената нададе дълбок вой, подът потрепери, стените също, и внезапно потеглиха напред.

Сякаш по даден знак Вон и Белинда излязоха от колата отзад и отидоха до багажника ѝ, където бяха инграмите. Носеха еднакви тениски, специално измислени от Соланж, така че да могат да се разпознават, независимо каква бъркотия настане. Тениските бяха супер. Бродирани, с човешка глава, изцапана с кал отпред, а над нея изписано:

КРОТКИЯТ

Би искала и тя да има такава... но всъщност не. По този начин даже беше по-добре. Тя беше специална. Тя беше план Б. При друг случай би се почувствала пренебрегната, но не и сега. Защото и Соланж не носеше такава тениска. Значи и той също беше план Б.

Зад гърба ѝ вратата на караваната изскърца — някой, вероятно Сол, се изкатери на покрива ѝ. След това колата се разклати и миг по-късно тя чу как изваждат аерозолното устройство.

Излезе от колата и отиде от другата ѝ страна. Отвори вратата, разкопча Стивън от предпазния колан, гушна го и тръгна към палубата.

— Желая ти успех — каза на Соланж, докато минаваше покрай него. Той ѝ се усмихна.

Въздухът беше свеж и влажен. На палубата имаше много хора.

— Виж — посочи тя на Стивън. — Това е град! Голям град. Виждаш ли? Къде е големият град, мамче? О, ето го!

Възрастен чернокож с кутия за лъскане на обувки ѝ се усмихна, след това се обърна към мъжа до нея, който приличаше на banker, и каза:

— Трябва да те лъснем, човече! Доста си прашасал.

Оркестърът в салона засвири блус. Някой пусна във въздуха балон. По палубата тичаха и викаха деца.

Тя стоеше до перилата и показваше на Стивън Статуята на свободата. После, както очакваше, чу приглушения звук на изстрели от автомат някъде в средата на кораба. Някаква жена запищя, включи се и втори автомат и хората се разбягаха — все едно че имаше къде да отидат. След това писъците спряха и фериботът намали скоростта си почти до пълно спиране. Приятелите ѝ се появиха изневиделица — и изглеждаха толкова спокойни, че тя просто не можеше да го повярва.

Сол и Французина, Вон и Белинда, Верушка и Аврам. И четирима-петима други. Всички бяха с автомати — с изключение на Сол, който прикрепяше аерозолното устройство към кърмата, и Французина, който носеше бормашина.

— Всички да влязат вътре — заповяда Верушка.

— Хайде! — извика Антонио и насочи автомата си към една дебела жена и семейството ѝ.

— Давайте! — изкрещя Джейн. — Толкова ли сте тъпи?

Един по един, след това по двама-трима и по десетина, пътниците влязоха в главния салон. „Хубаво е да командваш — помисли си Сузана. — Хубаво е да си част от нещо, от което всички други се боят.“ Засмя се, когато Французина мина покрай нея и насочи бормашината в гърдите ѝ все едно е автомат. След това я погледна с широко отворени очи и се направи на смаян, когато бормашината избръмча, вместо да се чуе изстрел.

„Смешки!“

Само секунда след това, докато Сол и Французина прикрепваха аерозолното устройство към палубата, нещата тръгнаха наопаки. Един късо подстриган младеж сграбчи Джейн за косата, блъсна я назад и я хвърли на палубата — всичко това с едно движение, бързо и хладнокръвно. В ръката му се появи пистолет. „Господи — помисли си Сузана, — този знае какво прави.“

Оказа се обаче, че не знае. Верушка хвърли автомата си, вдигна ръце и изпищя:

— Не стреляй!

Това накара младежа да се обърне и докато се обръщаше, Антонио излезе от салона, пусна един откос и почти откъсна главата му.

Младежът за миг остана с отпуснати ръце, главата му клюмна на гърдите. Една жена на няколко крачки от него се свлече на палубата с дупка в гърлото. Верушка побутна младежа и той падна като отсечено дърво.

Хората крещяха и плачеха. Верушка изпрати въздушна целувка на Антонио, вдигна автомата си и изкрещя, сякаш се опитва да гледа телевизия, а те ѝ пречат:

— Млъквайте!

Изненадващото беше, че го направиха. Млъкнаха.

Соланж стоеше на горната палуба и гледаше всичко това с мила усмивка. Сузана заобиколи една локвичка кръв и гушна по-здрavo Стивън.

— Виж там — посочи Ани.

Франк примигна.

— Какво има?

— Фериботът! Спрял е.

— Права си — каза той, но след това се отрече от думите си. — Не, не е спрял. Пак тръгна.

Вдигна бинокъла и го насочи към кораба. За момент се изненада. На палубата трябваше да има много хора, но те бяха само десетина. Фокусира бинокъла, опитвайки се да получи по-ясна картина, но разстоянието бе твърде голямо. Всичко, което можеше да различи, бяха форми и цветове. Главно червени.

— Носят ли униформи на ферибота? — попита той.

— Кой?

— Хората, които работят там.

— Не мисля.

— Защото...

Внезапно Глисън изтича нагоре по стълбите заедно с командира на катера лейтенант Хорват.

— Имаме проблем — каза Глисън.

— Какъв? — попита Франк.

— Фериботът — отвърна Хорват, вдигна слушалката и започна да дава заповеди на екипажа.

Някъде отдолу започна да звъни звънец, а сирената три пъти кратко изсвири.

— Какво става там? — попита Ани, след като двигателите на катера забучаха.

— Отвлекли са го.

Ани се втренчи в него и каза:

— Не можете да ги пуснете по Хъдзън. В никакъв случай.

Катерът излезе от пристанището, зави и започна да набира скорост. Франк се подпря на мостика и вдигна бинокъла.

— Имат нещо като оръдие или нещо подобно на кърмата. Прилича на водно оръдие.

— Това е аерозолно устройство — обясни Глисън, докато набираше номер по клетъчния си телефон. Обърна се настрани и настойчиво каза нещо, от което се чу само: — Веднага. Моментално.

— Как ще ги спрете? — попита Франк, докато катерът се носеше над вълните.

— Ако трябва — каза Глисън, — ще ги потопя.

— Не можете да ги потопите — възкликна Ани. — Там има поне двеста души!

Агентът на ФБР не ѝ обърна внимание, а се извърна към лейтенанта от бреговата охрана.

— До двадесет минути ще имам тук боен хеликоптер. Вие можете ли да ги спрете?

Лейтенантът не беше уверен.

— Не знам. Ако трябва, мога да отида на таран, но... Ще ви кажа какво мога да направя. Мога да не ги допусна до аерозолното устройство. Да не им позволя да го употребят.

— Направи го — каза Глисън и пак вдигна телефона си.

Лейтенантът даде нареждане покривалото на 25-милиметровата картучница да се свали.

Сол беше този, който всъщност го отнесе, помисли си Сузана. Той поставяше аерозолното устройство, когато катерът на бреговата охрана направи завой на около сто метра от тях. Федералният започна да им говори през мегафон, с бащински глас, разумно и спокойно...

Тогава Вон и Верушка отидоха до перилата и изпразниха пълнителите си в лицето му. Господи, това беше супер — по мостика се разлетяха стъкла, мегафонът каза „ъррп“ и федералните, морските пехотинци или каквито и да бяха, се покриха кой където свари.

Само че не беше толкова супер, защото Сол наистина го отнесе. Както седеше до аерозолното устройство и гледаше шоуто, ченгетата започнаха да стрелят и, Господи, почти го срязаха наполовина. Наистина! И другия хлапак, който беше с него, също — само че не беше съвсем мъртъв, а само тежко ранен.

Фериботът вече беше спрял, малко се клатеше и пасажерите започнаха да повръщат от морската болест, както седяха на пода на салона. Мълчаливи и апатични.

„Защо са се уплашили?“ — зачуди се Сузана. Напрежението бе за нея и приятелите ѝ. Защото вече имаше две полицейски моторници, два противопожарни катера и катер на бреговата охрана. Но това не беше всичко. Точно отпред във въздуха неподвижно висеше матовочерен хеликоптер с картечници, насочени към кърмата на ферибота. Тя се зачуди колко дълго може да виси по този начин във въздуха, преди да му свърши горивото и да падне във водата. Не че това имаше някакво значение — те вероятно имаха и водолази.

Стоеше на мостика с Верушка и Соланж и слушаше Французина. Той се разхождаше с клетъчен телефон до ухото и спореше с човека на ФБР, с когото преговаряше.

— Слушай — каза Глисън по телефона. — Трябва да разбереш, че този кораб няма да тръгне нагоре по Хъдзън. Ще го потопя, преди това да стане. Виждаш хеликоптера, нали? Той е тук за тази цел. Ако си схванал това, всичко друго подлежи на преговори — така че говори.

Агентът на ФБР се разхождаше, докато говореше, но не откъсваше очи от Ани и Франк.

— Радвам се, че го спомена — каза той. — Ще ти кажа какво мога да направя. Не ти трябва толкова много заложници. Даже не ги искаш, защото само ще ти пречат. — Заслуша се за малко и след това пак взе думата. — Значи можем да направим сделка. Ти пускаш жените и децата, а аз ще се постарая да получиш някаква храна — каква да бъде? Пици. Каквото кажеш.

Глисън послуша още известно време, след това затвори телефона.

— Какво каза? — попита Ани.

— Че ще си помисли.

— Да тръгваме, миличка.

Сузана се поколеба:

— Със Стивън, нали?

— Разбира се, че със Стивън — каза Соланж. — Мога ли да оставя Стивън? Да не съм луд? — След това вдигна торбата, в която бяха ампулите с вируса, и я преметна през рамо. — Етиен — каза на Французина, — когато говориш с него, гледай да го дразниш. Не го прави да е много лесно, защото може да заподозре нещо. Кажи му, че на пристанището трябва да има само линейка. Настоявай за това. Нищо друго.

Французина — до този момент Сузана не знаеше името му — кимна.

— Bien. Но ако не ни пуснат да акостираме?

Соланж изпуфтя.

— Той иска да акостираш. По-опасен си тук, във водата. Така че трябва да се пазариш. Кажи му, че ще размениш аерозолното устройство за самолет до Куба. Ако му дадеш това, ще получиш всичко, което поискаш.

— А после?

Соланж вдигна рамене.

— Ваксиниран си. Заминавай за Куба. — Французинът изглеждаше смутен. — Не разбираш ли? — засмя се Соланж и посочи думата на тениската му. — Ти наследяваш Земята, идиот такъв! Тя е твоя, човече!

— Не се обиждайте — каза Глисън, докато Франк и Ани се качваха в моторницата. — Направих това, което бях длъжен да направя.

— Наистина ли мислите, че всичко е свършило?

Глисън посочи ферибота, който бе завързан за кея.

— Да. С изключение на шумотевицата, мисля, че е свършило. В противен случай нямаше да слезете на брега.

— Е, добре — каза Франк. Помъчи се да не го каже прекалено скептично.

— Разменихме пици срещу хора — настоя Глисън. — Такава сделка винаги ще приема.

— Кой не би я приел — съгласи се Ани.

— Вижте, след десет минути много жени и деца ще започнат да слизат от ферибота, а след това ще трябва да се справим с аерозолната

установка. Така че ще можете да чуete Дебелата дама.

„Ти си Дебела дама“ — помисли си Франк и му махна, когато моторницата тръгна към брега.

— Беше прекалено лесно — каза Ани.

— Знам.

— Какво мислиш, че ще се опитат да направят? Да пръскат от пристанището?

Франк поклати глава.

— Глисън няма да им позволи да се приближат до аерозолното устройство. Ще ги разкъса на парченца.

— Тогава... какво?

— Не знам. Нещо друго.

Светлините във финансовия квартал вече блещукаха. На изток Бруклинският мост се простираше над реката като черно-бяла дъга. По заповед на Глисън моторницата ги остави на един кей близо до Олд Шип, на една пресечка зад полицейския кордон.

— Къде искаш да отидем? — попита Ани.

— Никъде. Искам да гледам ферибота.

Сузана се постара Стивън да бъде добре настанен в бебешката седалка, след това включи на скорост и караваната потегли. „Който превари, той ще натовари“ — помисли си. Чак сега разбра защо е било толкова важно караваната да е първото превозно средство, качило се на ферибота. Соланж бе помислил за всичко.

Докато караваната се измъкваше от ферибота и потегляше по улицата, тя видя другите жени и деца, които се изсипваха на пристанището. Районът беше пуст, с изключение на някакво медицинско лице, което насочваше всички към палатката за бърза помощ в близкия Батъри Парк.

Сузана зави по Стейт Стрийт, видя полицейските заграждения и зави надясно по Уотър Стрийт. Улицата беше празна, но можеше да види светлините на полицейските коли на следващата пресечка и инстинктивно се опита да ги избегне. Зави наляво по „Уайтхол“ и установи, че няма къде да отиде. Отпред имаше три полицейски коли, паркирани на кръстовището, и сините им буркани се въртяха. На тротоарите зад тях се тълпяха хора, имаше и телевизионни екипи.

Един полицай ѝ махна и Сузана намали, спря и свали прозореца.

— Добре ли сте? — попита полицаят.

— Да.

Той погледна през прозореца към Стивън.

— Как е малкият юнак?

— О, нищо му няма — отвърна Сузана. — Просто искам да го прибера вкъщи. Беше много страшно. — Тя разроши косата на Стивън. — Много дълго продължи всичко, разбирате ли...

— Мога ли да видя някакъв документ?

— Разбира се — отговори Сузана и порови в чантата си, докато не откри портмонето. Извади от него шофьорската си книжка и я подаде на полицая. Той я погледна и ѝ я върна.

— Имате ли нещо против да погледна отзад?

Сузана поклати глава.

— Не, разбира се.

Следеше го в огледалото, докато той минаваше покрай караваната. Като стигна отзад, изчезна от погледа ѝ и малко след това тя чу скърцането на алуминиевата врата. На кръстовището имаше още десетина полицаи и всички изглеждаха напрегнати. Но след като вратата се затвори, се отпуснаха.

Полицаят се върна и каза:

— Не знаехме, че от ферибота ще слязат коли.

Сузана беззащитно разпери ръце.

— Казаха, че мога да си тръгвам. И аз се качих в караваната. Защо, не може ли?

Полицаят се засмя.

— Може, разбира се. Просто другите са пеша. — След това като че ли се притесни. — Съпругът ви на ферибота ли е?

Сузана поклати глава.

— Не. Трябваше да се видим с него на паркинга.

— Добре. Но трябва да дадете показания. Ще завиете наляво по Бридж Стрийт и ще карате по нея, докато стигнете до парка. Там, до паметника, има палатка за бърза помощ. Няма как да я пропуснете. Кажете на дежурния защо сте отишли — кажете му, че сте слезли от ферибота. Иначе ще ви глобим.

Сузана бързо кимна. Сърцето ѝ блъскаше като кълвач на сухо дърво.

Франк и Ани стояха зад полицейския кордон на „Уайтхол“ и „Пърл“ и гледаха към ферибота. Видяха как караваната се приближи и как полицаят говори с шофьора, а след това заобиколи колата и погледна вътре.

Ани стисна Франк за ръката.

— Какво има — попита той малко разсеяно.

— Прилича на тази, в която ме вкараха.

Отначало Франк не може да схване какво има предвид, но след това се сети. Тя говореше за караваната, с която я бяха отвлекли.

— Да — каза той. — Във всеки случай поне размерите са същите.

— Нямам предвид това — настоя Ани. — Искам да кажа, че наистина е като тази, в която бях.

Той усети настойчивостта в гласа ѝ и се обърна.

— Какво имаш предвид?

— Този югозападен мотив — и онази имаше същия.

Франк погледна към караваната, която полицаят вече бе пропуснал през кръстовището. Искаше да види лицето на шофьора, но беше от другата страна на улицата.

Ани обаче беше права за „мотива“. Отстрани на караваната беше нарисувана танцьорка на фламенко или нещо от този род. Държеше пред лицето си ветрило и по очите ѝ личеше, че се смее. Караваната мина покрай тях и той видя, че е с нюйоркски регистрационни номера. Ако се замислиш — нещо не се връзваше с емблемата. Ако колата бе от Ню Йорк, би трябвало да има изрисувани небостъргачи. Или пък голяма ябълка — символа на града — или нещо подобно. Не и „сеньорита“ обаче. Той инстинктивно тръгна към караваната, след това затича и задърпа Ани след себе си. Колата даде ляв мигач, но не зави. Когато стигна до Бридж Стрийт, увеличи скоростта и продължи напред.

— Стой! — извика един полицаи и размаха ръце.

Внезапно на Франк му просветна. Не знаеше защо, но разбра, че трябва да настигне караваната.

— Това е Испанската дама! Нарисувана е „сеньорита“, но...

— Разбрах — кратко му отвърна Ани. Опитваше се да не изостава.

Стигнаха до ъгъла и Франк се огледа за такси. Нямахте. Видя една черна лимузина, чакаща пред някакъв ресторант на Стоун Стрийт. Шофьорът ѝ се бе подпрял на предната броня и четеше вестник. Франк мина покрай колата и като видя ключовете на таблото, каза на Ани да седне на задната седалка и да заключи вратата.

— Но...

— Направи го — каза той и тя се подчини, макар и с неохота. Вратата се хлопна.

— Ей! — възкликна изненадано шофьорът. — Ей, госпожо, какво правите? — Раздразнено се смъкна от бронята и отиде до вратата точно в момента, в който Ани я заключваше.

— Слезте! — развика се той и зачука по прозореца.

— Момент — каза Франк, заобиколи откъм шофьорската врата и я отвори. — Аз ще се оправя с нея.

Качи се, затвори вратата и завъртя ключа в стартера. Лимузината запали със силно бръмчене и шофьорът извика нещо. Колата потегли. Франк виждаше в огледалото как шофьорът тича зад колата и крещи за полиция. След това завиха зад ъгъла и той изчезна.

Всичко това отне по-малко от минута, но въпреки това въпрос на късмет беше, че видяха караваната. Може би шофьорът ѝ се бе объркал в многобройните улички около Световния търговски център или просто колата беше бавна. След по-малко от минута я засякоха на една пресечка отпред да се движи по „Фултън“ към „Рузвелт“.

Светофарите пречеха, защото светваха червено точно когато Франк стигаше до пресечките, но това нямаше значение. Би се зарадвал да види светлини на полицейска кола, но естествено наблизко нямаше никакъв полицай.

В колата обаче имаше телефон и Франк каза на Ани да се обади на Глисън.

— Как? — попита тя. — Не знам номера.

— Просто му се обади. Звънни във вашингтонския офис на ФБР. Кажи им, че случаят е спешен. Кажи им за Соланж. Това ще привлече вниманието им. Направи същото с Федералната агенция за управление в критични ситуации и с бреговата охрана. Все някой от тях трябва да те свърже.

— Не им знам телефоните!

Франк въздъхна.

— Звънни на „Справки“.

— А те как ще ни се обадят? Нали сме в крадена кола!

Той си пое дълбоко въздух, издиша и отвърна:

— Знам, че не обичаш да говориш по телефона.

— Нямам предвид това — възрази Ани. — Как да им кажа да се свържат с нас?

— Това е ФБР — отвърна Франк. — Те си имат система за идентифициране на обажданията. Мен ако питаш, сигурно могат да установят и ДНК-то ти по телефона, ако говориш достатъчно дълго.

Тя се намръщи, след това вдигна телефона и започна да набира. Гледаше слушалката, като че ли е змия.

През това време Франк държеше под око караваната. Движението беше натоварено — броня до броня — и колите караха с не повече от четирийсет километра в час, така че той успяваше да следи караваната, която бе на стотина метра пред него.

Франк пусна радиото и намери станция с новини. Но нямаше нищо за ферибота на Стейтън Айленд, за Храма или нещо друго, което да ги интересува. Минаха през моста „Уилямсбърг“.

— Това е работа на Глисън — отбеляза Франк и посочи радиото. — На Глисън и на ФАУКС. Ако зависи от тях, ще трябва да имаш специално разрешение, за да получиш и прогнозата за времето.

На 96-та улица караваната отби и Франк я последва.

Отново обаче светофарите му изиграха номер. Караваната мина през една пресечка на жълто, но нямаше начин Франк и Ани да я последват. Поток от коли им пресичаше пътя и...

— По дяволите! — изкрещя Франк, удари с ръка по волана и се отпусна на седалката.

Когато светофарът най-сетне се смени — на Франк му се стори, че мина почти час — той подкара колата, без изобщо да има представа накъде. След една пресечка зави надясно и тръгна към Харлем.

— Защо Харлем? — попита Ани.

— Защо пък не? — отговори той. Оглеждаше се с надеждата да види караваната.

Минаха три или четири минути и Ани триумфално му подаде телефона.

— Хванах го.

— Глисън? — каза Франк в слушалката.

— Дано да си заслужава — отговори агентът на ФБР. — Защото си имаме доста работа и без теб!

— Мисля, че от ферибота е слязъл някой, който не е трябвало да слиза.

— Какво искаш да кажеш?

Франк му каза за караваната.

— След тях ли сте? — попита Глисън. — Къде се намирате?

— Загубих ги в Харлем — отвърна Франк. — Но са някъде наблизо. Или поне доскоро бяха. Във всеки случай аз съм на 122-ра и... кое е тук?... Трето Авеню.

— Ще ти пратя на помощ нийоркската полиция.

— Това, което ме притеснява, е дали в караваната има вирус.

— Знам.

— Какво искаш да кажеш с това „знам“?

— Направихме идентификация на гласа на човека, с когото преговарям.

— Е, и?

— Не е Соланж.

— Какво?! Тогава кой е?

— Какво значение има кой е? Това е някакво фалшименто! Може да е Литъл Ричард. Или не знам кой си... На кого му пука кой е? Важното е, че не е Соланж.

— Дай ми номера си — каза Франк. — В случай, че открием караваната.

Глисън му го даде и затвори.

— Соланж е на свобода — каза Франк. — „Преговарят“ не с когото трябва.

Ани отчаяно въздъхна.

След пет минути видяха караваната. Бе паркирана до ъгъла на Медисън Авеню и 132-ра улица. Франк внимателно спря зад нея и каза на Ани да звънне на Глисън и да му каже къде са я намерили. След това слезе от колата и предпазливо тръгна към предницата на караваната.

Зад кормилото седеше жена и кърмеше бебето си. Веднага я позна. Беше същата кучка-мадона, която му размести чакрите преди

две седмици и омаза волана на колата му с мръсотия, която почти го прати в отвъдното.

— Много мило! — каза той, дръпна вратата и посегна да вземе ключовете от таблото.

— Закъснял си! — отговори тя. Гледаше бебето, сякаш изобщо не се интересуваше от Франк.

— Къде отиде той?

— Да ти го начукам.

Той понечи да я измъкне от кабината, но после се отказа и просто тресна вратата и отиде при Ани.

— Полицията идва — каза тя.

Франк кимна, сграбчи дръжката на задната врата и я отвори. Видя това, което и бездруго беше очаквал — фалшива преграда, около половин метър, между кабината и каросерията. Част от преградата беше отворена — Соланж я бе оставил така след излизането си.

— Там е бил, когато са слезли от ферибота — поясни очевидното Франк.

— Кой е шофьорът? — попита Ани.

— Помниш ли онази мръсница, която твърдеше, че съм си оставил фаровете включени?

— Сериозно?

Франк кимна.

— Да. Кърми бебето си.

— Но... къде е Соланж? Какво ще прави?

— Същото, което се опита да направи и на ферибота.

— Как обаче? Как би могъл?

— Не знам — каза Франк и се огледа. Бяха в някакъв запуснат градски район. До тях имаше полуизгоряла сграда. Няколко високи здания, постройки, облицовани с червени тухли и изрисувани с графити. Жилищни блокове с апартаменти под наем, празен паркинг... а на всеки стотина метра от шахтите по улицата се издигаха струйки пара.

Пара!

— Къде се разболяха студентите? — попита Франк.

— Кои студенти?

— Когато правиха опитите за разпръскване.

— В Медисън. В университета в Уисконсин. Защо?

— Защото изобщо не успяхме да разберем методите, които използват.

— Определено някъде са използвали кораб. А също и самолет. Франк недоверчиво поклати глава.

— В Медисън обаче — защо са се разболели само студентите?

— Не са само студентите — поправи го Ани. — И преподавателите също.

— Но всичко е било ограничено в студентското градче, нали? Ани кимна.

— И как става така?

— Нямам представа — каза тя.

— Мисля, че вече знам. Знам начина, който са използвали.

— И какъв е?

Франк посочи парата, която се извиваше над близката шахта.

— Пара? — попита тя недоверчиво.

— Точно така — отвърна Франк. — Болниците и университетите я използват не само за отопление, но и за климатиците. В градовете също се използва. Половината, дори може би повече от сградите в този град се отопляват с пара.

— Но... нали това е затворена система — възрази Ани. — Парата не влиза във вентилационната система на сградите. Само загрева радиаторите...

— Тя се просмуква навсякъде — настоя Франк. — Не в сградите, а по пътя към сградите. Изпуска се през шахти на всеки ъгъл по улиците на града. Огледай се!

Тя го направи. Навсякъде наоколо имаше мънички струйки пара.

— Откъде знаеш всичко това, Франк?

— Баща ми работеше в топлоцентрала. В Керуик. През ваканциите му помагах.

— Но... — Ани го погледна объркано. — Как Соланж може да вкара вируса в тръбите?

— В централата има едно място, където добавят химикали за деминерализиране и премахване на котления камък. Те влизат директно в цялата система.

— Тези централи не се ли охраняват?

— Сигурно. — Внезапно го обхванаха съмнения. — Но това е само на теория. Поне аз не виждам никаква топлоцентрала наоколо. А

ти да виждаш?

Огледаха се. Нямахте нищо подобно. Само изоставени сгради.

Ани посочи караваната.

— А тя какво казва?

— „Да ти го начукам“ — отговори той и като видя смаяния ѝ поглед, добави: — Просто цитирам. Не беше предложение.

Отново огледа района. Къде можеше да е Соланж? Знаеше, че е наблизо. Нямахте как да е иначе.

Не се виждаше обаче нищо. Само някакви кръчми, празен паркинг, затворен с вериги, запуснати жилищни блокове. Витрина на църковен магазин, комплекс в строеж, облицован с червени тухли — стъклата бяха изцапани с мръсотия. Деца, скачащи на въже.

Кошчето за боклук на Соланж! Една от сградите беше същата. Като на скъсаната снимка, която бе извадил от кошчето за боклук.

— Той е тук — каза Франк и посочи.

Ани го погледна недоверчиво.

— Откъде знаеш?

Франк не ѝ отговори, а викна:

— Само наглеждай Майка Тереза!

И затича.

Сградата имаше вид на куб, построен от сгурия и поставен върху стъклен килим в центъра на празния паркинг. Франк тръгна покрай оградата — все някъде трябваше да има вход. Намери го и влезе.

Приближи се до самата сграда, сякаш вървеше през минно поле и очакваше всеки момент да бъде прострелян. Не се случи обаче нищо. На земята бе захвърлен счупен катинар, а вратата бе отворена. Той влезе и видя, че сградата е празна.

Сега поне знаеше къде е и знаеше какво представлява тази сграда. Това беше „разпределителна станция“ — неотоплявана сграда, от която започваше вертикална шахта със стълби, по които службите за поддръжка влизаха в подземната градска мрежа. Въпреки че не се виждаше, това беше внушителен лабиринт от катакомби и тунели, ниши, комини и канали, които даваха достъп до всички видове линии за снабдяване — електричество и газ, вода и пара, кабел и телефон. Франк знаеше това, защото всички системи за пренасяне на пара бяха изградени повече или по-малко по един и същ начин. Освен това един от техниците в топлоцентралата в Керуик беше работил в Ню Йорк и

не спираше да говори за това — колко огромна и сложна била системата в този град. Сякаш още чуваше гласа му: „В Ню Йорк...“ Входът към шахтата се намираше под метална плоча на пода. Франк я отмести и заслиза надолу.

Това беше възможно най-лошото — смесица от виене на свят и клаустрофобия. Шахтата беше тясна, зле осветена и миришеше отвратително. Нямаше начин да разбере колко дълго слиза — дали са десет метра, или петдесет — но във всеки случай беше твърде високо за падане. А и стълбата беше хлъзгава.

Накрая стъпи на твърда земя и се вслуша в ударите на сърцето си. Намираше се в дъното на дълъг тъмен тунел, който му напомни за един стар филм на ужасите.

„Внимавай — каза си. — Нали не искаш да те убият тук? Не искаш дори да се загубиш.“

Бавно тръгна напред. Когато очите му се приспособиха към сумрака, ускори крачка — чувството за дълг надделя над страха. Трябваше да хване Соланж преди той да стигне до централата.

За щастие не трябваше да решава накъде да върви. Тунелът беше прав. Имаше по някоя галерия от всяка страна, но той бързо разбра, че всички те са задънени, така че просто не му се налагаше да взима решения.

Вече тичаше, шляпайки през локвички вода — боеше се, че може да е закъснял. Вдигаше обаче твърде много шум и изведнъж се сети, че ако Соланж го чуе, ще го убие...

За момент помисли, че става точно това, защото проехтя автоматичен откос. Франк замръзна, очаквайки болката, след това осъзна, че не е улучен. Или Соланж бе пропуснал, или беше стрелял по нещо друго.

Примигна в тъмнината. Можеше да чуе Соланж, а след още няколко крачки го видя. Беше с гръб към него и отваряше желязната врата към топлоцентралата. Катинарът, който беше разбил с куршумите, лежеше в краката му. До стената, опрян на една раничка, стърчеше автоматът. Франк чуваше как Соланж псува на френски, докато дърпа вратата.

Нямаше време за мислене. Ако Соланж се добереше до захранващата помпа, това щеше да е краят. Каквато й охрана да имаше извън централата, вътре в нея нямаше да са повече от един-двама

работници — толкова бяха необходими за поддържането ѝ в една смяна.

Нямаше какво да му мисли. Или той, или Соланж. Затича се с всички сила — де да беше толкова бърз, колкото в колежа, но знаеше, че вече не е. Между тях имаше двайсетина метра. Соланж чу стъпките му, обърна се и видя как Франк връхлита срещу него като таран.

„Твърде далече е — помисли си Франк. — Закъснях.“ Соланж грабна автомата. Отне му само секунда, по-малко от секунда, да напипа спусъка, да вдигне оръжието и да стреля...

Огнена болка. После Франк чу два изстрела и се стовари върху Соланж. Той изпусна автомата и тилът му се удари в бетона. Франк отстъпи, замахна с дясната си ръка и му изби поне три зъба. Удари го пак. После пак и пак — и накрая заби чело в носа му.

Гуруто вече не можеше да се държи на крака. Франк отново го удари в червената пихтия в центъра на това, което допреди малко беше било лице. Във въздуха плиснаха капчици кръв. След това Франк го хвана за косата, обърна го и блъсна лицето му в стената. Веднъж, два пъти, трети. Соланж се люлееше, сякаш се чудеше накъде да падне. Франк му помогна, като вложи цялата си сила в удара с ръба на дланта си в основата на черепа му. Чу се хрущене и Соланж се отпусна като парцалена кукла.

Франк вече чуваше полицията. Тичаха по тунела. На вратата се показаха двама работници от топлоцентралата. Той отстъпи една крачка и вдигна крак, за да забие тока си в гърдите на Соланж — и изведнъж разбра, че нещо не е наред. Чувстваше се много слаб и не можеше да диша. Гърдите му бяха мокри. От какво? Погледна надолу.

„Господи — помисли си. — Умирам...“

ЕПИЛОГ

Всъщност наистина почти умря от загуба на кръв.

Беше прострелян два пъти в гърдите и един от куршумите се бе отклонил, бе разкъсал кръвоносни съдове и меки тъкани и бе спрял на един сантиметър от гръбнака му. Почти цяла седмица лежа в интензивното отделение на Презвитерианската болница в Колумбия — дишаше през кислородна маска и го хранеха през тръба. След две операции лекарят най-после обяви, че е вън от опасност и ще живее. И го изпрати в отделна стая във ВИП-отделението.

Това беше и за добро, и за зло. За добро, защото стаята беше голяма, светла, добре обзаведена, с канапе до широките прозорци. Това би било чудесно за Ани, ако някога му позволяха посетители. Лошото беше, че в стаята нямаше телефон. Това бе странно, защото той знаеше, че неговата застрахователна компания никога няма да плати за подобна стая — поне не и през следващите милион години — и знаеше, че това е известно и на болницата. Освен това той не беше ВИП — освен може би за Ани.

Все пак... беше тук.

Попита доктора какво става, но той само му каза:

— Не се притеснявайте. Наречете го повишение.

— Добре — съгласи се Франк. — Но към повишението няма ли телефон?

— Е, все още не.

— А посетители?

— О, има, разбира се. Много скоро. Когато поукрепнете.

В началото това го устройваше, защото беше така замаян от болкоуспокояващите, че през повечето време не знаеше къде се намира.

След четири или пет дни обаче започна да осъзнава, че нещо не е наред. Може би щеше да опита да се измъкне с количката, ако една сутрин лекарят не бе отворил вратата и не бе казал:

— Имате посещение.

Франк се усмихна и се надигна на възглавниците. Усмивката му обаче угасна, когато видя, че това не е Ани. Беше някакъв полковник от Военновъздушните сили.

— Тейлър Фич — представи се полковникът и му подаде ръка.

— Добре дошли — отговори Франк сдържано. Стиснаха си ръцете и Франк попита:

— Какво има?

— Преди да започнем краткия ни разговор — каза полковникът, като извади лист хартия от дипломатическото си куфарче — надявам се, че ще подпишете това. Просто техническа подробност.

Подаде листа на Франк и с надежда извади писалка от джоба си.

Франк погледна листа. Беше съгласие за „неразпространяване на информация“.

— Без мен — каза той. — Благодаря.

Полковникът прибра споразумението в куфарчето си и въздъхна, но не много дълбоко.

— Е, нищо.

Франк вдигна рамене.

— Аз съм журналист. Плащат ми да пиша. А това е добра история.

Фич кимна.

— Да, това е страхотна история. Дума да няма. — След това се намръщи. — Не можете обаче да я публикувате.

Франк го изгледа злобно.

— Познаваме ли се?

Фич поклати глава.

— Не.

— Срещал съм обаче името ви.

Полковникът като че ли се почувства неудобно.

— Може би. Бях много активен бойскаут.

— Не мисля, че е оттам.

— Е, добре — каза Фич. — Това няма нищо общо. Аз...

Франк обърна глава към прозореца, намръщи се и каза:

— Беше в пътния лист.

— Кое?

— Името ви. — Помисли още малко и се сети. — Спомних си! Вие летяхте от Хамерфест с Ани и Глисън.

— С кого? — попита Фич.

— С Нийл Глисън.

— Не го познавам.

— Да де — отвърна му Франк и сдържа смеха си, от който гърдите щяха да го заболят. — Не мисля, че някой от нас наистина познава господин Глисън. Не мисля, че някой от нас в действителност иска да го познава. Той обаче беше ваш спътник. — Спря и се вгледа в посетителя си. — Трябваше да ви разгледам по-внимателно, но бях зает. Това наистина ли ви е униформата, или е просто костюм?

Фич се ухили.

— Аз съм от запаса.

— ЦРУ, нали?

— Нека ви покажа нещо — каза Фич, извади нещо като брошурка от куфарчето си и я подаде на Франк. — Отбелязал съм страницата.

Франк погледна корицата: „Федерален регистър“. Отвори я на отбелязаната тринадесета страница.

— Искате да прочета това?

— Просто за да имате представа — отвърна благо Фич. Под заглавие „Декларация за обявяване на извънредно положение“ бе публикувано писмо до Конгреса от Президента на Съединените щати.

Тъй като политиката и действията на правителството на Корейската народнодемократична република (КНДР) продължават да заплашват националната сигурност, външната политика и икономиката на САЩ, обявява се извънредно положение в съответствие със Закона за извънредното положение.

Франк го погледна.

— Е, и?

— Опитвам де да ви спестя някои неприятности.

— Откъде накъде?

— Преди да започнем, искам да разберете, че всички са ви много благодарни за това, което направихте. Сериозно го казвам.

— Благодаря.

— Трябва обаче да разберете също, че декларация от този вид дава на президента, а надолу по стълбичката на властта и на мен, специални правомощия.

— Като какви?

— В общи линии ни се позволява да правим това, което искаме. Когато става въпрос за неща, отнасящи се до Северна Корея, конституцията в голяма степен е суспендирана. Ако е необходимо — а ние сме тези, които определят дали това е така — можем да конфискуваме собственост, да пращаме войски в чужбина, да въведем военно положение. Цялата доктрина за хабеас корпус става невалидна, което означава, че можем да задържим всекиго, когато поискаме, колкото дълго си искаме — без да му предявяваме обвинения. — Спря и се огледа. — Харесва ли ви стаята?

— Да — каза Франк. — Бива я.

Фич се усмихна.

— Радвам се. Но това не е всичко. Ако трябва, можем да ограничим пътуванията, и ако е необходимо — да наложим цензура.

— Кой сте „вие“?

— Федералното правителство.

Франк го изглежда скептично.

— Знам какво си мислите, но можете да го прочетете. Конституцията дава възможност да се обяви извънредно положение. Искате ли да ви прочета конституцията?

— Не — каза Франк. — Няма нужда.

— Забавното е, че имаме много такива случаи. Иран, Ирак, Ангола, Либия — всичко това е „извънредно положение“. По дяволите, Рузвелт обяви извънредно положение, което продължи четиридесет и три години — не се майтапя! От трийсет и трета до седемдесет и шеста. Така че никой не обръща много внимание на това освен някои като вас... и тогава тези някои си имат проблеми. — Фич въздъхна. — Как сте?

— Добре съм.

— Във всеки случай — продължи Фич — навсякъде е същото. Във всяка страна има уговорка за тези неща. Във Франция го наричат „обсадно положение“. В Англия...

— Какво искате да кажете?

— Само едно — че ако се опитате да продадете тази история, ще си имате много неприятности. Никой няма да повярва, а дори и да ви повярват, няма да я публикуват. Гарантирам ви.

Франк го изгледа.

— Вие какво сте — редактор в „Рийдърс Дайджест“ ли?

— Много смешно — каза Фич. След това усмивката му изчезна.

— Знам какво мислите. Смятате, че не можем да ви спрем...

— Да бе. — Франк сви устни. — Дойде ли времето да ми кажете, че ще ме убиете?

Фич изглеждаше смаян.

— Разбира се, че не. Вие сте американски гражданин.

— Тогава какво?

— Просто ви казвам, че не можете да го докажете.

— Глупости — каза Франк. — На ферибота има убити.

Фич поклати глава.

— Просто някакви откачени са се опитали да отвлекат ферибота.

И какво от това?

— Аз бях прострелян! Соланж...

— Когато сте били прострелян, той вече е бил задържан.

Франк го погледна недоумяващо.

— Непрекъснато стават такива неща — каза Фич. — Били сте в Харлем, за Бога. — Той се усмихна и извади изрезка от вестник от куфарчето си. — Отпреди една седмица е, но си мислех, че може да искате да го видите...

РЕПОРТЕРЪТ НА „ПОУСТ“ ДЕЙЛИ РАНЕН В НЮ ЙОРК

23 май (Ню Йорк) — Репортерът на „Вашингтон Поуст“ Франк Дейли е бил прострелян миналата нощ в Харлем. Очевидно е станал жертва на грабеж.

Намиращият се в безплатна отпускателен репортер от отдел „Вътрешна информация“ на „Поуст“ е в критично състояние в Презвитерианската болница на Колумбия. Говорител на полицията заяви, че няма заподозрени за грабежа.

Франк вдигна поглед от изрезката.

— Жестоко!

Фич се усмихна благо.

— Много ни бива в това, когато се налага. — След това отново стана сериозен. — Проблемът, е — от наша гледна точка, — че Северна Корея е психясала държава. Като доктора от „Мълчанието на агнетата“. Седи отчаяна — вятърът духа — и няма какво да губи. Ако решат да превземат Япония с антракс или едра шарка, могат да го направят на секундата. Ще използват метеорологични балони или просто хората си, които живеят в Токио. А ние имаме няколко батальона, които се намират на лошо място — точно под демилитаризираната зона. Въпросът е, че не искаме да ги отпишем, разбирате ли?

— Разбирам — каза Франк.

— От ваша гледна точка положението не е по-добро. Нямате проба от вируса, нямаме нищо. Нямаме и свидетели. Ако започнете да дрънкате за мъртвите норвежци и Испанския грип, няма да стигнете доникъде, освен ако ние не решим да ви пъхнем някъде. Кое то, разбира се, можем да направим.

— А Ани?

— Какво Ани?

— Тя е свидетел.

Фич се плесна по челото.

— О, да! — Видяла е всичко, нали? Значи, ако пуснете материала по Интернет или го публикувате в чужбина, ще имате свидетел. Не бях помислил за това! Освен, че... сега си спомних — тя подписа споразумение за запазване на държавна тайна! Значи пак не можете да направите нищо. Знаете ли какво ще ви кажа — ако я включите в материала, сигурен съм, че Нийл Глисън ще я изпрати някъде. Отвъд времето и пространството.

За вълка говорим, а той в кошарата. Ани влезе тридесет секунди след като Фич си тръгна. Беше бясна.

— С дни чакам отвън — оплака се тя, — а този генерал идва и... влиза.

— Не е генерал. Полковник е.

— Не мисля, че даже е и полковник. Когато го видях за последен път, беше агент на ЦРУ.

— Знам. Бил е на самолета от Хамерфест.

Тя го целуна нежно и седна на ръба на леглото. В стаята вече имаше телефон, а Ани му донесе и вестник.

АРЕСТУВАНИ СЕКТАНТИ ОЧАКВАТ ЕКСТРАДИРАНЕ

7 юни (Хавана) — Две седмици след пристигането си в Куба осем американски сектанти се борят срещу екстрадирането им по обвинения в отвличане и убийство, свързани с шумното похищение на ферибот миналия месец близо до Стейтън Айлънд.

В интервю за агенция Франс Прес говорителката на арестуваните членове на Храма на Светлината Белинда Бъртън каза, че тя и групата ѝ са избягали в Куба, за да се спасят от „преследване по религиозни причини“.

„Това което се случи на ферибота — каза тя на репортерите, — беше грешка на полицията и ФБР. Реакцията им беше пресилена. Това, което направихме, беше «партизански театър» и нищо повече. Беше ненасилствена демонстрация срещу замърсяването на водата, а ченгетата я превърнаха в кървава баня...“

През следващите седмици Франк прекарваше по няколко часа всяка сутрин в терапия за това, което лекарите казаха, че било натъртен гръбначен стълб. През останалото време четеше вестници и търсеше следи от цялата тази история.

САЩ И СЕВЕРНА КОРЕЯ ПОДПИСВАТ ДОГОВОР ЗА ОРЪЖИЯТА

ХРАНИТЕЛНА ПОМОЩ СРЕЩУ ПРАВО НА ИНСПЕКЦИИ

2 юли (Пхенянь). След продължили повече от месец срещи с лидерите на Северна Корея служители на ООН обявиха днес, че е постигнато споразумение, което обвързва хуманитарната помощ с оръжейни инспекции в КНДР.

Джордж Каралекис, ръководител на първия екип на ООН, пристигнал в севернокорейската столица, каза, че групата му незабавно ще започне проучване за биологични оръжия в лабораториите, намиращи се в Диамантените планини.

„Имаме непотвърдени съобщения, че севернокорейците са разработвали такива оръжия — каза Каралекис на репортерите. — Естествено това ни безпокои...“

Вторият материал излезе в деня, в който Франк се прибра вкъщи. Беше на трета страница на „Таймс“ под снимката на младата жена, която бе изкарала караваната от ферибота:

ТРИМА СЕКТАНТИ И ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ ОБВИНЕНИ В УБИЙСТВО НА СЕМЕЙНА ДВОЙКА

20 юли (Олбъни). Трина членове на секта и частен детектив от Поукипси изслушаха с безразличие злоещото изложение на прокурорите за убийство и разчленяване.

23-годишната Сузана Демянюк каза пред съда, че тя и другите били „изпълнявали заповеди“, когато преди няколко месеца разчленили живеещите в Райнбек Харолд и Марта Бергман.

„Люк ни каза какво да направим — заяви Демянюк — и ние го направихме.“

Помолена да идентифицира „Люк“, тя посочи със сълзи на очи гуруто на Храма на Светлината Люк Соланж и каза: „Ето го там, на скамейката на подсъдимите. Този с гипсирания врат.“

Адвокатите на обвиняемите отхвърлиха показанията на Демянюк като „бълнувания на психически неуравновесена жена“, която „няма право да хвърля първия камък“.

Това очевидно се отнася до показанията, които Демянюк наскоро даде за убийството в микровълнова камера на 28-годишния аспирант от университета в Джорджтаун Бенджамин Стърн. Като критик на Храма, Стърн писа за тази организация в бюлетина „Армагедон Уоч“.

В показанията си вчера следобед Демянюк каза на съда, че Бергманови били изведени от дома им в Райнбек и били убити в каросерията на една каравана. По времето на убийството семейната двойка е изисквала съдебно нареждане за ексхумацията на сина им Леонард, който се е смятал за удавен в океана, докато е членувал в Храма на Светлината.

Освен Соланж останалите обвиняеми са: Мартин Крамър, 44-годишен, от Поукипси; Томас Рексмайер, 26-годишен, и Вон Абелар, 25-годишен. Смята се, че четвъртият сектант, обвинен по това дело — Етиен Мусен — Французина, 29-годишен, се намира в Куба. Всички с изключение на Крамър са от района на Лейк Плесид.

През този месец нямаше други информации — с изключение на една в „Поуст“:

ДЕЙЛИ СЕ ЖЕНИ ЗА АДЕЪР

Дотогава той вече бе написал двеста страници от книгата си.
— Какво пишеш? — попита го Ани за стотен път.
— Казах ти. Роман. Трилър.
— Но за какво става дума?

— Става дума за... един журналист... — Той дописа няколко думи и се обърна към нея. — За един безпощадно красив журналист...
— Така ли? — Тя изхъмка скептично.
— И за едно момиче.
— А как изглежда то?
— Висока е.
— Само „висока“?
— Не. Тя е и... невероятна... и чаровна, много чаровна.
— И какво става?
— Ами... има един ледоразбивач...
Тя го погледна с подозрение.
— И после?
— После тя се качва на него. А той остава в един евтин хотел в Русия...

Издание:

ИК „Бард“, 2001

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN 954-585-267-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.